

Adresát:

Okresní státní zastupitelství v Benešově
Poštovní 2079
256 01 Benešov

V Benešově dne 7. července 2022

Počet listů celkem: 200

Počet příloh: 19

Na vědomí:

soustava státního zastupitelství,
advokátní praxe, zákonodárny sbor,
sdělovací prostředky a další subjekty

Převzal:

Podpis:

Dne:

Razítko:

Odesílatel:

Ing. Jiří Wagner, plukovník ve výslužbě
a poškozený provozovatel stránek Exanpro.cz

Věc významného veřejného i státního zájmu!

PŘÍLOHOVÁ ČÁST

K

TRESTNÍMU OZNÁMENÍ č. 001/2022

(Dokument neprošel závěrečnou korekturou)

Přílohová část obsahuje přílohy s dokumenty, které významně doplňují, podporují nebo přímo prokazují obsah trestního oznámení. Dokumenty předložené v přílohách 2–7 jsou listinnými důkazy, které zejména ve svém propojení dokazují protiprávní postup a organizované spolčení vlády a Vojenského zpravodajství se zapojením nestátních subjektů. Dále pak obsah dokumentů jako listinných důkazů prokazuje s ověřením reálné situace trestné činy „Pomluva“ a “Křivé obvinění“.

Přílohy 9–15 jsou ukázkou skutečné a originální analytické činnosti a publikování na stránkách Exanpro.cz a zároveň prokázáním toho, jak státní subjekty vedou úmyslnou a lživou kampaň s cílem očernit mou osobu jako provozovatele nepohodlného webu Exanpro.cz.

Seznam všech přiložených příloh je uveden na následující stránce.

SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1	Náhled na odborné analytické stránky Exanpro.cz včetně vyvěšeného úvodního seznámení a popisu zpravodajské činnosti
Příloha 2	Prohlášení sdružení CZ.NIC k zablokování prvních osmi webů včetně webu Exanpro.cz
Příloha 3	Usnesení vlády ČR č. 127 ze dne 25. února 2022 včetně přílohy
Příloha 4	Záznam z jednání schůze vlády ČR konané 25. února 2022
Příloha 5	Dopis Vojenského zpravodajství jako požadavek k zablokování vybraných webů (dvě verze)
Příloha 6	Dopis ministra vnitra Víta Rakušana
Příloha 7	Dopis ministra průmyslu a obchodu Jozefa Síkely
Příloha 8	Obsah prvního dopisu provozovatele stránek Exanpro.cz aktuálním předplatitelům stránek po jejich zablokování
Příloha 9	Původní a zásadní zpravodajské výstupy k situaci na Ukrajině z roku 2016 a 2017 jako ukázka odborné analytické činnosti
Příloha 10	Novější a zásadní zprav. výstupy k situaci na UKR z let 2021 a 2022 (po zablokování webu) jako ukázka odborné analyt. činnosti
Příloha 11	Zpravodajské výstupy odkrývající zákulisí jedné z kauz včetně pochybení vlády a Vojenského zpravodajství (OP v Libanonu)
Příloha 12	Dokumenty ke kauze „Vrbětice“ se základními důkazními položkami o pochybení a provinění státních subjektů
Příloha 13	Původní odborný výklad ke spornému termínu „hybridní působení“ falešně šířenému jako ruský výtvor ve vojenské doktríně Ruska
Příloha 14	Ukázka dvou produktů ve formě odborného výkladu o nesmyslnosti termínu „konspirační teorie“
Příloha 15	Ukázka úpadku odborné způsobilosti ve Vojenském zpravodajství
Příloha 16	Reakce na článek na webu Seznam Zprávy, který očeřoval provozovatele stránek Exanpro.cz
Příloha 17	Výběr několika dopisů předplatitelů jako jejich racionální a kultivované reakce na odstavení stránek Exanpro.cz
Příloha 18	Ukázka přímých impulzivních reakcí zmanipulovaných osob a záporných i kladných komentářů na článek o mé osobě
Příloha 19	Hodnocení mé osoby ze strany nadřízeného orgánu při odchodu z aktivní služby

PŘÍLOHA 1

OBSAH PŘÍLOHY:

**Náhled na odborné analytické stránky Exanpro.cz
včetně vyvěšeného úvodního seznámení s popisem zpravodajské činnosti,
tematických okruhů a panelových úvodníků**

The screenshot displays the Exanpro.cz website interface. At the top, there are navigation tabs for 'Analýzy, hodnocení a předpovědi', 'Slovník', 'Pracovní postupy', and 'Bezpečnostní situace a politika'. The main header features the EXANPRO logo and the tagline 'Odborná způsobilost - Nezávislost - Nestrannost'. A search bar is located on the right. Below the header, a dark blue navigation bar contains links for 'HLAVNÍ STRANA', 'VĚDOMOSTNÍ TEST', 'O AGENTUŘE', 'O STRÁNKÁCH', 'O PRODUKTECH', 'ARCHIV', and 'KONTAKT'. The main content area is divided into several sections: a large banner for 'ZPRAVODAJSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK - sjednocená verze' with a grid of letters; a news article titled 'UDÁLOSTI A JEVI VE SVĚTĚ VČETNĚ ČR' with a red arrow pointing to the text 'Po bezvýsledných jednáních se Západem ruská vláda vyhodnotila vojenskou operaci na Ukrajině jako přijatelnější riziko než vyčkávání na budoucí a pro Rusko negativní vývoj ve východní Evropě pod taktovkou USA --- (DOPLNĚNO)'; a section titled 'Proč se ruská vláda rozhodla k vojenské operaci na Ukrajině?' featuring flags of Russia, Ukraine, and the USA; and a 'KATEGORIE' sidebar with dropdown menus for 'Reálné zpravodajské výstupy', 'Odborná zpravodajská nauka', 'Zpravodajské úlohy a cvičení', and 'Zpravodajské názvosloví a písemnosti'. At the bottom right, there is a 'VĚDOMOSTNÍ TEST' section with a silhouette of a person and a question mark.

Zpravodajští analytici hodnotí situaci z pohledu různých aktérů (zde zpravodajský výstup jako hodnocení motivace ruských představitelů k zahájení vojenské operace na Ukrajině, což je běžná analytická praxe)

Příloha pokračuje na další stránkách popsáním částí uvedených na horní liště webu.

Jedná se o části „O AGENTUŘE“, „O STRÁNKÁCH“ a „O PRODUKTECH“.

Dále jsou v příloze předloženy tematické okruhy a panelové úvodníky

O AGENTUŘE

Agentura* EXANPRO působí jako **samostatný analytický prvek** a jako taková není závislá na žádné státní ani soukromé instituci. Stejně tak není závislá na prezentovaném mínění a názorech, ať už se jedná o názor většiny, či menšiny.

Agentura uplatňuje **princip odborné způsobilosti, nezávislosti a nestrannosti**, kterým odstraňuje z výstupních produktů nehodnotný vycpávkový text, politickou korektnost s falešným uspokojováním uživatelů/adresátů a zvýhodňování, popřípadě znevýhodňování analyzovaných subjektů (aktérů, stran). Provoz webových stránek není závislý na žádné podpoře od jiných subjektů nebo osob.

Svým osobitým přístupem se tak odlišuje jak od státních zpravodajských služeb, tak od sdělovacích prostředků.

Agentura jednoduše a hodnověrně objasňuje záležitosti zpravodajské práce a propojuje zpravodajskou nauku (doktrínu) se zpravodajskou praxí a naopak.

Agentura EXANPRO usiluje o zpřístupnění zpravodajské tematiky co nejširší veřejnosti, ale také o vysoce odbornou činnost zaměřenou na profesionální zpravodajskou komunitu.

Hlavním cílem agentury EXANPRO je poskytovat **zpravodajské vědění* (intelligence)**, **zpravodajské vzdělávání** a **odborné poradenství**. K tomu agentura využívá systém vlastní produkce rozdělený do čtyř kategorií (viz hlavní strana a část [„O produktech“](#)).

V praktické části („Reálné zpravodajské výstupy“) agentura tematicky sleduje a analyzuje **události* a jevy* ve světě** (spojené především s ozbrojenými konflikty*, vojenskými aktivitami v době míru a terorismem*), **působení zpravodajských služeb*** a **zavádějící výstupy* v médiích** (podrobněji v části [„O produktech“](#)).

V uvedených tématech se agentura specializuje na položky, které souvisejí s ohrožením bezpečnosti České republiky a Evropy.

Vzhledem k tomu, že ohrožení nepochází pouze od jednotlivých teroristů, militantních skupin a cizích ozbrojených sil, ale také od obsahu a způsobu vedení zahraniční i domácí

politiky jednotlivých vlád, zaobírá se agentura rovněž jednáním a vyjadřováním klíčových politiků (ústavních činitelů) a odpovědných funkcionářů. Agentura tak nehodnotí pouze bezpečnostní situaci, ale také provádění bezpečnostní politiky.

Souběžně se agentura zabývá problematikou záměrné či nevědomé manipulace lidí (diváků, posluchačů, čtenářů).

Odborná poznámka: Používaný termín „agentura“ (agency) vychází z terminologie zpravodajských služeb, kde je agentura definována jako organizace nebo jednotlivec zabývající se shromažďováním a/nebo zpracováváním informací (z toho odvozená sousloví „intelligence agency“, „collection agency“ apod.). Definice termínu pochází z dokumentu AAP-6, což je dokument NATO (Allied Administrative Publication). V české verzi vytvořené Úřadem pro obrannou standardizaci je u slova „agentura“ uveden tento překlad: *Ve zpravodajství se jedná o organizaci nebo osobu, která se zabývá shromažďováním a zpracováváním informací.*

Někteří novináři se podivují nad tím, že označení agentura EXANPRO či zpravodajská agentura EXANPRO nelze nalézt v obchodním rejstříku, avšak otázkou je podle čeho usuzují, že by název EXANPRO měl být v obchodním rejstříku. Nikde není uvedeno, že by se jednalo o obchodní nebo jinou společnost (např. společnost s ručením omezeným). Na nyní odstavených webových stránkách bylo uvedeno živnostenské oprávnění a moje údaje jako provozovatele webu. Nikdy jsem nezakládal žádnou firmu a ani nestátní odborná komunita není žádnou firmou. Jedná se o komunitu veteránů z různých složek, kde každý má své vlastní pracovní zaměření, ale kde mezi sebou můžeme sdílet různé relevantní veřejně dostupné informace z celého světa a účastnit se analytických diskusí a poskytovat si vzájemné odborné konzultace.

* Více o termínech a slovních obratech ze zpravodajského hlediska viz část „Odborné zpravodajské názvosloví“ ([„Zpravodajský výkladový slovník - sjednocená verze“](#)).

O STRÁNKÁCH

Stránky jsou jedním z prostředků agentury pro propojení její činnosti s okolním prostředím a pro šíření produktů formou jejich neadresného zveřejňování (publikování).

Stránky nabízejí produkty s originálním obsahem určené pro následující skupiny:

- **Osoby ze široké veřejnosti** se zájmem o dění ve světě a práci zpravodajských služeb.
- **Osoby z akademické sféry** z řad studentů a učitelů vzdělávacích zařízení (zejména vojenské a policejní odbornosti, společenské vědy a další).
- **Osoby z podnikatelské sféry** s obsahem činnosti spojeným se zpravodajskou a bezpečnostní problematikou.
- **Zaměstnanci státní správy**, především profesionální komunita příslušníků zpravodajských služeb, bezpečnostních sborů, ozbrojených sil a diplomatického sboru. Obecně se jedná hlavně o pracovníky složek resortů Ministerstva obrany, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí.
- **Zástupci politických subjektů** bez ohledu na to, zda se jedná o parlamentní nebo mimoparlamentní subjekty.
- **Pracovníci mediálního zpravodajství**, kteří mohou produkty využít pro souběžné studium a jako zpětnou vazbu ke svým vlastním výstupům.

Smyslem stránek je prezentovat zpravodajské produkty agentury EXANPRO, a to jak v kategorii hotových reálných výstupů ze skutečného dění ve světě, tak v kategorii vzdělávání, jak takové reálné výstupy prostřednictvím zpravodajské analýzy a produkce vytvářet a jak je poté prezentovat. Stránky tak nabízejí zpravodajskou analýzu, produkci a prezentaci, a to jak ve zpravodajské praxi, tak ve zpravodajské teorii (nauce).

Ve své praktické části nepředstavuje web agentury EXANPRO **žádný „alternativní směr“ ve světě informací**, nýbrž **skutečnou zpravodajskou analýzu** informací s cílem hodnotit úmysly jednotlivých aktérů a tím také smysl událostí a jevů ve světě, jež se vztahují k zájmové problematice (viz část „O AGENTUŘE“). Agentura EXANPRO **nenabízí 100procentní pravdu**, neboť nemůže donutit příslušné funkcionáře, aby se ke svým pravým záměrům přiznali a podíleli se tak na potvrzení závěrů agentury. Avšak **předkládá odbornou argumentaci**, jejímž prostřednictvím se tuto pravdu snaží do určité míry odkrýt.

Stránky agentury EXANPRO, respektive publikované zpravodajské produkty se skládají z obsahu, který je z hlediska přístupu rozdělen na tři části: obsah volně přístupný (≈ 10 %), obsah přístupný po registraci (≈ 20 %) a obsah přístupný po předplacení (≈ 70 %). Přístupnost zpravodajských produktů je podrobně vysvětlena v obchodních podmínkách v části „[Registrovat/Předplatit](#)“. Určení kategorií, úvodníky podkategorií a další popisky jsou volně přístupné.

Odborný obsah stránek je nepřetržitě rozšiřován ve všech kategoriích (podkategoriích), včetně úloh a slovníků. Popisný obsah stránek může být upravován.

Volné šíření obsahu stránek agentury EXANPRO je možné pouze v oblasti volně přístupných produktů a produktů přístupných po registraci, a to **nekomerčním způsobem**. **Šíření produktů přístupných po předplacení podléhá autorizaci**. **Jakákoli komerční reprodukce** (kopírování a další šíření) obsahu zpravodajských produktů, ať už jako celků, nebo jejich částí, včetně schematických ilustrací, je bez předchozího písemného souhlasu agentury EXANPRO **neoprávněná**.

O PRODUKTECH

Agentura EXANPRO využívá **system vlastní produkce** rozdělený do čtyř hlavních kategorií s následujícími produkty:

- **Reálné produkty** na skutečná témata v rámci zpravodajské praxe, jejichž cílem je rozkrývat a objasňovat příčiny a následky (účinky) vybraných událostí a jevů, hodnotit zvolené situace (stavy) a předpovídat vývoj ve vybraných geografických oblastech nebo předmětech zájmu (více viz [kategorie „Reálné zpravodajské výstupy“](#)).
- **Vzdělávací produkty** ze zpravodajské teorie, ale s propojením do zpravodajské praxe. Jejich účelem je poskytnout soubor znalostí pro naplňování zpravodajského procesu* se zvláštním zaměřením na zpravodajskou analýzu*, produkci a prezentaci (blíže viz [kategorie „Odborná zpravodajská nauka“](#)).
- **Úkolové (cvičné) produkty** se záměrem prověřit a posílit získané vědomosti a vybudovat dovednosti a praktické návyky ve zpravodajské činnosti* s důrazem na analýzu, produkci a prezentaci (podrobněji viz [kategorie „Zpravodajské úlohy a cvičení“](#)).
- **Podpůrné produkty** pro zpravodajskou praxi i teorii. Jsou nedílnou součástí zpravodajských znalostí a základem pro porozumění jakékoli zpravodajské činnosti (více viz [kategorie „Odborné zpravodajské názvosloví“](#)).

Zvláštní kategorií produktů je **třídilný vědomostní test**, který je určen pro počáteční seznámení se zpravodajskou problematikou, popřípadě pro počáteční zábavné prověření osobních znalostí v dané tematice (viz [„Vědomostní test“](#)).

Reálné zpravodajské výstupy² jsou vytvářeny na selektivním základě. Výběr témat a obsahu je prováděn z hlediska aktuálnosti*, zpravodajského přínosu*, možností agentury a souvislosti s ohrožením bezpečnosti České republiky a Evropy. Kritérium aktuálnosti v sobě obsahuje spojení s nejnovějšími událostmi a jevy, ale může se také opírat o starší tematiku, která je vzhledem k současnému dění (vývoji) něčím zajímavá nebo důležitá,

popř. naléhavá. Zpravodajský přínos znamená, že výstup obsahuje patřičné analytické nálezy a odpovídající zpravodajské závěry.

Reálné produkty obsahují kromě faktických a jiných údajů* také stanoviska agentury, jež jsou psána v různých formách a vycházejí z analytického procesu agentury. Obsah produktů se vždy pojí k nějaké situaci*, kde výsledkem jejího analytického zkoumání je zpravodajské vědění* s určitou mírou pravděpodobnosti*, nikoli však čistá pravda. Závěry zpravodajské činnosti zpravidla nemohou být z její podstaty podloženy přímými důkazy*, neboť jádrem zkoumání jsou lidské úmysly (často veřejně nevyřčené), na základě kterých jsou plánovány a prováděny různé aktivity. I přesto, že agentura EXANPRO hájí obsah svých výstupů, nemůže za něj z uvedeného důvodu poskytovat žádné záruky.

Všechny produkty se vyznačují přímým a konkrétním obsahem, charakteristickým úhlem pohledu na zpravodajskou problematiku a srozumitelností, která je zaručena především stručností a významovou jednoznačností textového obsahu.

Agentura EXANPRO dělí zpravodajské produkty (výstupy) na **souhrnné a specifické dokumenty**. **Souhrnné dokumenty** (někdy také výchozí dokumenty) shrnují širší problematiku či popisují jednotlivá témata obecným způsobem. Naopak **dokumenty specifické** podrobněji rozvíjejí faktory událostí a hlouběji analyzují užší problematiku, ať už zmíněnou v souhrnných dokumentech, nebo vybranou přímo z reálného dění. Příkladem souhrnného dokumentu je produkt „Studená válka nikdy neskončila“. Naproti tomu produkt „Analýza teroristického útoku v Paříži“ je zástupcem specificky zaměřených dokumentů.

Dalšími produkty mohou být tzv. **předběžné produkty** a **produkty doplňkové**. Předběžné produkty jsou stručnou reakcí na aktuální dění a jako takové neobsahují podrobný rozbor, ale jen prvotní postřehy a základní hodnocení. Od toho se odvíjí i označení druhu produktu jako „**Krátká analytická reakce**“. Témata předběžných produktů mohou být později rozvedena v souhrnných nebo specifických zpravodajských výstupech. Doplňkové produkty svým obsahem doplňují již uveřejněné souhrnné nebo specifické výstupy o nové poznatky s aktualizovanými závěry obvykle ke stejné události či tematice.

Vzdělávací produkty jsou vytvářeny většinou jako odborný (učební) výklad a úkolové produkty vznikají zpravidla ve formě analytických úloh a zpravodajských cvičení.

Jednotlivé produkty, a to jak souhrnné, tak specifické, popř. doplňkové i předběžné, mohou být vytvořeny ve formě analýzy, hodnocení, předpovědi, odborného výkladu (učební lekce), studie apod., případně kombinací více forem jako např. analýza s hodnocením.

Každý produkt nese označení svého druhu. Atributem produktu je jak jeho míra podrobnosti a zaměření (souhrnný versus specifický), tak jeho forma vypracování (analýza, hodnocení, předpověď, učební výklad apod.). Oba atributy jsou obvykle ve výstupním produktu uvedeny a někdy mohou být dokonce součástí názvu (titulku) celého produktu (např. „**Předpověď** vývoje ozbrojeného konfliktu na Ukrajině“ nebo „**Hodnocení** teroristického ohrožení v Evropě“). Výstupní dokumenty mohou být s použitím obou atributů zjednodušeně pojmenovány jako například souhrnné hodnocení, specifická analýza, doplňková předpověď, souhrnný učební výklad atd. Účelem pojmenování výstupních produktů není zcela přesně určit jejich tematický rozsah a hloubku, míru podrobnosti a formu zpracování, ale přiblížit jejich celkové zaměření pro lepší orientaci čtenářů.

Zpravodajské produkty se mohou svým obsahem překrývat bez ohledu na druh dokumentu a podkategorii. Podle možností jsou u jednotlivých produktů uváděny odkazy na související výstupy.

Přístupnost zpravodajských produktů je vysvětlena v obchodních podmínkách v části [„Registrovat/Předplatit“](#) a v části [„O stránkách“](#).

Hlavní kategorie produktů jsou členěny do podkategorií, jejichž přehled je znázorněn níže v popisu číslování produktů.

Agentura EXANPRO používá pro své produkty specifické číslování, které usnadňuje orientaci a vyhledávání. Každému produktu je přiděleno pětimístné číslo. První číslo značí hlavní kategorii, druhé číslo určuje podkategorii a zbývající trojčíslí je pořadové číslo jednotlivého produktu. Rozdělení a číslování produktů se opírá o následující model:

- (1) Reálné zpravodajské výstupy
 - (1) Události a jevy ve světě
 - (2) Působení zpravodajských služeb
 - (3) Zavádějící výstupy v médiích

- (2) Odborná zpravodajská nauka
 - (1) Zpravodajský proces a obsah
 - (2) Agentura a zpravodajská podpora
 - (3) Příprava a vzdělávání analytiků

- (3) Zpravodajské úlohy a cvičení
 - (1) Analýzy písemných a ústních zpráv
 - (2) Vytváření zpravodajských otázek
 - (3) Řešení zpravodajských situací

- (4) Zpravodajské názvosloví a písemnosti
 - (1) Odborný sjednocený slovník
 - (2) Problematické „odborné“ termíny
 - (3) Odborné dokumenty a výrazy v praxi

Z výše uvedeného modelu lze tedy zjistit, že například:

- pod číslem 3 jsou v hlavní kategorii vedeny zpravodajské úlohy a cvičení,
- číslo 12 ukazuje na podkategorii věnované působení zpravodajských služeb (pod hlavičkou reálných zpravodajských výstupů jako hlavní kategorie),
- číslo 21003 značí konkrétní produkt v pořadí jako třetí, který patří do podkategorie „Zpravodajský proces a obsah“ (pod hlavní kategorií „Odborná zpravodajská nauka“).

Každá podkategorie začíná úvodním produktem (úvodníkem), který je veden jako nultý výstup a má tedy např. u podkategorie „Události a jevy ve světě“ přiřazeno číslo 11000. Jakékoli poslední trojčíslí s třemi nulami značí příslušný úvodník. Úvodníky jsou už svým názvem určeny k představení podkategorie.

Volné šíření obsahu stránek agentury EXANPRO je možné provádět pouze nekomerčním způsobem. Jakákoli komerční reprodukce (kopírování a další šíření) obsahu zpravodajských produktů, ať už jako celků, nebo jejich částí, včetně schematických ilustrací, je bez předchozího písemného souhlasu agentury EXANPRO neoprávněná.

² Reálné zpravodajské výstupy (produkty) zahrnují události a jevy ve světě, působení zpravodajských služeb a zavádějící výstupy v médiích.

* Více o termínech a slovních obratech ze zpravodajského hlediska v části „Odborné zpravodajské názvosloví“ („[Zpravodajský výkladový slovník - sjednocená verze](#)“).

© 2016 Agentura EXANPRO

Panelový úvodník – Reálné zpravodajské výstupy

Názvy podkategorií a jejich zaměření:

Události a jevy ve světě (úvodník si můžete přečíst [zde](#))

- ✓ Originální obsah i způsob vyjádření
- ✓ Zaměření na bezpečnostní hrozby (rizika) a události (incidenty) s tím spojené, včetně projevů/prohlášení politiků

Působení zpravodajských služeb (úvodník si můžete přečíst [zde](#))

- ✓ Představy a skutečnost o zpravodajských službách
- ✓ Vztah politiků se zpravodajskými službami
- ✓ Silné a slabé stránky zpravodajských služeb
- ✓ Hodnocení mediálních výstupů zpravodajských organizací a jejich nadřízených složek a funkcionářů

Zavádějící výstupy ve sdělovacích prostředcích (úvodník si můžete přečíst [zde](#))

- ✓ Rozbory vybraných výstupů
- ✓ Záměrné a nevědomé ovlivňování a manipulace
- ✓ Hodnocení důvěryhodnosti mediálního obsahu a spolehlivosti redakcí

Panelový úvodník – Odborná zpravodajská nauka

Názvy podkategorií a jejich zaměření:

Zpravodajský proces a obsah

- ✓ Uspořádání a vzájemné vztahy ve zpravodajském procesu
- ✓ Důraz položen na analytickou část a vytváření výsledného produktu (zpravodajského vědění) včetně způsobů jeho předkládání uživatelům
- ✓ Rozsah zpravodajské činnosti, zaměření a náplň

Zpravodajská agentura a zpravodajská podpora

- ✓ Organizační struktura agentury
- ✓ Zpravodajská podpora v různých operacích (druhy operací a způsoby zpravodajské podpory)
- ✓ Aplikace zpravodajského procesu a jeho obsahu

Příprava a vzdělávání zpravodajských analytiků

- ✓ Programy přípravy zpravodajských analytiků
- ✓ Rozsah aktivit zpravodajského analytika
- ✓ Analytické schopnosti a vlastnosti analytika

Panelový úvodník – Zpravodajské úlohy a cvičení

Názvy podkategorií a jejich zaměření:

Analýzy písemných a ústních zpráv

- ✓ Rozbory psaných textů (písemností) a ústních vyjádření (výpovědí) až po jejich závěrečnou interpretaci
- ✓ Identifikace rozporů a souvislostí

Řešení jednoduchých situací

- ✓ Příklady a záludnosti z běžného života (všeobecná analýza)
- ✓ Zpravodajské záležitosti
- ✓ Analytické zajímavosti pro každého

Řešení rozvinutých situací

- ✓ Ujasnění a zhodnocení situace (námět pro cvičení)
- ✓ Rozhodnutí o způsobu řešení (metoda a postup)
- ✓ Úpravy v řešení závislé na vývoji situace
- ✓ Dosažení výsledku

Panelový úvodník – Odborné zpravodajské názvosloví

Názvy podkategorií a jejich zaměření:

Odborné slovníky

- ✓ Sjednocený výkladový slovník
- ✓ Slovník zpravodajských termínů a definic (vlastní publikace)
- ✓ Přehled významů všeobecných slovních obrátů a spojení ze zpravodajského hlediska (vlastní publikace)
- ✓ Slovník zkratk a akronymů

Problematické odborné termíny

- ✓ Sporné pojmy a definice
- ✓ Potvrzení správných pojmů
- ✓ Vysvětlení na příkladech

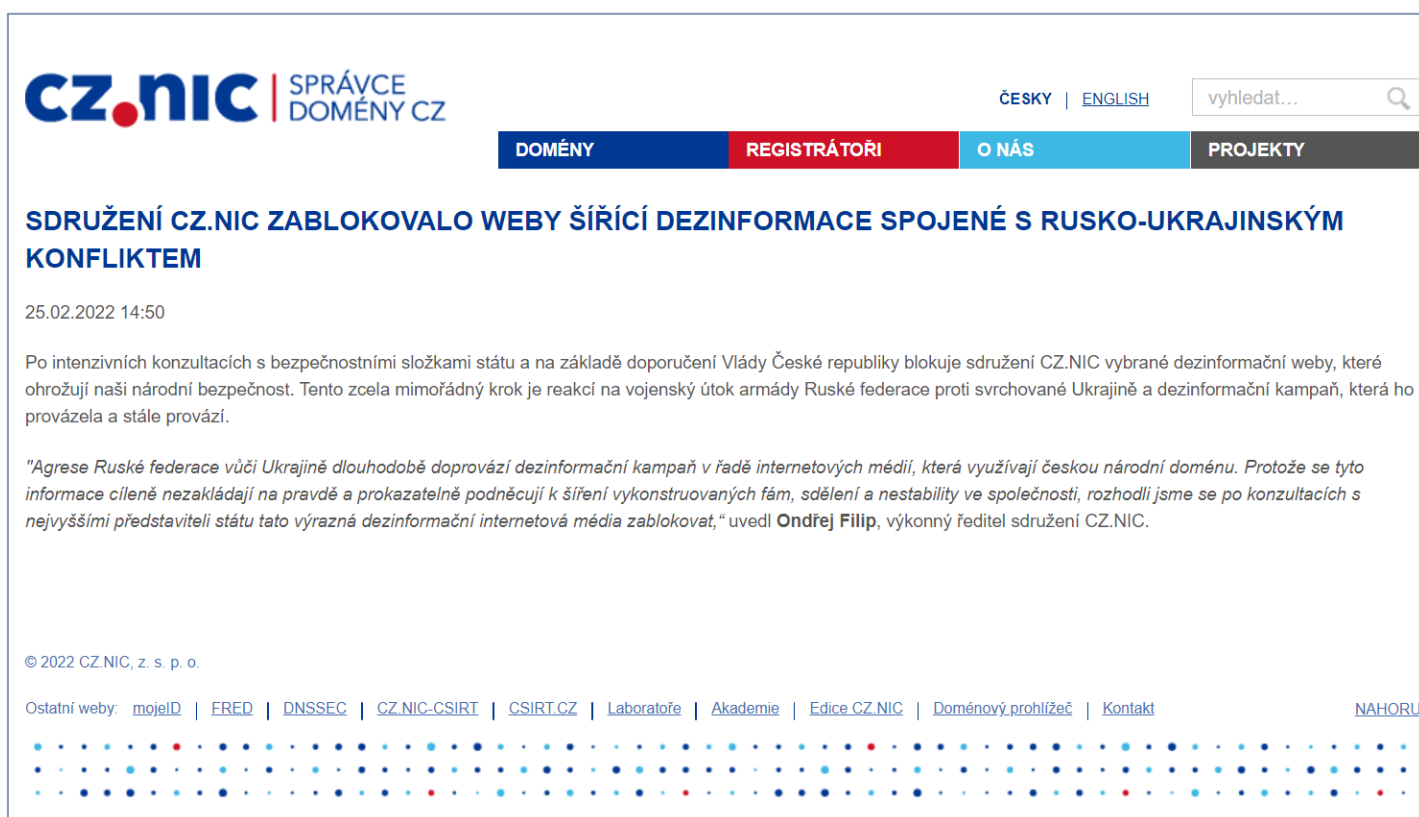
Odborné výrazy v praxi

- ✓ Zpravodajský žargon
- ✓ Způsoby použití v praxi

PŘÍLOHA 2

OBSAH PŘÍLOHY:

Prohlášení sdružení CZ.NIC k zablokování prvních osmi webů včetně webu Exanpro.cz

cz.nic | SPRÁVCE DOMÉNY CZ

ČESKY | ENGLISH

vyhledat...

DOMÉNY | **REGISTRÁTOŘI** | O NÁS | PROJEKTY

SDRUŽENÍ CZ.NIC ZABLOKOVALO WEBY ŠÍŘÍCÍ DEZINFORMACE SPOJENÉ S RUSKO-UKRAJINSKÝM KONFLIKTEM

25.02.2022 14:50

Po intenzivních konzultacích s bezpečnostními složkami státu a na základě doporučení Vlády České republiky blokuje sdružení CZ.NIC vybrané dezinformační weby, které ohrožují naši národní bezpečnost. Tento zcela mimořádný krok je reakcí na vojenský útok armády Ruské federace proti svrchované Ukrajině a dezinformační kampaň, která ho provázela a stále provází.

"Agrese Ruské federace vůči Ukrajině dlouhodobě doprovází dezinformační kampaň v řadě internetových médií, která využívají českou národní doménu. Protože se tyto informace cíleně nezakládají na pravdě a prokazatelně podněcují k šíření vykonstruovaných fám, sdělení a nestability ve společnosti, rozhodli jsme se po konzultacích s nejvyššími představiteli státu tato výrazná dezinformační internetová média zablokovat," uvedl Ondřej Filip, výkonný ředitel sdružení CZ.NIC.

© 2022 CZ.NIC, z. s. p. o.

Ostatní weby: [mojeID](#) | [FRED](#) | [DNSSEC](#) | [CZ.NIC-CSIRT](#) | [CSIRT.CZ](#) | [Laboratoře](#) | [Akademie](#) | [Edice CZ.NIC](#) | [Doménový prohlížeč](#) | [Kontakt](#) [NAHORU](#)

PŘÍLOHA 3

OBSAH PŘÍLOHY:

Usnesení vlády ČR č. 127 ze dne 25. února 2022 včetně přílohy

USNESENÍ VLÁDY ČESKÉ REPUBLIKY

ze dne 25. února 2022 č. 127

o prohlášení vlády k hybridnímu působení proti zájmům České republiky v souvislosti s agresí Ruské federace proti Ukrajině

Vláda v návaznosti na vojenskou agresi Ruské federace na území Ukrajiny

- I. odsuzuje** aktuálně prováděné hybridní působení proti zájmům České republiky a jeho partnerů v NATO a EU v kontextu probíhající vojenské agrese Ruské federace na území Ukrajiny;
- II. schvaluje** prohlášení vlády k nebezpečí hybridního působení ve formě informační války ve znění uvedeném v příloze tohoto usnesení;
- III. vyzývá** všechny relevantní subjekty k přijetí potřebných opatření vedoucích k zamezení šíření nepravdivých a zavádějících informací v kybernetickém prostoru, které slouží k manipulování obyvatelstva České republiky směrem k ospravedlnění a schvalování aktuální ruské vojenské agrese vůči Ukrajině.

prof. PhDr. Petr Fiala, Ph.D., LL.M., v. r.

předseda vlády

Příloha
usnesení vlády
ze dne 25. února 2022 č. 127

**Prohlášení vlády
k hybridnímu působení proti zájmům České republiky
v souvislosti s agresí Ruské federace proti Ukrajině**

V aktuální krizové situaci nehodlá Vláda ČR tolerovat hybridní působení proti zájmům ČR a jeho partnerů v kontextu členství ČR v NATO a EU. V aktuální krizové situaci jde navíc o sdělení a šíření informací potenciálně naplňujících podstatu podpory nezákonného jednání postižitelného i v trestně právní rovině. Tyto informační činnosti jsou ve své podstatě službou ve prospěch cizích sil agresora a jakákoliv podpora, ale i přehlížení je samo o sobě útokem proti lidskosti, svobodě a naší bezpečnosti.

Informace jsou jednou z nejúčinnějších zbraní a nelze rezignovaně přihlížet, jak jsou tyto zbraně vůči našim občanům používány. V naší historii máme hned několik milníků, které jasně dokazují, že nelze tolerovat agresora a nelze nechávat prostor pro štvavá a propagandistická působení.

Vláda České republiky na základě dostupných informací a vzhledem k aktuálně probíhající agresí ozbrojených sil Ruské federace na území Ukrajiny proto **vyzývá** k přijetí potřebných kroků vedoucích k zamezení šíření nepravdivých a zavádějících informací v kybernetickém prostoru, které slouží agresorovi k obelhávání obyvatelstva ČR, ve smyslu ospravedlnění a schvalování aktuální agrese vůči Ukrajině.

Vláda České republiky **vyzývá** oprávněné osoby a osoby disponující technickými možnostmi, aby šíření cílených lží a dezinformací nepřihlíželi. Jedná se o informační válku, ve které musíme být odvážní a důsledně využít veškeré možnosti k tomu, abychom ji neprohráli. Historie nás totiž poučila, za jakou cenu bychom svoji zbabělost těžce vykoupili.

PŘÍLOHA 4

OBSAH PŘÍLOHY:

Záznam z jednání schůze vlády ČR konané 25. února 2022

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

Čj. 2221/22

ZÁZNAM
Z JEDNÁNÍ SCHŮZE VLÁDY ČESKÉ REPUBLIKY
konané 25. února 2022

(mimořádná schůze)

Schůzi řídil předseda vlády.

- K hybridnímu působení proti zájmům České republiky v souvislosti s agresí Ruské federace proti Ukrajině**
čj. 184/22

Vláda projednala materiál předložený ministryní obrany a přijala usnesení č. 127.

Z 18 přítomných členů vlády hlasovalo pro 18.

2. **Návrh preventivních opatření navyšujících kybernetickou bezpečnost České republiky**
čj. 183/22

Vláda projednala materiál předložený předsedou vlády a ředitelem Národního úřadu pro kybernetickou a informační bezpečnost a přijala usnesení č. 128.

Ze 17 přítomných členů vlády hlasovalo pro 17.

3. **Usnesení vlády o poskytnutí pomoci občanům Ukrajiny, kteří jsou v kontextu bezpečnostní situace na Ukrajině v ohrožení a přicestovali na území České republiky („Program pomoci občanům Ukrajiny“) a realizaci souvisejících opatření**
čj. 182/22

Vláda projednala materiál předložený 1. místopředsedou vlády a ministrem vnitra a přijala usnesení č. 129.

Z 16 přítomných členů vlády hlasovalo pro 16.

4. **Návrh usnesení vlády České republiky o zastavení přijímání a zpracování žádostí o víza a povolení k dlouhodobým a trvalým pobytům státních příslušníků Ruské federace**
čj. 180/22

Vláda projednala materiál předložený ministrem zahraničních věcí a 1.
místopředsedou vlády a ministrem vnitra a přijala usnesení č. 130.

Z 16 přítomných členů vlády hlasovalo pro 16.

5. **Návrh na poskytnutí naléhavé pomoci Ukrajině**
čj. 181/22

Vláda projednala materiál předložený ministrem zahraničních věcí a přijala usnesení č. 131.

Z 16 přítomných členů vlády hlasovalo pro 16.

6. **Opatření v oblasti civilního letectví**

Vláda z podnětu ministra dopravy přijala
usnesení č. 132.

Z 16 přítomných členů vlády hlasovalo pro 16.

7. **Návrh na působení sil a prostředků rezortu Ministerstva obrany v rámci Sil rychlé reakce na území členských států NATO v souladu s aktivovanými předběžnými obrannými plány NATO**

čj. V64/2022

Vláda projednala materiál předložený ministryní obrany a přijala
usnesení č. 133/V.

Z 16 přítomných členů vlády hlasovalo pro 16.

8. **Návrh na pobyt ozbrojených sil států Organizace Severoatlantické smlouvy na území České republiky v souladu s aktivovanými předběžnými obrannými plány NATO**

čj. V63/2022

Vláda projednala materiál předložený ministryní obrany a přijala
usnesení č. 134/V.

Z 16 přítomných členů vlády hlasovalo pro 16.

9. **Úkol pro Vojenské zpravodajství**

Vláda z podnětu ministryně obrany přijala
usnesení č. 135/D.

Z 16 přítomných členů vlády hlasovalo pro 16.

prof. PhDr. Petr Fiala, Ph.D., LL.M., v. r.
předseda vlády

Zapsala: Ing. Alena Dvořáková

PŘÍLOHA 5

OBSAH PŘÍLOHY:

Dopis Vojenského zpravodajství jako požadavek k zablokování vybraných webů

Na následujících stránkách jsou předloženy dvě verze dopisu VZ:

První verzí je dopis poskytnutý Českému rozhlasu na žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Druhou verzí je pak dopis opožděně zveřejněný na stránkách Vojenského zpravodajství

Verze dopisu poskytnutá Českému rozhlasu

Verze dopisu zveřejněná na stránkách Vojenského zpravodajství

Verze dopisu poskytnutá Českému rozhlasu

V Praze dne 25. února 2022

Vážený pane řediteli,

na základě dostupných informací a vzhledem k aktuálně probíhající agresi ozbrojených sil Ruské federace na území Ukrajiny Vás chceme v souladu s usnesením vlády České republiky požádat o spolupráci a komunikaci směrem k významné členské základně, která je sdružena právě v NIX.CZ.

Žádáme Vaším prostřednictvím jednotlivé sítě zapojené do neutrálního uzlu NIX.CZ o preventivní opatření, a to technické znemožnění přístupu k navrženým dezinformačním stránkám obsaženým v připojeném seznamu.

V aktuální krizové situaci je Česká republika vystavena šíření informací potenciálně naplňujících podstatu podpory nezákonného jednání postížitelného i v trestně právní rovině. Subjekty na seznamu se dlouhodobě účastní aktivní podpory hybridního působení ruských bezpečnostních entit, potažmo ruského státu proti zájmům České republiky a jeho partnerů v EU a NATO a zmíněné hybridní působení je de facto povýšeno na úroveň agrese.

Z dlouhodobého hlediska jde o známé a potvrzené entity podílející se na hybridním působení ve prospěch agresivních kroků Ruské federace souvisejících s porušováním širokého portfolia základních mezinárodních norem. Jednou z nich je například i nařízení rady EU č. 269/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny.

Cílem tohoto vládního opatření je, aby došlo k omezení šíření nepravdivých a zavádějících informací v kybernetickém prostoru, které slouží agresorovi k obelhávání a manipulování obyvatel České republiky s cílem ospravedlnit a schvalovat aktuální agresi proti Ukrajině. Stejně jako svoboda projevu je ohraničena právem jednotlivce na ochranu osobnosti, tak i stát má právo bránit svou integritu proti dezinformacím, jimž jsou vystaveni jeho obyvatelé. Toto opatření je v souladu s výjimkami, které předpokládají pravidla síťové neutrality, která umožňují blokování přístupu ke konkrétnímu obsahu, aplikací nebo služeb v případě že se opatření týká veřejné bezpečnosti a souladu s právními předpisy na národní a mezinárodní úrovni.

Děkujeme a Vážíme si Vaší odvahy.

Národní centrum kybernetických operací.

Vážený pan

Adam Golecký
Výkonný ředitel NIC.CZ

Seznam k předání sítím zapojených v NIX.CZ:

Ac24.cz
aeronet.cz
Ceskobezcenzury.cz
cz.sputniknews.com
Cz24.news
Czechfreepress.cz
Eurabia.cz
Exanpro.cz
Infokuryr.cz
narodninoviny.cz
Novarepublika.cz
Nwoo.org
Pravyprostor.cz
Protiproud.cz
Prvnizpravy.cz
rukojmi.cz
Skrytapravda.cz
Slovanskenebe.com
Svobodnenoviny.eu
Svobodny-vysilac.cz
Voxpopuliblog.cz
Zvedavec.org

Verze dopisu zveřejněná na stránkách Vojenského zpravodajství

Žádost ze dne 21. 03. 2022 o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů:

OTÁZKA:

Rád bych Vás tímto požádal o seznam dezinformačních webů, který jste poskytli zástupcům tuzemské telekomunikačních infrastruktury, mj. společností T-Mobile, O2, Vodafone a organizaci CZ.NIC v návaznosti na usnesení vlády 127/22 ze dne 25. 2. 2022 (K hybridnímu působení proti zájmům České republiky v souvislosti s agresí Ruské federace proti Ukrajině). Rovněž vás žádám o kopii pokynů, instrukcí a další korespondence, kterou jste s uvedenými subjekty stran dezinformačních a propagandistických webů v posledních dvou měsících vedli.

ODPOVĚĎ:

Na základě Vaší žádosti Vám sdělujeme, jak seznam dezinformačních stránek, ke kterým bylo vyžádáno technické znemožnění přístupu, tak korespondenci, která se v této věci uskutečnila.

„Vážený pane řediteli,

na základě dostupných informací a vzhledem k aktuálně probíhající agresí ozbrojených sil Ruské federace na území Ukrajiny Vás chceme v souladu s usnesením vlády České republiky požádat o spolupráci a komunikaci směrem k významné členské základně, která je sdružena právě v NIX.CZ.

Žádáme Vaším prostřednictvím jednotlivé sítě zapojené do neutrálního uzlu NIX.CZ o preventivní opatření, a to technické znemožnění přístupu k navrženým dezinformačním stránkám obsaženým v připojeném seznamu.

V aktuální krizové situaci je Česká republika vystavena šíření informací potenciálně naplňujících podstatu podpory nezákonného jednání postihitelného i v trestně právní rovině. Subjekty na seznamu se dlouhodobě účastní aktivní podpory hybridního působení ruských bezpečnostních entit, potažmo ruského státu proti zájmům České republiky a jeho partnerů v EU a NATO a zmíněné hybridní působení je de facto povýšeno na úroveň agrese.

Z dlouhodobého hlediska jde o známé a potvrzené entity podílející se na hybridním působení ve prospěch agresivních kroků Ruské federace souvisejících s porušováním širokého portfolia základních mezinárodních norem. Jednou z nich je například i nařízení rady EU č. 269/2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny.

Cílem tohoto vládního opatření je, aby došlo k omezení šíření nepravdivých a zavádějících informací v kybernetickém prostoru, které slouží agresorovi k obelhávání a manipulování obyvatel České republiky s cílem ospravedlnit a schvalovat aktuální agresí proti Ukrajině. Stejně jako svoboda projevu je ohraničena právem jednotlivce na ochranu osobnosti, tak i stát má právo bránit svou integritu proti dezinformacím, jimž jsou vystaveni jeho obyvatelé. Toto opatření je v souladu s výjimkami, které předpokládají pravidla síťové neutrality, která umožňují blokování přístupu ke konkrétnímu obsahu, aplikací nebo služeb v případě že se opatření týká veřejné bezpečnosti a souladu s právními předpisy na národní a mezinárodní úrovni.

Děkujeme a Vážíme si Vaší odvahy.“

Seznam k předání sítím zapojených v NIX.CZ:
Ac24.cz

aeronet.cz
Ceskobezcenzury.cz
cz.sputniknews.com
Cz24.news
Czechfreepress.cz
Eurabia.cz
Exanpro.cz
Infokuryr.cz
narodninoviny.cz
Novarepublika.cz
Nwoo.org
Pravyprostor.cz
Protiproud.cz
Prvnizpravy.cz
rukojmi.cz
Skrytapravda.cz
Slovanskenebe.com
Svobodnenoviny.eu
Svobodny-vysilac.cz
Voxpopuliblog.cz
Zvedavec.org

PŘÍLOHA 6

OBSAH PŘÍLOHY:

Dopis ministra vnitra Víta Rakušana

Dopis je jako ucelená kopie předložen na následující stránce

Mgr. Bc. Vít Rakušan
1. místopředseda vlády a ministr vnitra

Praha 2. března 2022
Č. j.: MV-438-16/KM-2022

Vážený pane řediteli,

reaguji na Váš dopis týkající se usnesení vlády České republiky č. 127 ze dne 25. února 2022 o prohlášení vlády k hybridnímu působení proti zájmům České republiky v souvislosti s agresí Ruské federace proti Ukrajině a z něj odvozeného požadavku Národního centra kybernetických operací, aby připojené sítě Vašeho sdružení blokovaly přístup ke konkrétně určeným dezinformačním webům, které manipulují obyvatelstvo ČR směrem k ospravedlnění a schvalování aktuální ruské vojenské agrese vůči Ukrajině.

V této souvislosti potvrzuji Vámi formulovanou domněnku, že v současné mimořádné situaci a na základě přímé výzvy příslušné složky Vojenského zpravodajství je zamezení přístupu na tzv. dezinformační weby uvedené na seznamu v zájmu obrany národní bezpečnosti nutné a nelze ho považovat za porušení pravidel síťové neutrality.

Česká republika je v kontextu probíhající vojenské agrese Ruské federace na území Ukrajiny vystavena bezprostřednímu ohrožení hybridním působením ruských bezpečnostních entit proti zájmům ČR a jeho partnerů v NATO a EU mj. právě prostřednictvím subjektů uvedených na seznamu. Samotné nařízení o síťové neutralitě obsahuje výjimky, které jsou aplikovatelné na tuto mimořádnou situaci. Jednou z těchto výjimek je i možnost blokovat přístup ke konkrétnímu obsahu, aplikacím nebo službám v případě, že se opatření týká veřejné bezpečnosti a je v souladu s právními předpisy na národní a mezinárodní úrovni. Osobně považuji Vojenským zpravodajstvím vyžádané opatření za výjimečné a mimořádné, nicméně v dané situaci za plně oprávněné a nutné.

Vážený pane řediteli, závěrem mého dopisu mi dovoluji uvést, že velmi oceňuji snahu členů Vašeho sdružení spolupracovat s orgány státu v současné složité situaci.

S pozdravem

Mgr. Bc. Vít Rakušan

Vážený pan
Adam Golecký
Výkonný ředitel
NIX.CZ, z. s. p. o.
Americká 23
120 00 Praha 2

PŘÍLOHA 7

OBSAH PŘÍLOHY:

Dopis ministra průmyslu a obchodu Jozefa Síkely

Dopis je jako ucelená kopie předložen na dvou následujících stránkách

Jozef Síkela
ministr průmyslu a obchodu

V Praze dne 28. února 2022
Č. j.: MPO 20633/2022/01000

Vážený pane řediteli,

reaguji na Váš dopis týkající se usnesení vlády České republiky č. 127/22 ze dne 25. února 2022 k prohlášení vlády k hybridnímu působení proti zájmům České republiky v souvislosti s agresí Ruské federace proti Ukrajině a z něj odvozeného požadavku Národního centra kybernetických operací, aby připojené sítě Vašeho sdružení blokovaly přístup ke konkrétně určeným dezinformačním webům, které manipulují obyvatelstvo ČR směrem k ospravedlnění a schvalování aktuální ruské vojenské agrese vůči Ukrajině.

V této souvislosti potvrzuji Vámi formulovanou domněnku, že v současné mimořádné situaci a na základě přímé výzvy příslušné složky Vojenského zpravodajství je zamezení přístupu na tzv. dezinformační weby uvedené na seznamu v zájmu obrany národní bezpečnosti nutné a nelze ho považovat za porušení pravidel síťové neutrality.

Česká republika je v kontextu probíhající vojenské agrese Ruské federace na území Ukrajiny vystavena bezprostřednímu ohrožení hybridním působením ruských bezpečnostních entit proti zájmům ČR a jeho partnerů v NATO a EU, mj. právě prostřednictvím subjektů uvedených na seznamu. Samotné nařízení o síťové neutralitě obsahuje výjimky, které jsou aplikovatelné na tuto mimořádnou situaci. Jednou z těchto výjimek je i možnost blokovat přístup ke konkrétnímu obsahu, aplikacím nebo službám v případě, že se opatření týká veřejné bezpečnosti a je v souladu s právními

předpisy na národní a mezinárodní úrovni. Osobně považuji Vojenským zpravodajstvím vyžádané opatření za výjimečné a mimořádné, nicméně v dané situaci za plně oprávněné a nutné.

Vážený pane řediteli, závěrem mého dopisu mi dovoluji uvést, že velmi oceňuji snahu členů Vašeho sdružení spolupracovat s orgány státu v současné složité situaci.

S pozdravem

Vážený pan
Adam Golecký
Výkonný ředitel
NIX.CZ, z. s. p. o.
Americká 23
120 00 Praha 2

PŘÍLOHA 8

OBSAH PŘÍLOHY:

Obsah prvního dopisu provozovatele stránek Exanpro.cz aktuálním předplatitelům stránek po jejich zablokování

Datum: 6. 3. 2022 19:55:14

Předmět: Zablokování webu Exanpro.cz

Vážení předplatitelé,

chtěl bych Vás seznámit se situací po zablokování webu Exanpro.cz, který byl zablokován 25. února odpoledne s úplným dovršením účinku asi v 18:00 hod.

Počínaje 1. března 2022 jsem dočasně pozastavil svou podnikatelskou činnost spojenou se stránkami Exanpro.cz, proto byly všechny platby přijaté ještě první týden v březnu vráceny předplatitelům. Proti této bezprecedentní akci státních a soukromých subjektů jsem podnikl určité kroky a další kroky připravuji, ale pochopitelně nevím, jak se bude vše dál vyvíjet a jak dlouho potrvá blokování webu. I přesto, že je v obchodních podmínkách uvedeno, že agentura EXANPRO nezaručuje nepřetržitý přístup na internetové stránky, a to především v případech způsobených činnostmi třetích stran, tak mi moje čest nedovolí, abych tohle ve vztahu k Vám neřešil jinak než spravedlivě.

Pokud se podaří stránky zprovoznit, což bude trvat určitě déle než jeden měsíc, pak bude všem předplatitelům, kteří měli v době zablokování webu zaplacené aktuální předplatné, aktivováno nové předplacené období. Na druhou stranu chápu, že Vám přestala být poskytována služba, za kterou jste si zaplatili. Proto může kdokoli z Vás na tuto e-mailovou adresu požádat o vrácení poměrné částky ze zaplaceného předplatného. Poměrná částka bude vypočítána se zahrnutím zbylých dnů předplatného počínaje dnem 25. února. Platby přijaté 24. až 28. února budou v případě požadavku vráceny celé. K tomu všechny z Vás, kteří se rozhodnou pro vrácení předplatného, žádám, abyste ve svém e-mailu uvedli jméno a číslo bankovního účtu, kam požadujete, aby byly vrácené peníze poslány (z určitých důvodů je vrácení poplatků prováděno jen bankovním převodem). Vaše žádost o vrácení peněz bude

sloužit zároveň jako potvrzení, že vrácené peníze byly poslány správné osobě a na správné místo.

Hodlám dál jako šéfredaktor webu vytvářet krátké analytické zprávy, tentokrát ale jen formou rozesílání příloh v e-mailu. Pokud máte o tyto zprávy zájem, napište mi na tuto adresu a poté budete zahrnuti do adresáře. Pro další informace sledujte Facebook "Exanpro", kde budou zveřejňovány další informace a upoutávky či stručné analytické postřehy.

Protože jsou mezi předplatiteli i organizace, tak všechny adresáty, kterých se to týká včetně zprostředkovatelských firem, žádám o předání tohoto e-mailu všem předplatitelům ze skupin organizací.

V přiložených přílohách naleznete vyjádření k zablokování webu, poslední produkt publikovaný v den invaze 24. února 2022 a mou reakci na článek zveřejněný na portálu Seznam Zprávy, ve které je už prvotní rozbor protiprávního činu v zablokování webu Exanpro.cz. V reakci jsou odkazy na usnesení vlády a na další související položky. I přesto, že tato reakce již obsahuje závažné podněty pro zahájení úkonů trestního řízení, tak se stále ještě nejedná o dokument, který je zpracováván jako odborná analýza s přesným rozбором protiprávní činnosti vztažené na všechny zapojené osoby a subjekty. Přesto byla tato reakce odeslána vybraným zákonodárným orgánům, vybraným orgánům činným v trestním řízení, vybraným sdělovacím prostředkům a samozřejmě všem negativně zapojeným subjektům. Je zvláštní ustrašená doba, kdy se různé subjekty a orgány, ale také média podřizují politickému trendu a tlaku, proto bude zajímavé sledovat, kdo z uvedených adresátů zareaguje a jak, pokud vůbec.

Pokud uznáte za vhodné, můžete přílohy libovolnou formou sdílet.

Vážím si Vaší přízně.

S úctou
Jiří Wagner

PŘÍLOHA 9

OBSAH PŘÍLOHY:

**Původní a zásadní zpravodajské výstupy k situaci na Ukrajině
z roku 2016 a 2017 jako ukázka odborné analytické činnosti**

Příloha obsahuje čtyři následující zpravodajské produkty:

- Produkt 11010 „Analýza vzniku konfliktu na Ukrajině“
- Produkt 11027 „Analýza změny politického režimu na Ukrajině (díl 1/2)“
- Produkt 11028 „Analýza změny politického režimu na Ukrajině (díl 2/2)“
- Produkt 11043 „Západ oficiálně podporuje ukrajinský fašismus a neonacismus“

Všechny čtyři zpravodajské produkty jsou předloženy na následujících stránkách

Analýza vzniku konfliktu na Ukrajině

Specifická analýza a hodnocení (11010)

Dokument byl na stránkách EXANPRO zveřejněn v roce 2016

Doplněno úvodní poznámkou a novými vysvětlujícími poznámkami dne 7. května 2022

Úvodní poznámka z května 2022: Tento dokument byl prvním zpravodajským produktem k problematice Ukrajiny, který byl na stránkách EXANPRO publikován (stránky EXANPRO byly spuštěny na jaře 2016). Dokument byl vytvořen před šesti lety, ale jeho aktuálnost trvá dodnes. Především jsme už tehdy zmiňovali, co Ukrajina znamená pro Rusko a co pro USA a proč Spojené státy tolik o Ukrajinu usilovaly. Priority obou mocností se nezměnily, přičemž to byli Američané, kteří aktivně i za pomoci evropských zemí prosazovali změnu, čímž zhoršili bezpečnostní situaci ve východní Evropě. Západní politici prohlašovali, že ve vztahu k Ukrajině prosazují demokratické hodnoty a že mají zájem na prosperitě ukrajinského lidu. Avšak v těchto záležitostech nejsou hlásané cíle zpravidla těmi cíli pravými. A v případě Ukrajiny je za těch několik let mnoho důkazů o tom, že Ukrajina byla využita jen proto, že je sousední zemí Ruské federace, a to bez ohledu na možnost zhoršení bezpečnostní situace a vyvolání ozbrojeného konfliktu. *(Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)*

Ukrajina byla v posledních deseti letech velmi pečlivě diskutována v západních kruzích. Několikrát bylo zdůrazňováno, že se jedná o zemi, která je pro Ruskou federaci jakousi pomyslnou červenou linií, jejímž překročením se spustí určitá ruská reakce. Na druhou stranu Ukrajina představovala významný cíl pro USA v soupeření s Ruskem, a to hned z několika hledisek (dále v textu). Jedno z nich se od roku 2011 vztahovalo k situaci v Sýrii, tedy prostoru, o který Spojené státy s Ruskou federací od té doby soupeří. [1]

Nová poznámka: *Situace v Sýrii pokročila, ale příslušníci ozbrojených sil USA v počtu asi 1 000 vojáků stále zůstávají v prostorech na severovýchodě a jihovýchodě Sýrie. Tím už déle než šest let porušují mezinárodní právo. Stejným způsobem hřeší turečtí vojáci, kteří působí v severní části Sýrie. Spojené státy i Turecko jsou členské země NATO, ale ostatní alianční spojenci i představitelé*

Evropské unie se chovají, jako by se nic zvláštního nedělo. Tento stav dokládá, kdo řídí či ovládá Severoatlantickou alianci a kdo je jen podřízeným loajálním členem. Taktéž to dokládá skutečný charakter Aliance, přičemž je za této situace obtížné věřit, že charakter NATO je ryze obranný.

Syrské hledisko hodnotíme jako klíčové, neboť rozhodlo o urychlení dalšího postupu směrem k Ukrajině. Evropská unie zahájila v roce 2012 konkrétní aktivity spojené s asociační dohodou, přičemž oslovila zemi, kterou by si za běžné situace a ve spojení s proklamovanými unijními hodnotami zařadila na spodní příčku přijatelných zemí. Avšak ani vysoká míra korupce, ani nestabilní politické vedení neodradilo vedoucí politiky EU od jednání s Ukrajinou. Zástupci EU nedokázali zdůvodnit ekonomický přínos svého počínání a nedokázali ani odhadnout dopady na bezpečnostní situaci. EU tak nehrála vlastní roli ve prospěch Evropy, ale ochotně sehrála roli, která jí byla přidělena v zájmu jiného cíle. [2]

Podobnou přidělenou roli sehrála EU i v případě Moldavska a Gruzie, kde se však již nejednalo o získání politického vlivu jako v záležitosti Ukrajiny, ale jen o posílení vlivu vůči Rusku a sporným republikám Podněstří, Abcházie a Jižní Osetie. Spojené státy mají při ovlivňování a využívání Evropské unie výhodu v tom, že toto ovlivňování mohou zdůraznit i přes Severoatlantickou alianci, jelikož z 28 členských zemí EU je 22 z nich zároveň i v NATO.

Nová poznámka: Po vystoupení Velké Británie z EU je nyní 21 zemí členem jak NATO, tak EU (NATO má 30 členů a v EU je 27 členských zemí). Americký vliv na EU je v posledních letech vidět zejména v prohlášeních prezidentů USA, kteří často veřejně promlouvají i za Evropskou unii. Názorný příklad předvedl Barack Obama, který tehdy jako americký prezident ve svém prohlášení předběhl EU, když světu sdělil, že Spojené státy a Evropská unie přijmou sankce proti Rusku. A členské země EU se poté ihned loajálně přidaly. Spojené státy využívají pro řešení otázek v rámci EU také summity NATO, kde se představitelé jednotlivých zemí a někdy i funkcionáři EU s americkými zástupci domlouvají na společné politice – přesněji na podpoře americké zahraniční politiky. Pokud by měla být EU opravdu spravedlivá, musela by už dříve přijmout sankce proti USA za protiprávní bombardování bývalé Jugoslávie včetně hlavního města Bělehradu (vojenská operace vzdušných sil trvala dva a půl měsíce), za protiprávní agresi proti Iráku, za destabilizaci Libye s překročením mandátu RB OSN atd. To ale bylo pro evropské země těžké, protože

několik z nich se na těchto protiprávních akcích podílelo včetně České republiky, která pro bombardování bývalé Jugoslávie poskytla svůj vzdušný prostor. Tímto jednostranným a necitlivým přístupem v prosazování cílů USA, které díky svým loajálním spojencům získaly beztrestnost, byla nastoupena cesta ke konfrontaci ozbrojených sil, což ještě není to, co se nyní děje na Ukrajině. Rozhodující události stále vztahujeme přibližně k roku 2030, což jsme poprvé nastínili v listopadu 2018 a poté postupně rozváděli.

Vzhledem k situaci na Blízkém východě byl rok 2012 určen jako počátek hlavního období pro působení proti politickému režimu na Ukrajině. Konečným cílem bylo změnit ukrajinský režim na politické vedení, které by se odklonilo od Ruska a které by se otevřelo Západu, čímž by mohla být zahájena spolupráce primárně na poli vojenskopolitickém se zahrnutím zpravodajských služeb. Záměrem této spolupráce bylo pokrýt a využít důležitý geografický prostor (Ukrajina včetně Krymu) nejenom v rámci aktivit vůči území Ruské federace, ale především vůči ruské zahraniční politice orientované k Sýrii a tím z velké části uskutečňované přes Černé moře za využití i těch výchozích prostorů (ruských námořních základen), jež se dosud nacházejí právě na Krymském poloostrově. Evropská unie byla prostředníkem a proces spojený s asociační dohodou prostředkem k dosažení tohoto cíle. Ekonomická spolupráce EU s Ukrajinou byla sice oficiálně hlásaným, avšak ve skutečnosti podružným cílem.

Krymský poloostrov je výrazným pevninským výstupem do Černého moře, čímž poskytuje významnou vojenskou výhodu tomu, kdo ovládá krymské přístavy. Z tohoto důvodu je na Krymu rozmístěna značná část Černomořského loďstva [3] včetně velitelství (součást Námořních sil Ruské federace). Bylo tomu tak i po rozpadu Sovětského svazu, kdy Ukrajina získala nezávislost. Přítomnost ruských námořních sil na Krymu vymezovala

dohoda mezi Ukrajinou a Ruskou federací z roku 1997, která kromě jiného určovala, že ruský vojenský personál může na zmiňované části Ukrajiny působit v maximálním počtu

25 000 osob (s případným navýšením). Platnost bilaterální dohody byla později prodloužena až do roku 2042. Pokud by Rusové Krym ztratili, znesnadnilo by jim to působení v Černém moři a tím také námořní spojení se Sýrií, které se pro podporu syrského režimu stalo strategickou záležitostí.

Složitou situaci představuje také rusko-ukrajinská hranice, která je dlouhá zhruba 1 500 km. Její přilehlé pokrytí protistranou ze západního směru by přímo narušovalo bezpečnostní politiku Ruské federace. Od roku 2004 sousedí Ruská federace s členskými zeměmi NATO (Estonsko a Lotyšsko, bez uvažování časového prvenství Kaliningradské oblasti, ruské exklávy, která skrze Polsko sousedí s prostorem NATO již od roku 1999). Hranice se zeměmi NATO činí v délkové míře téměř 600 km (opět bez zahrnutí Kaliningradské oblasti), a pokud by se k tomu měla přidat hranice Ukrajiny (dohromady více než 2 000 km), mohlo by to znamenat počátek fyzických konfrontací z obou stran. Ruští vládní činitelé to řeší vytvářením vlastního „ochranného pásma“ na východě Ukrajiny. Celý ukrajinský konflikt bude mít své pokračování (*viz poznámka na konci textu*).

Hlediska pro uvažování Ukrajiny jako významného cíle zahraniční politiky USA:

- Ztížit námořní spojení se Sýrií.
- Získat výhodnější přístup do Černého moře a tím i možnost blokovat aktivity ruských plavidel.
- Izolovat Rusko od Evropy a využít tuto situaci k prosazení ekonomických zájmů (jednání o dohodě TTIP).
- Zvětšovat a posilovat kontrolované vojenské předpolí.
- Využít situaci ke zvyšování vojenských rozpočtů a počtu „spojeneckých“ sil (týká se zejména členských zemí NATO).
- Vyčerpávat ruské síly na dvou „frontách“ včetně logistické podpory (Sýrie, východní Ukrajina, přičemž mohou vzniknout další oblasti).
- Nutit ruskou vládu k reakcím, které budou považovány za ohrožení evropských zemí.

Asociační dohoda s Ukrajinou byla podmiňována hmatatelnými pokroky především v reformách ukrajinské ústavy, volebního systému a soudnictví. Zároveň byla uskutečňována mediální kampaň pro získání co nejširší podpory ukrajinských občanů, kteří by mohli vyvíjet tlak na vládu ve prospěch podepsání asociační dohody.

Nepřehlédnutelnou úlohu sehrál Arsenyj Jaceňuk, který se od roku 2001 pohyboval v ukrajinské politice. Ten ve druhé polovině roku 2013 vystupoval v různých televizních debatách a zkresleně až propagandisticky líčil, jak se zvýší životní úroveň prostých lidí, pokud budou směřovat k Evropské unii. Neuvedl však, že se jedná o dlouhodobý proces. Ve svých 35 letech kandidoval Jaceňuk na prezidenta Ukrajiny (leden 2010) a za svou kampaň utratil desítky milionů dolarů. Už v té době mohl být finančně podporován ze zahraničí. Podobně, ale z opačného směru byl zřejmě podporován i Viktor Janukovyč, který zmíněné prezidentské volby vyhrál a který za ně podle různých propočtů utratil až dvakrát více než Jaceňuk.

Nová poznámka: Jaceňuk v období únor 2014 až duben 2016 zastával funkci předsedy vlády Ukrajiny.

V roce 2013 byla zesílena podpora ukrajinské politické opozice, nevládních organizací a různých aktivistů. Souběžně byl připravován plán protestů, neboť se od počátku počítalo s tím, že ukrajinská vláda bude mít k obsahu asociační dohody a k podmínkám jejího podepsání výhrady, což bylo ostatně chtěným scénářem.

Na rozdíl od Sýrie, která je pro Ruskou federaci klíčovým prostorem*, znamená Ukrajina v čele se svojí východní částí a Krymským poloostrovem pro ruské zájmy životně důležitý prostor*, který by mohl představovat bod zlomu ve vzájemném soupeření. K tomu směřuje i obecné hodnocení v západních kruzích, že pokud Američané získají Ukrajinu, mohou poté změnit i celé Rusko. Jenomže zatím dosáhli jen toho, že postavili Rusko do vyšší bojové pohotovosti. Pro USA je Ukrajina operačním cílem, jehož dosažením mohou splnit cíl strategický, tedy změnit politický režim v Ruské federaci. Dříve východní Evropa tvořila nárazníkové pásmo pro Sovětský svaz a nyní se východoevropské země nechávají dobrovolně usměřňovat do linie proti Ruské federaci namísto toho, aby hrály vedoucí úlohu v zachování rovnováhy mezi osudovými oponenty, kterými jsou právě USA a Ruská federace.

Nová poznámka: V současné době se hovoří, že pro USA je z hlediska udržení americké hegemonie ve světě významnějším protivníkem Čína než Ruská federace (aktuálně má hegemonie USA sestupnou tendenci). Z hlediska čínské ekonomické produkce a technologií je s tím možné souhlasit. Na druhou stranu je to Rusko, které má na svém území téměř 50 % všech nerostných surovin. Ale hlavním aspektem je

to, že Spojené státy nemohou významněji působit proti Číně, dokud bude existovat stávající politický režim v Rusku. Čínská lidová republika (ČLR) je z hlediska své vlastní kultury, tradic, národní disciplíny a semknutosti a centralizovanosti řídicích struktur natolik komplikovanou zemí, že není možné zvenku cokoli v čínském systému měnit, aniž by byla nejprve změněna situace v Ruské federaci. Vlivem změny v Rusku je potom možné lépe působit také na ČLR, a to i prostřednictvím nerostných surovin. Ruská federace je v tomto ohledu snazším cílem, a to i proto, že tam na rozdíl od Číny existuje taková politická opozice, se kterou je možné v určité míře spolupracovat. V Číně politická opozice prakticky neexistuje. (Text v poznámce byl použit z produktu 11075 „**Strategické a operační cíle USA a Ruské federace v zahraniční politice**“. Produkt byl publikován v roce 2018.)

Závěrečná poznámka: Rozbor průběhu změny ukrajinského režimu a předpověď vývoje situace na Ukrajině se zahrnutím záměrů soupeřících stran jsou předmětem samostatných specifických produktů. (**Jedná se o původní poznámku.**)

[1] Situaci v Sýrii rozebírají v různé míře produkty 11003 a 11007 („Konflikty ve světě jako boj mezi USA a Ruskou federací“, „Analýza vzniku Islámského státu“).

[2] Úlohu EU jako krycí organizace a podobu chování některých politiků s činností agentů s vlivem* řešíme v produktu 12010 „NATO a EU jako krycí organizace?“.

[3] Názvy hlavních ruských námořních uskupení jsou ne zcela správně překládány jako flotily, avšak v základní organizaci je ve skutečnosti jen jedna flotila a tou je Kaspická flotila (Каспийская флотилия). Ostatní hlavní celky jsou loďstva podle jednotlivých moří: Severní loďstvo (Северный флот), Baltské loďstvo (Балтийский флот), Černomořské loďstvo (Черноморский флот) a Tichomořské loďstvo (Тихоокеанский флот).

* Vysvětlení odborných termínů viz produkt 41001 „Zpravodajský výkladový slovník – sjednocená verze“

*** Klíčový prostor (key terrain)**

Klíčový prostor je taková část terénu či geografického prostoru, jejímž ovládnutím a kontrolou vzniká významná výhoda v bojové činnosti či vojenskopolitické kampani jedné, nebo druhé soupeřící straně. Výhoda v ovládnutí a kontroly klíčového terénu ještě nepřináší vítězství v celé bitvě či kampani, ale může takové vítězství přiblížit.

*** Životně důležitý prostor (decisive terrain / vital ground)**

Životně důležitý (rozhodující) prostor je taková část terénu či geografického prostoru, jejímž ovládnutím a kontrolou je zpravidla dosaženo úspěšné splnění celé mise (celkové vítězství v bitvě či vojenskopolitické kampani) jednou, nebo druhou soupeřící stranou.

*** Agent s vlivem (agent of influence)**

Agent jako externí spolupracovník s určitým postavením, které může využít k ovlivnění veřejného mínění nebo rozhodovacího procesu politického orgánu, případně ovlivnit průběh politických událostí s cílem dospět k takovým výsledkům, jež skýtají užitek pro tu zemi, v jejíž prospěch prostřednictvím její zpravodajské služby, případně jiné organizace daný agent působí.

Související zpravodajské produkty:

- Produkt 42004 „[Neletální obranné zbraně pro Ukrajinu?](#)“
- Produkt 11027 „[Analýza změny politického režimu na Ukrajině \(díl 1/2\)](#)“
- Produkt 11027 „[Analýza změny politického režimu na Ukrajině \(díl 2/2\)](#)“
- Produkt 11042 „[Minskou dohodu neplní jak Rusko, tak Západ v čele s USA](#)“
- Produkt 11043 „[Západ oficiálně podporuje ukrajinský fašismus a neonacismus](#)“

Zpravodajský produkt 11010

Specifická analýza a hodnocení

© 2016 Agentura EXANPRO (doplnění květen 2022)

Analýza změny politického režimu na Ukrajině

Díl 1/2

Specifická analýza a hodnocení (11027)

30. května 2016

Úvodní poznámka z května 2022: Tento dokument byl druhým zpravodajským produktem k problematice Ukrajiny, který byl na stránkách EXANPRO publikován (stránky EXANPRO byly spuštěny na jaře 2016). Dokument byl vytvořen před šesti lety (viz přesné datum vpravo nahoře), ale jeho aktuálnost spočívá v tom, že dokládá rozhodující podíl západních politiků na změně vývoje bezpečnostní situace na Ukrajině, která se od roku 2014 začala zhoršovat. Vměšování Západu pod taktovkou USA do politické situace na Ukrajině nemělo za cíl prosazovat demokratické hodnoty, i když jsou o tom někteří bláhoví politici z evropských zemí dodnes přesvědčeni, nýbrž získat a využít příhodný geografický prostor v soupeření s Ruskou federací (viz též úvodní poznámka u předchozího produktu 11010). Obsah analytického dokumentu je zachován v původní podobě bez nových doplňujících poznámek. (Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

Politický režim je možné změnit několika způsoby. Avšak pokud nebudeme brát v úvahu regulérní volby a situaci vzešlou z aktivity parlamentu (vyslovení nedůvěry vládě) nebo vlády (demise), případně jiných státních institucí, tak existují všehovšudy dva způsoby, jak přeměnit charakter politického vedení země. První způsob je demokratický, kdežto druhý způsob je násilný. Oba způsoby vycházejí ze stejného cíle, jenž je zaměřen na to, že musí „padnout“ vládní kabinet a případně i prezident, pokud je součástí vrcholné výkonné moci.

Změnit vládu demokratickou cestou znamená zorganizovat a provést generální stávkou, která ochromí chod země, čímž vezme vládě možnost řídit zemi a donutí ji k odstoupení. Je to aktivní projev vůle většiny národa a také schopnost politické opozice nebo určité skupiny osob (funkcionářů na několika úrovních) podnítit národ k tomuto „manévru“. K násilné změně vlády se uchyluje menšina obyvatel, obvykle vyhraněná skupina, která není schopna získat podporu široké veřejnosti.

Co se v tomto smyslu odehrálo na Ukrajině na přelomu let 2013 a 2014? Byl proces změny politického režimu legitimní? Jaký byl podíl politiků USA a politiků evropských zemí včetně Evropské unie na událostech v Kyjevě? A jaké následky z toho plynou pro Evropu?

Nikdo z evropských výkonných politiků nemá zájem na tom, aby byl poctivě vysvětlen průběh změn na Ukrajině. Nikdo z vedoucích činitelů nechce veřejně hodnotit současný stav věcí na Ukrajině ani to, jaké to má širší souvislosti. Podivné chování a výstupy ukrajinských politiků zůstávají záměrně bez povšimnutí. Nikoho netrápí excesy ukrajinských radikálních skupin, které v některých případech berou zákony do svých rukou, a ani to, že ukrajinská vláda tomu nedokáže či nechce účinně čelit. Všichni vědí, že to není v pořádku, ale všichni také vědí, že Ukrajina je klíčový prostor* v soupeření mezi Spojenými státy a Ruskou federací. Jedná se o soupeření, o jehož podporu se ve prospěch USA evropští politici svým konáním zaručili. A v tom je největší problém a rovněž původní příčina vzniklé situace na Ukrajině.

Podrobnosti o příčinách a cílech vyvolaných událostí na Ukrajině jsou v souvislosti se zahraniční politikou USA rozvedeny ve zpravodajském produktu 11010 „[Analýza vzniku konfliktu na Ukrajině](#)“.

Američané již několik let budují v Evropě „výchozí prostor“ pro působení proti Ruské federaci, přičemž významným článkem tohoto výchozího prostoru je právě Ukrajina. O bezpředmětnosti asociační dohody s nevyhovující Ukrajinou a skryté úloze Evropské unie (EU) v celém procesu je psáno v [produktu 11010](#). V tomto dokumentu se zaměříme na to, jak hodně usiloval ukrajinský lid o změnu politického režimu a v jaké míře tomu napomohly západní mocnosti.

Politici západních zemí zesílili počátkem roku 2013 komunikaci s ukrajinskými politiky, přičemž se zaměřili především na politickou opozici. Cílem bylo přes asociační dohodu mezi EU a Ukrajinou získat postupně vliv na politickou situaci na Ukrajině na úkor vlivu ruského. Do popředí se tak dostali politici EU včetně představitelů evropských vlád, kteří měli zajistit splnění dílčího cíle s asociační smlouvou. Někteří evropští politici chtěli ukázat, že tuto aktivitu zvládnou i bez podpory Američanů, čímž se snažili předvést svou důležitost a schopnosti. Tím však vznikaly neshody mezi americkou a evropskou diplomacií, což

Američané dali několikrát najevo. S tím ale dali najevo i to, že úloha evropských politiků v ukrajinské záležitosti je jen úlohou podřízenou jejich zájmům. Snahy ukrajinské vlády vyhnout se uzavření smlouvy měly být využity k vyvolání protestů v zemi.

Západní politici zahájili kampaň ve prospěch ukrajinských opozičních politiků s cílem vyvolat podporu veřejnosti. V této kampani byl využit také známý ukrajinský boxer Vitalij Kličko, který se vrátil z Německa, kde již několik let pobýval. Když však ukrajinský prezident Viktor Janukovyč nebyl ochoten dohodu s EU podepsat, měla přijít na řadu stávka, jež se měla rozšířit na většinu země. Jenže politická opozice nebyla schopna ani za podpory Západu zorganizovat jedinou efektivní stávku, natož stávku generální. Byla tedy zahájena jen demonstrace s předpokladem, že se protesty rozšíří a že bude možné zahájit i případnou rozsáhlejší stávku. Avšak v Kyjevě byla udržována jen demonstrace bez možnosti přejít do velké stávky. Podniky i doprava ve městě nadále fungovaly (doprava byla zastavena v určité době až na pokyn státních úřadů z důvodu údajné teroristické hrozby). V několika dalších městech se konaly různě velké protesty, přičemž nejvýznamnější protest byl zaznamenán ve Lvově (město leží zhruba 60 km od polských hranic) a poté v dalších dvou městech na západě Ukrajiny (Ternopil a Ivano-Frankivsk). Ve zmíněných třech městech se organizátoři snažili vyvolat stávku, ale stávka existovala spíše v prohlášeních než ve skutečnosti.

Demokratická cesta ke změně politického režimu selhávala, i když se od počátku nejednalo o demokratické projevy v podobě pokojných demonstrací. V Kyjevě byly totiž obsazovány některé úřady jako např. městská radnice a sídlo odborů, byl ničen majetek, zapalovány pneumatiky a proti policistům vrhány zápalné lahve a jiné předměty. Mezi protivládními aktivisty se dokonce pohybovaly skupinky osob viditelně ozbrojené střelnými zbraněmi.

Policejní složky v západních zemích by v tomto případě nekompromisně zasáhly, neboť by byly porušovány zákony. Avšak příslušníci ukrajinských bezpečnostních sil se hlavně snažili udržet demonstranty mimo tzv. vládní čtvrt, kde se nacházejí úřad prezidenta, úřad vlády a budova parlamentu.

Počet demonstrujících v Kyjevě se v průběhu trvání několikaměsíčního protestu různě proměňoval. V médiích se můžeme dočíst, že přesáhl 400 000 osob, což hodnotíme jako nadnesené, a především jako účelově poskytované informace západními diplomaty, kteří působili v Kyjevě. Spolehlivější zdroje hovoří, že počet protestujících po dobu trvání demonstrace (tři měsíce) se v průměru pohyboval od 10 000 do 50 000 osob, přičemž nejvyšší zaznamenaný počet demonstrantů dosáhl přibližně 150 000 osob. Protestovali hlavně studenti a mládež z radikálních skupin jako „Pravý sektor“ (fotbaloví „hooligans“ / fotbaloví chuligáni), jenž se později stal politickou stranou a zároveň tolerovanou polovojenskou organizací.

V průběhu protestu a jeho proměnlivé početní účasti se v Kyjevě střídali západní politici, aby ve svých veřejných vystoupeních podpořili protestující v setrvání ve svém boji proti vládě. Zástupci americké a evropské diplomacie vedli neveřejné rozhovory s vybranými ukrajinskými opozičními politiky a snažili se usměrňovat jejich činnost a povzbuzovat jejich politické vyhlídky. Zástupci zpravodajských služeb USA jednali s vedením Pravého sektoru, neboť v něm spatřovali hybnou sílu celého protestu.

Protesty v Kyjevě byly zahájeny 21. listopadu 2013, a když trvaly bez dosažení jakéhokoli cíle téměř tři měsíce, bylo nutné situaci eskalovat. Rádoby demokratický protest v Kyjevě se proměnil v protest násilný, kdy byla zorganizována dosud nevyšetřená akce se střelbou do lidí. Střelba byla vedena jak do demonstrantů, tak do policistů. Přibližně pět střelců se rozmístilo na několika výškových budovách, a to dokonce na těch, které byly pod kontrolou příslušníků tzv. domobrany, jež byla vytvořena za účelem obrany prostoru obsazeného demonstranty před možným policejním zásahem. Těsně před střelbou kdosi organizoval jakési skupinky útočníků, které se snažily postupovat směrem k policejnímu kordonu. Členové těchto skupin byli vybaveni štíty, holemi a různými předměty určenými k vrhání proti příslušníkům policejních složek. V průběhu jejich „plíživého“ postupu byli napadáni střelbou jednotlivými ranami z různých směrů, což je zdokumentováno na několika videozáznamech, z nichž jeden patří britské televizní stanici BBC. Celé to mělo působit jako policejní střelba do bezbranných lidí. S touto akcí korespondovalo i obsazení tří hraničních přechodů na ukrajinsko-polské hranici, čehož se zhostili členové Pravého sektoru. Obsazení hraničních přechodů hodnotíme jako plánovanou operaci s cílem zajistit přístupové cesty pro zásobení opozičních skupin potřebným materiálem, ale také s cílem zajistit únikové cesty pro osoby se zvláštním určením.

Po této násilné akci byla mezi vládou a opozicí podepsána dohoda o podmínkách politického urovnání vzniklé situace, jejímiž prostředníky se přímo v Kyjevě stali ministři zahraničí SRN, Francie a Polska. Avšak proti této dohodě se záhy postavili radikálové z Pravého sektoru, kteří požadovali okamžitou rezignaci prezidenta Janukovyče pod pohrůžkou ozbrojeného útoku na vládní budovy. Tři zmínění ministři ze zahraničních zemí do této změny vůbec nezasáhli, i když byli vlastně oklamáni a měli okamžitě jednat. Měli usilovat o dodržení dohody a varovat, že v opačném případě ztratí ukrajinská opozice podporu Západu v dalším vývoji v zemi.

Přístup zahraničních ministrů byl jedním z ukazatelů, jenž odkryl pravé cíle Západu v souvislosti s Ukrajinou. Bylo zkrátka nutné se za jakýchkoli okolností zbavit proruského režimu a dopomoci vybraným osobám k moci – osobám, které by spolupracovaly se západními zeměmi. Jenomže kromě odkrytí jednoho z ukazatelů záměrné činnosti západních mocností se objevil první nebezpečný signál budoucí nestability Ukrajiny. Tento signál prezentoval rivalitu v opozici, kde se zrodily dva odlišné postoje k řízení státu a vedení boje proti separatistům na východě Ukrajiny. Tak vznikly polovojskové jednotky Pravého sektoru, které byly známkou budování paralelních struktur. Nová ukrajinská vláda ale jejich vznik schválila, neboť potřebovala každou bojovou sílu ve své tzv. „protiteroristické operaci“ proti proruským separatistům. Avšak vznik těchto jednotek umožnil Pravému sektoru ještě větší radikalizaci a nezákonné postupy proti všem funkcionářům a subjektům, jejichž činnost se vedení Pravého sektoru nelíbila. Evropští politici to však tehdy v celém plánu považovali za přijatelné riziko.

Janukovyč opustil pod tlakem okolností Kyjev a následně i Ukrajinu. Dne 22. února 2014 převzala opozice kontrolu nad ukrajinskou metropolí. Janukovyč nebyl rozhodný politik, ale možná předvídal, co by se mohlo stát v případě nasazení armády k potlačení násilností. Pokud by ukrajinský prezident vydal nařízení k potlačení protestů a povolal vojenské síly, byla by Ukrajina uvržena do „občanské války“ podobné té v Sýrii. Vzhledem k národnostnímu složení obyvatel by se vojenské a policejní síly rozdělily na provládní a protivládní. Ozbrojené střety by pak zasáhly celou Ukrajinu.

Výsledky protestu označovaného jako „Euromajdan“ (evropské náměstí), následné prezidentské a parlamentní volby, s tím spojený vývoj na Ukrajině a následky pro Evropu jsou předmětem analýzy ve druhém dílu dané tematiky.

* Vysvětlení odborných termínů viz produkt 41001 „Zpravodajský výkladový slovník – sjednocená verze“

* **Klíčový prostor** (*key terrain*)

Klíčový prostor je taková část terénu či geografického prostoru, jejímž ovládnutím a kontrolou vzniká významná výhoda v bojové činnosti či vojenskopolitické kampani jedné, nebo druhé soupeřící straně. Výhoda v ovládnutí a kontrole klíčového terénu ještě nepřináší vítězství v celé bitvě či kampani, ale může takové vítězství přiblížit.

Zpravodajský produkt 11027
Specifická analýza a hodnocení
© 2016 Agentura EXANPRO

Analýza změny politického režimu na Ukrajině

Díl 2/2

Specifická analýza a hodnocení (11028)

30. září 2016

Úvodní poznámka z května 2022: Tento dokument byl třetím pokračujícím zpravodajským produktem k problematice Ukrajiny, který byl na stránkách EXANPRO publikován (stránky EXANPRO byly spuštěny na jaře 2016). Dokument byl vytvořen před šesti lety (viz přesné datum vpravo nahoře), ale jeho aktuálnost spočívá v tom, že dokládá, že změna politického režimu nebyla vůlí ukrajinského lidu, nýbrž jen snahou několika opozičních politiků ochotných spolupracovat se Západem a odhodláním ukrajinských radikálních skupin, které sledovaly své cíle. K těmto opozičním politikům a radikálním skupinám se připojila malá část ukrajinských občanů, kteří nesouhlasili s tehdejšími režimem, ale kteří si zároveň nedokázali uvědomit, jak požadované změny ovlivní bezpečnostní situaci na Ukrajině. Obsah analytického dokumentu je zachován v původní podobě bez nových doplňujících poznámek. Nově byl pouze tučně zvýrazněn text s hodnocením a stručnou předpovědí, jejichž správnost byla událostmi v roce 2022 potvrzena. (Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

Zpravodajský produkt je pokračováním tematiky započaté v dokumentu 11027 „[Analýza změny politického režimu na Ukrajině \(díl 1/2\)](#)“.

Změna politického režimu na Ukrajině je západními politiky prezentována jako vůle ukrajinského lidu. Avšak mohl být ukrajinský lid skutečnou příčinou pádu politického vedení země, když onen lid ani nevstoupil do stávků? Nevýrazné zapojení ukrajinského lidu do pádu vlády se projevilo během následných prezidentských a parlamentních voleb v roce 2014 (viz dále v textu).

Několikaměsíční protest v Kyjevě, který nedosáhl ani formy jednoduché stávky, nebyl v poměru k populaci Kyjeva a potažmo celé Ukrajiny ničím tak vážným, co by mělo rozhodnout o konci režimu pod vedením prezidenta Viktora Janukovyče. Současná situace

na Ukrajině stále více odráží to, že těžiště celého procesu sesazení vlády leželo mimo ukrajinský lid. Výsledky protestu včetně lidských ztrát jsou předkládány jednostranně a bez zahrnutí všech souvislostí. Vyjadřování většiny evropských politiků a různých komentátorů včetně těch českých, kteří hovoří o tom, že se Ukrajina posunula k demokratickým hodnotám, nekoresponduje jak s průběhem a zakončením násilného protestu v Kyjevě v roce 2014, tak se soudobým řízením ukrajinské politiky, jež je v mnohých případech propojena s kriminálními aktivitami ukrajinských politiků. **Negativní situace na Ukrajině je znásobena tím, že občané Ukrajiny se stali rukojmími v soupeření mezi Spojenými státy a Ruskou federací.**

Násilné změny na Ukrajině, které byly podporované ze zahraničí, poskvrnily a v krátké budoucnosti ještě více poskvrní situaci v celé Evropě. Podivné je, že evropským politikům nevadí, že svým přístupem připravují v Evropě podmínky pro vznik novodobého „bojiště“.

Výsledky demonstrace v Kyjevě jsou předkládány jako vítězství ukrajinského lidu s tím, že se tehdejšímu režimu nepodařilo demonstraci krvavě potlačit. Oficiálně je uváděno, že během protestu v Kyjevě bylo zabito více než 100 demonstrantů. Nikdo nezkoumá, proč jiné zdroje uvádějí počet mrtvých v nižších číslech, ale především nikdo nehovoří o mrtvých a zraněných policistech, natož aby někdo objasnil, co se vlastně v Kyjevě doopravdy odehrálo.

V Kyjevě bylo zabito nejméně 13 a zraněno zhruba 130 příslušníků bezpečnostních sil. Většina mrtvých a zraněných policistů vzešla ze střelby z dlouhých zbraní, přičemž vstřely, průstřely a jiná střelná poranění nesla stejné charakteristiky jako u postřelených a zastřelených demonstrantů (podle některých zjištění se dokonce jednalo o střelivo, které ukrajinské policejní složky neměly ve své výbavě). Nikdo se však nesnažil tyto věci vysvětlit, tím spíše vyšetřit. Západní politici tyto skutečnosti přehlíželi, neboť to nebylo v souladu s prezentovaným odporem ukrajinského lidu proti proruské vládě, což spadá do podpory americké zahraniční politiky v Evropě. Navíc nebylo zájmem amerických představitelů, aby se vyšetřováním odhalila a rozebírala činnost soukromých bezpečnostních agentur na Ukrajině, jež tam působily na základě kontraktů

s Ministerstvem obrany USA a Ministerstvem zahraničí USA a jež spolupracovaly právě s radikálními skupinami protestujících.

Tento zpravodajský závěr, který vychází z dlouhodobých poznatků, podporuje také interview provedené televizní stanicí BBC s anonymním Ukrajinцем, jenž tvrdil, že byl najat vedením tzv. Euromajdanu [1] s úkolem vést střelbu na příslušníky speciální policejní jednotky Berkut* s cílem vyvolat jejich reakci proti demonstrantům (střelbu vedl z budovy konzervatoře). Výpověď anonyma nemusí být zcela věrohodná, ale ve všech směrech značí řízený proces s prvky organizovaného politického převratu (výpověď anonymního střelce a situace ohledně jeho působení ve prospěch Euromajdanu je předmětem analytické úlohy – viz [Přehled zájmových témat](#) s interně zpracovanými produkty).

Arsen Avakov, jenž byl po pádu ukrajinské vlády pověřen dočasným řízením ministerstva vnitra a později do této funkce oficiálně jmenován, oznámil v dubnu 2014, že důkazy ukazují na to, že tehdejší prezident Janukovyč bezprostředně nařídil odstřelovačům zahájit střelbu do demonstrantů. Viktor Janukovyč byl pravděpodobně zkorumpovaný politik, ale neměl žádný důvod k tomu, aby celou situaci eskaloval nařizením střelby do lidí.

Potlačit demonstraci opakovanými jednotlivými výstřely do protestujících je naprosto neúčinná taktika, která naopak u části ozbrojených demonstrantů vyvolá prudkou odezvu a následnou vlnu agresivnějších nepokojů s manévrem proti vládním objektům. Palba jednotlivými ranami s časovými intervaly mezi nimi není účinný prostředek na rozehnutí demonstrace, zejména pokud je část demonstrantů ozbrojena střelnými zbraněmi. Tato mířená střelba může mít účinek na jednotlivé cíle, ale nikoli na celý dav lidí. Naopak byla zaznamenána rádiová komunikace mezi příslušníky policejních sil, kteří zaregistrovali střelbu ze skrytých stanovišť z různých směrů a snažili se určit postavení střelců. Z poznatků o činnosti speciální policejní jednotky Berkut vyplývá, že její příslušníci jednoho nebo dva střelce pravděpodobně eliminovali. Nařizení prezidenta Janukovyče se sice týkalo použití zbraní, ale v souvislosti s ochranou zdraví a životů policistů.

Ministr Avakov byl v dřívější době vyšetřován a obviněn z nezákonného převádění pozemků, ale v jeho „očistě“ mu pomohly volby v roce 2012, ve kterých byl zvolen poslancem ukrajinského parlamentu. Od roku 2014 je ve sporu s některými osobnostmi, jimž vadí, že Avakov dosazuje do vedoucích policejních funkcí ve správních ukrajinských oblastech osoby s pochybnou pověstí spojenou s pravicovým extremismem. V současnosti je Arsen Avakov vyšetřován v souvislosti se stížností na jeho korupční chování. Stížnost podal ředitel protikorupčního úřadu Vitalij Šabunin.

Ohledně korupce se ministr Avakov dostal do ostrého sporu také s podivně jmenovaným gubernátorem Oděské oblasti Michailem Saakašvilim, který na Ukrajinu přišel údajně proto, aby bojoval proti korupci. Saakašviliho role je však řízena ze zahraničí. Podobně to bylo s jeho funkcí prezidenta Gruzie, kterou zastával do listopadu 2013. Od července 2014 je Michail Saakašvili obviněn gruzínskou prokuraturou ze zneužívání pravomocí v období své prezidentské funkce, přičemž byl na něj vydán mezinárodní zatykač.

Stejně tak další ukrajinští politici mají problémy se zákonem a někteří z nich si dokonce budují soukromé bezpečnostní orgány pro vlastní potřeby. Nespočet ukrajinských funkcionářů na různých úrovních má fašistické sklony, přičemž funkcionáři s těmito tendencemi jsou zpravidla členy problematických organizací. K výše zmíněným záležitostem se evropští a američtí politici nevyjadřují a vůbec jim tyto skutečnosti ve spolupráci s Ukrajinou nevadí, což vytváří ostrý kontrast s vydáním mezinárodního zatykače na exprezidenta Janukovyče. Jenže i s ním předtím jednali o asociační dohodě a neřešili jeho zkorumpovanost. Jakmile se ale odvrátil od jednání se Západem, byl označen za provinilce.

Pokud by pád politického režimu Viktora Janukovyče byl výsledkem protestu ukrajinského lidu, muselo by se to projevit v účasti v následných prezidentských a parlamentních volbách. Lid, který by byl nadšen z pádu neoblíbené vlády, by se účastnil následných voleb v hojném počtu. Od získání nezávislosti na Sovětském svazu v roce 1991 je průměrná volební účast v prezidentských volbách zhruba 72 % a v parlamentních volbách přibližně 68 %. Nejvyšší volební účast byla přirozeně dosažena při prvních volbách po získání nezávislosti: prezidentské volby ≈ 84 % (rok 1991), parlamentní volby ≈ 76 % (rok 1994).

Vysoká volební účast měla tedy být dosažena také po pádu ukrajinské vlády v roce 2014, což mělo být přáním a údajným dalším „pozitivním“ zlomovým bodem ve vývoji ukrajinského národa. Avšak volební účast během prezidentských voleb v květnu 2014 dosáhla asi 60 % a účast voličů v parlamentních volbách v říjnu 2014 nepřekročila 53 %. Výsledná procenta byla stanovena až po odečtení oprávněných voličů z těch oblastí, kde nebylo možné volby provést. Jedná se tedy o výpočet z celkového počtu oprávněných voličů, kteří měli možnost volit, a nikoli o výpočet z celku, v němž by byli zahrnuti voliči z anektovaného Krymu a voliči z oblastí východní Ukrajiny, kteří ne vlastní vinou volit nemohli (tím nelze vznášet námitky na to, že nižší volební účast byla způsobena tím, že někteří voliči nemohli volit).

Volební účast v prezidentských a parlamentních volbách po změně politického režimu v roce 2014 tak byla o 12 a 15 % nižší než průměrná volební účast za posledních více než 20 let. Srovnání s prvními volbami po získání nezávislosti pak vykazuje ještě větší propast v neprospěch posledních prezidentských a parlamentních voleb v roce 2014 (rozdíl o 24 % a 23 %). Značná část ukrajinských občanů politikům nedůvěřovala a nedůvěřuje jim ani nyní, a to především proto, že životní úroveň na Ukrajině se neustále snižuje. Tyto rozdíly jsou vypovídajícími údaji o skutečném úsilí ukrajinského lidu a o zákulisním dění na Ukrajině. Tyto údaje jsou politicky i zpravodajsky ignorovány a nejsou v souvislosti se situací na Ukrajině analyzovány.

Podíl lidu na změně vlády své země patří mezi zásadní ukazatele pro předpověď dalšího vývoje v příslušné zemi. V případě Ukrajiny byl tento ukazatel záměrně přehlížen, což prozrazovalo zahraniční zapojení do celé záležitosti. Cizí zásah do politického vývoje jakékoli země přináší vždy vážné vedlejší účinky nejenom na cílovou zemi, nýbrž na celou okolní oblast, v tomto případě Evropu. Veškeré dění je dokladem o tom, že cílem bylo vymanit Ukrajinu z ruského vlivu bez ohledu na to, s jakými osobami bude probíhat spolupráce před pádem a po pádu ukrajinské vlády. To byla podružná věc.

Události na Ukrajině hodnotíme jako politický převrat a nelegitimní převzetí moci opozičními politiky podporovanými západními mocnostmi. Ukrajina se stává čím dál tím větším bezpečnostním břemenem pro Evropu a novodobým bojištěm, jež se může zvětšit ve své velikosti, případně v počtu samostatných ohnisek ozbrojených střetů. Vážnost celé situace je zesílena postojem Ruské federace, jejíž představitelé

nehodlají tolerovat rozšiřování prozápadních, z jejich pohledu spíše proamerických struktur v blízkosti svých hranic.

Související zpravodajský produkt:

- Produkt 11010 „[Analýza vzniku konfliktu na Ukrajině](#)“
-

[1] *Euromajdan bylo označení pro demonstrace vedené proti tehdejšímu ukrajinskému režimu v období od 21. listopadu 2013 do 22. února 2014. Euromajdan znamená v překladu „evropské náměstí“, přičemž toto označení mělo symbolizovat úsilí ukrajinského lidu o sjednocení s evropskými strukturami západních zemí.*

** Objasnění termínů je uvedeno v produktu „[ZPRAVODAJSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK – sjednocená verze](#)“.*

Zpravodajský produkt 11028
Specifická analýza a hodnocení
© 2016 Agentura EXANPRO

Západ oficiálně podporuje ukrajinský fašismus a neonacismus

Doplňující hodnocení (11043)

19. ledna 2017

Dokument byl ve svém závěru doplněn aktuální poznámkou z června 2022

(Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

Zpravodajský výstup doplňuje specifické hodnocení 11042 „[Minskou dohodu neplní jak Rusko, tak Západ v čele s USA](#)“. Ve zmíněném dokumentu jsme rozebrali jeden konkrétní bod druhé minské dohody podepsané v únoru 2015, jenž se vztahoval ke stažení všech zahraničních jednotek a zahraničních bojovníků z území Ukrajiny a který není západními zeměmi od počátku dodržován. Nyní k obsahu doplníme poznatky o tom, že Západ nejenže sám nedodržuje uzavřenou dohodu, ale navíc na Ukrajině podporuje fašismus (agresivní nacionalismus) a neonacismus (nacismus v nové podobě).

Přítomnost amerických poradců a dalších „specialistů“ na Ukrajině zesilovala na konci roku 2013. Po událostech v Kyjevě na počátku roku 2014 se k tomu přidávají aktivity v oblasti vojenské podpory. Podle druhé minské dohody z února 2015 měla být podpora v podobě přítomnosti zahraničních vojáků a zahraničních nájemných bojovníků zastavena, a to jak z ruské strany, tak ze strany Západu. Avšak Západ, respektive Spojené státy pokračovaly dál, jako kdyby pro ně tato dohoda neplatila (viz [produkt 11042](#)). V dubnu 2015 přijelo na Ukrajinu zhruba 300 amerických vojáků ze 173. výsadkové brigády, aby zde zahájili několikaměsíční výcvik ukrajinských sil (část 173. brigády již na Ukrajině působila v září 2014). Mezi první ukrajinské jednotky, jež se výcviku zúčastnily, patřil útvar „Azov“. **A právě tento útvar a datum slavnostního zahájení americko-ukrajinského výcviku měly dvojitou příchuť „hitlerovského fašismu“** (vysvětlení dále v textu).

Příslušníci uskupení „Azov“ se od svého založení (květen 2014) netajili svými **sklony k fašismu a neonacismu**. Jednotku zakládali ukrajinští nacionální radikálové, což samozřejmě vyústilo v to, že do ní vstupovala především ultrapravicová mládež. **Nacistické symboly** na výstroji některých členů jednotky nebo jako **tetování** na těle už

tehdy svědčily o atmosféře v jednotce. K tomu se přidává řečnění o čisté ukrajinské rase a **vojenská zástava jednotky**, na níž můžeme nalézt **symboly „černého slunce“** (schwarze sonne) a **„vlčího háku“** (wolfsangel), jež ve znázorňování své ideologie používali nacisté (viz obrázek níže vlevo). Symbol „černého slunce“ je na vlajce v bílém provedení, což můžeme vysvětlit tím, že měl v popředí vlajky vyniknout především černý symbol „vlčího háku“. Symbol „vlčího háku“ byl používán jak některými jednotkami wehrmachtu (ozbrojené síly nacistického Německa), tak jednotkami SS (jednotky a velitelství Schutzstaffel – ochranná eskadra). Diskutovaný vojenský útvar „Azov“ má také jednu zvláštnost, již je přijímání zahraničních bojovníků do jeho organizace. Jednotka se tak může stát centrem neonacistů z různých zemí. (Na obrázku vpravo je nášivka útvaru Azov používaná na rukávu polní uniformy.)

Zahájení americko-ukrajinského výcviku, potažmo společného výcviku vojáků 173. výsadkové brigády Pozemních sil USA a útvaru „Azov“ Národní gardy Ukrajiny bylo provedeno **dne 20. dubna 2015** (zahájení se konalo slavnostním nástupem jednotek). Ve smyslu nacistické propagandy skutečně nemohlo být zvoleno lepší datum. Přesně 20. dubna se totiž narodil **Adolf Hitler**. Můžeme se tak domnívat, že Američané přistoupili na společnou **pietní oslavu 126. narozenin Adolfa Hitlera**. Nikdo z českých politiků to nekomentoval a vyhnula se tomu i Česká televize, která ve svých příspěvcích ze dne 21. dubna 2015 (den po zahájení výcviku) raději ani neuvedla přesné datum zahájení výcviku – jen bylo stroze konstatováno, že započal intenzivní výcvik příslušníků ukrajinské Národní gardy. Česká televize mohla informaci o zahájení výcviku přinést již 20. dubna 2015, ale ve večerních zprávách o tom nebyla žádná zmínka. Zřejmě kvůli

kontroverznímu datu to pracovníci ČT ponechali až na další den (jinak si zdržení v informování nelze vysvětlit).

Podle zprávy Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva za určitá období let 2015 a 2016 je útvar „Azov“ spojován s válečnými zločiny jako hromadné rabování, únos novinářů, bití zadržených civilistů, mučení včetně použití elektrického proudu a metody „waterboarding“. Se zločineckými praktikami jsou ale spojovány i jiné jednotky ukrajinských sil.

Pokud shrneme nacistické pozadí ukrajinské jednotky a počínání jejích příslušníků, můžeme jen s překvapením pohlížet na politiky západních zemí, kteří nepřetržitě hovoří o jakýchsi demokratických hodnotách. Avšak jaké hodnoty prosazujeme a podporujeme prostřednictvím NATO, Evropské unie a české vlády ve vztahu k Ukrajině? Jak je možné, že někteří evropští politici včetně několika českých politiků propagovali útvar „Azov“ a zvali jeho vedení na půdu Evropského parlamentu?

Rovněž američtí zákonodárci ukázali podivný přístup k ukrajinským silám. Sněmovna reprezentantů náhle v červnu 2015 odsouhlasila zastavení finanční podpory na výcvik jednotky „Azov“ právě z důvodu neonacistických praktik (tento postup následovali i Kanadčané). Jenže po krátké době se finance opět uvolnily. Od ledna 2016 tak výcvik a s tím spojená vojenská podpora útvaru „Azov“ probíhají dál. Američané si to odůvodnili tím, že jednotka založená na bázi dobrovolníků se po přechodu pod Ministerstvo vnitra (jako součást Národní gardy) postupně stala plnohodnotným útvarem v rámci pravidelných ukrajinských sil, což zřejmě znamená, že američtí politici podporují ukrajinské síly jako celek a nestarají se o to, jaké prvky tento celek tvoří.

Část ruských politiků nazývá ukrajinskou vládu „kyjevskou fašistickou chuntou“, což samozřejmě Západ označuje za propagandu. Jak chce ale Západ bojovat proti skutečné propagandě, když sám vystupuje propagandisticky? (viz produkt 13007 „[Propaganda o propagandě](#)“).

Západ podporuje kohokoli, jeli to v zájmu USA – vedoucí to země za mír a spravedlnost ve světě. Evropští politici se hrbí a nechtějí znát pravdu. Slyší jen to, co káží američtí představitelé. V opačném případě by již museli veřejně a opakovaně hlásat, že minská dohoda je ze strany Západu porušována a že je navíc podporován ukrajinský

neonacismus. Ani jeden evropský politik nenavrhl sankce proti Ukrajině do doby, než rozpustí jednotky s prokazatelnými nacistickými sklony. **Žijeme ve zvrácené době: vlády evropských zemí na jedné straně vítají nelegální migranty různých národností a na straně druhé podporují neonacisty, kteří hlásají čistotu jednoho národa.**

Nová analytická poznámka z června 2022:

V současné době, kdy se aktivní činností ruských vojenských sil rozhořel ozbrojený konflikt na Ukrajině, se náhle začíná zdůrazňovat, že symbol „vlčího háku“ jsou vlastně písmena „N“ a „I“, která znamenají slovní spojení „Národní idea“. Je to však pouhá snaha upozadit původní a pravý význam symbolů v době, kdy se útvar „Azov“ ocitl v pozornosti médií z různých stran. Už jenom touto snahou Ukrajinci potvrdili spojení útvaru „Azov“ s nacistickou ideologií. Pokud by tam toto spojení nebylo, nebyl by důvod cokoli v útvarové symbolice měnit nebo jinak vysvětlovat. Pokud by měl mít symbol „vlčího háku“ od počátku jiný význam, pak by příslušníci útvaru „Azov“ museli také vysvětlit, proč si k tomuto symbolu přidali ještě nacisty používaný symbol „černého slunce“.

Další věcí je pak to, že sousloví „Národní idea“ se v ukrajinském jazyce píše takto: „Ідея Нації“. V symbolu by tudíž nemělo být písmeno „N“, nýbrž písmeno „H“. Anebo chtějí ti Ukrajinci, kteří si potrpí na ukrajinských národních prvcích včetně jazyka říct, že symbol „Národní idea“ je složen z anglických písmen čili „National Idea“? Pak bychom se mohli vrátit k zakladateli či k prvnímu veliteli polovojenského útvaru „Azov“, jímž byl Andrij Bileckyj, který věří v nadřazenost bílé rasy, přičemž má mnoho dalších zvláštních myšlenek.

Bileckyj dříve hlásal, že údělem Ukrajiny je postavit se do čela bílé rasy během poslední křížové výpravy proti těm, které on nazýval podlidi. Údajně měl zmínit nacisty používaný německý termín pro lidi, kteří nepatřili mezi „vyvolenou árijskou vyšší rasu“. Onen termín je „untermenschen“ (podlidi). Bileckyj dokonce nějakou dobu (do roku 2019) působil jako poslanec ukrajinského parlamentu (Verhovna rada). Tímto bychom mohli vysvětlit symboliku převáděnou do anglických termínů s cílem sjednotit stejně uvažující jedince z jiných zemí pod jeden „prapor“ – např. pod prapor útvaru „Azov“. Možná i proto to najímání cizinců do útvaru „Azov“. Avšak na druhou stranu je ta myšlenka pořád jen

národní, a nikoli světová, i když psána v angličtině. Možná se Bileckyj a jemu podobní Ukrajinci považují za vůdčí osobnosti i v rámci bílé rasy a z Ukrajiny by chtěli mít „pupek světa“. To nám názorně svými výstupy předvádějí ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyj a další představitelé Ukrajiny, a především několik ukrajinských velvyslanců, kteří v zahraničních zemích vystupují vůči místním politikům dosti nadřazeným a posměšným způsobem. Ale ohledně té symboliky se vrátíme k prozaičtějšímu vysvětlení, a to k tomu, že snahou výkladu o národní myšlence je maskovat spojení útvaru „Azov“ s nacistickou symbolikou, což dost dobře maskovat nelze. A z analytického hlediska půjdeme ještě dál a ukážeme další pochybnost té národní myšlenky.

Ukrajinci si potrpí na názvu Ukrajina, přičemž k tomuto názvu směřují i veškerá provolání včetně provolání „Sláva Ukrajině“. Proč by se tedy v případě útvaru „Azov“ mělo najednou jednat o jakousi „Národní myšlenu“, a nikoli o „Myšlenku Ukrajiny“? Ta nesmyslnost převedení „vlčího háku“ na zdánlivou „Národní myšlenku“ se začíná potvrzovat i tím, že Ukrajinci se nově snaží symbol „vlčího háku“ vyměnit za symbol tří mečů nebo také za symbol trojzubce, což je symbol obecně používaný ukrajinskými ozbrojenými silami (viz obrázky níže). Takže Ukrajinci náhle ustupují už i od oné „Národní myšlenky“, aniž by se stačila jakkoli uchytit.

Ve skutečnosti si ukrajinští představitelé uvědomují, jaká pozornost je jejich jednotkám nyní věnována a co všechno se promítá do médií. Proto najednou ty snahy „zahladit“ stopy, které tyto jednotky viditelně spojují s nacismem. Ukrajinští představitelé nechtějí zavadat příčinu k tomu, aby se o ukrajinských ozbrojených silách mluvilo v negativním

smyslu. Jenomže „schovávání“ symbolů používaných nacisty neznamena, že se náhle od ukrajinských sil tato ideologie vytratí. Navíc je zde silné podezření, že ukrajinští představitelé nemají zájem proti této zvrácené ideologii jakkoli bojovat. Volodymyr Zelenskyj se stal ukrajinským prezidentem a vrchním velitelem ozbrojených sil Ukrajiny v roce 2019 a po celou tu dobu mu nacistická symbolika v ukrajinských jednotkách nevadila. Navíc on sám se odkazuje na historii údajných ukrajinských hrdinů, která je však spojena s masovými vraždami obyvatel jiných národností a jiného vyznání a rovněž s kolaborací s nacisty.

Novináři často píš, že ultrapravicové skupiny či ultrapravicová mládež se sklonem k neonacismu existují i v Rusku. To je sice pravda, a mohli bychom přidat plno dalších zemí včetně Spojených států, jenomže tímto argumentem nemůžeme snížit existenci nacionalismu a neonacismu na Ukrajině. Zásadní věcí přece je, jak se vlády jednotlivých zemí snaží s tímto jevem vypořádat. A o ukrajinské vládě víme, že tyto snahy jsou z její strany jen povrchní.

Zpravodajský produkt 11042

Specifické hodnocení

© 2017 Agentura EXANPRO (doplnění červen 2022)

PŘÍLOHA 10

OBSAH PŘÍLOHY:

Novější a zásadní zpravodajské výstupy k situaci na Ukrajině z let 2021 a 2022 (po zablokování webu Exanpro.cz) jako ukázka odborné analytické činnosti

Příloha obsahuje dva následující zpravodajské produkty z roku 2021:

- Produkt 13097 „Ukrajinský prezident Zelenskyj chce plán vstupu do NATO, čímž prokázal, že vůbec nechápe, v jaké situaci se jeho země ocitla ani jaký vliv má tento akt Rusko“
- Produkt 11173 „Ukrajina je nesplněným operačním cílem USA, což Američanům znesnadňuje splnit jejich strategický cíl, proto tolik povyku ze strany Západu, jelikož času moc nezbývá...“

Příloha dále obsahuje čtyři nejnovější zpravodajské příspěvky zveřejněné na sociální síti Facebook po zablokování a odstranění stránek Exanpro.cz. Příspěvky můžeme shrnout do následujících titulků:

- Kdo nastolil beztržný trend invazí a bombardování? A proč ČR vstoupila do NATO jen 12 dnů před bombardováním bývalé Jugoslávie? Nejsme nestranní ani nevinní
- Ukrajina byla pro Rusko vždy červenou linií a nyní se stala bodem zlomu v soupeření s USA. Co je lidsky děsivého na přístupu americké vlády k Ukrajině? A proč Zelenskyj usiloval o vstup do NATO, když tam Ukrajinu členské země nechtějí a když to navíc zvyšovalo napětí ve vztahu s Ruskem?
- Glorifikuje ukrajinská vláda neonacismus? A proč sankce proti Rusku podporuje jen 39 ze 193 členských zemí OSN?
- Rusko je agresor, ale ukrajinský prezident se spojil s jiným několikanásobným agresorem

Uvedené zpravodajské produkty a příspěvky jsou předloženy na následujících stránkách

Ukrajinský prezident Zelenskyj chce plán vstupu do NATO, čímž prokázal, že vůbec nechápe, v jaké situaci se jeho země ocitla ani jaký vliv má na tento akt Rusko

Specifické hodnocení a předpověď (13098)

9. dubna 2021

(Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

V tomto zpravodajském výstupu* se zaměříme na hodnocení zavádějící a nesmyslné, ba přímo zoufalé rétoriky, kterou v první řadě předvádí ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyj, pro kterého je prioritou akční plán pro členství v Severoatlantické alianci (NATO MAP – NATO Memberships Action Plan). K dalším pošetilým a pokryteckým „rétorům“ patří převážně americký prezident Joe Biden, britský premiér Boris Johnson, generální tajemník NATO Jens Stoltenberg a někteří představitelé Evropské unie jako například vysoký představitel pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku Josep Borrell Fontelles. Dále vysvětlíme, proč není budoucnost Ukrajiny příznivá a proč Ukrajina nebude nikdy přijata do NATO, což je ostatně stejný osud také Gruzie a Moldavska. Taktéž objasníme otázky ohledně rozpoutání většího ozbrojeného konfliktu*, či dokonce třetí světové války*.

Z ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského se v posledních dnech stal telefonní úředník, jelikož kvůli demonstraci schopností ruských vojenských sil v blízkosti ukrajinské hranice navazuje spojení a telefonuje si s představiteli více zemí a taktéž s generálním tajemníkem Severoatlantické aliance. Zelenskyj od těchto funkcionářů dostává slova podpory, která ukrajinský prezident ihned tlumočí do médií a možná se tím cítí i spokojený a povzbuzený. Jenomže ve skutečnosti je to jen hra, v níž je Zelenskyj se svou zemí využíván v tažení proti Ruské federaci bez jakýchkoli budoucích výhod. Politický převrat

na Ukrajině v roce 2014 vydatně podporovaný Západem byl součástí tohoto tažení (podrobně viz produkt 11010 „[Analýza vzniku konfliktu na Ukrajině](#)“ a produkt 11027 „[Analýza změny politického režimu na Ukrajině](#)“).

Někteří politici evropských zemí žijí dosud v domnění, že o změny na Ukrajině usilovala většina ukrajinského lidu a že jsou to změny vedoucí k demokratické společnosti. Takový smysl v politickém převratu na Ukrajině ale hledat nelze, protože tam není, a politici, kteří si to myslí, dokazují svou myšlenkovou omezenost, anebo politickou podřízenost se ztrátou vlastního vědomí a svědomí.

K prvním politikům, kteří vyjádřili znepokojení nad koncentrací ruských sil na západě Ruska čili v blízkosti ukrajinských hranic, patřil přirozeně americký prezident Joe Biden, který v této záležitosti navazuje na své protiruské tažení z doby, kdy byl v Obamově administrativě viceprezidentem a kdy se aktivně podílel na přeměně Ukrajiny ve prospěch naplňování cílů zahraniční politiky USA (jako viceprezidentovi mu Ukrajina byla dokonce přidělena do jeho agendy).

Biden telefonoval Zelenskému 2. dubna 2021 a Zelenský se tím hned pochlubil na svém účtu na sociální síti Twitter (na účtu Volodymyra Zelenského jsou příspěvky prezentovány jak v angličtině, tak v ukrajinštině). Zelenský zmínil, že je potěšen, že hovořil s POTUSem (POTUS – President Of The United States). Svůj příspěvek uzavřel větou, že americké partnerství je pro Ukrajince stěžejní, čímž dal jasně najevo, jaký osud Ukrajinu čeká. Zajímavé je, že na twitterovém účtu Bidena se žádný příspěvek o telefonátu ukrajinskému prezidentovi neobjevil. To vypovídá o tom, jak formální osobou Zelenskyj pro americkou zahraniční politiku je, a také o tom, že Biden prozatím nechce tímto způsobem příliš oživovat své diskutabilní vazby na Ukrajinu (což se týká i dřívějších obchodních vazeb jeho syna Huntera).

Kromě tohoto příspěvku Zelenskyj pro média doplnil, že USA podporují územní celistvost Ukrajiny a že ho Biden ujistil, že Ukrajina nikdy nezůstane sama tváří v tvář ruské agresi. Tohle ujištění ale není žádnou výhrou. Biden tím svému ukrajinskému protějšku zcela jasně naznačil, že Ukrajinci musí v boji proti Rusku vytrvat. A ujišťování, že Ukrajina v tomto boji nezůstane sama, je jen slovní povzbuzování, které bychom mohli převést na upřímnější americkou frázi „v našich myslích budeme trvale s vámi“ (tak to Američané říkávají, ale v určitých situacích to zaobalují do jiných slovních povzbuzení). Americká

administrativa si pro konfrontaci s Ruskem přednostně připravuje a vybízí evropské země, což souvisí také s výzvami ke zvyšování vojenských rozpočtů (zmiňovali jsme též v produktu 11054 „[Evropa může rozhodnout o směru vývoje bezpečnostní situace ve světě, namísto toho se sama připravuje na „válku“ ve prospěch USA](#)“ publikovaném v říjnu 2017). Američané jsou samozřejmě více než ochotni pomoci s výcvikem, materiální podporou a s obsazením velitelských center.

Dva dny po telefonátu s Bidenem byl na Twitteru umístěn další příspěvek, v němž Zelenskyy přál „partnerům“ z NATO k výročí Aliance. Na závěr svého příspěvku uvedl, že spoléhá na podporu „spojenců“ ohledně akčního plánu pro členství Ukrajiny v NATO. K tomu dodal, že ukrajinská armáda je silná a že pokračuje v potřebných reformách.

Následující den 5. dubna 2021 si Zelenskyj telefonoval s britským premiérem Borisem Johnsonem. I v tomto případě se Zelenskyj pochlubil na sociální síti Twitter, kde uvedl, že Ukrajina cítí, že není osamocena. Jenže to, co někdo cítí, mnohdy nevyovídá o realitě. Navíc pocity jsou často zrádné. Ani v tomto příspěvku nezapomněl Zelenskyj zmínit, že akční plán pro členství v Alianci je pro Ukrajinu prioritou.

Další den 6. dubna 2021 měl Zelenskyj telefonický rozhovor s generálním tajemníkem NATO Jensem Stoltenbergem. Po tomto telefonátu se na Twitteru objevil zatím nejzajímavější a nejnaivnější příspěvek. Zelenskyj či jeho skupina pro styk s veřejností v tomto příspěvku píšou následující:

„Zavázali jsme se k reformám v naší armádě a obranném sektoru, ale reformy Rusko nezastaví. NATO je jediný způsob, jak ukončit válku na Donbasu. Akční plán pro členství Ukrajiny v NATO bude skutečným signálem pro Rusko“.

Zelenskyj tímto příspěvkem prokázal, že vůbec nechápe, v jaké situaci se Ukrajina ocitla. Pokud by chápal vážnost situace, tak by netvrdil, že NATO je jediný způsob pro ukončení války v Donbasu a že akční plán pro členství v Alianci bude jakýmsi signálem pro Rusko.

To je Zelenského hluboký omyl, skrze který může Ukrajinu přivést ještě do větší krize (prohloubení destabilizace země a výrazný nárůst nespokojenosti ukrajinských občanů). Zelenskyj stále nepochopil, jakou podřadnou roli sehrává Ukrajina pro zájmy Spojených států, a že americké vládě nejde o to, aby Ukrajina byla demokratickým a bezpečnějším státem. Američanům jde především o to, aby Ukrajina nepřestávala v budování a výcviku svých vojenských sil, což USA potřebují k tomu, aby Ukrajina lépe čelila „separatistům“ na východě Ukrajiny.

Také Stoltenberg po telefonátu se Zelenským přidal na svůj twitterový účet příspěvek, avšak nezmínil nic o akčním plánu pro Ukrajinu. Naopak zdůraznil, že NATO pevně podporuje svrchovanost Ukrajiny a její územní celistvost. To jsou ale dnes už jen prázdné fráze, což vysvětlíme v závěru dokumentu.

Ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského kontaktovalo ještě několik dalších státníků (například kanadský premiér Justin Trudeau), ale zajímavé telefonáty měl také ukrajinský ministr zahraničních věcí Dmytro Kuleba. Zmíníme dva z nich. Už 1. dubna 2021 telefonoval Kulebovi jeho americký protějšek Antony Blinken. Ten ukrajinské vládě vyjádřil neochvějnou podporu v její svrchovanosti a územní celistvosti. Dále uvedl, že USA podporují euroatlantickou integraci Ukrajiny v době pokračující agrese Ruska na Donbasu a Krymu. (Euroatlantická integrace není to samé, co vstup do NATO, což by byla integrace do severoatlantických struktur. Euroatlantická integrace je myšlena jako obecné propojení se zeměmi Evropy a Severní Ameriky.)

Druhým významným politikem, který telefonoval Kulebovi, byl vysoký představitel Evropské komise pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku Josep Borrell Fontelles. Jménem Evropské unie vyjádřil Borrell rovněž podporu ukrajinské svrchovanosti a územní celistvosti.

Z obsahu výše uvedených telefonátů přeneseného do příspěvků na sociální síti Twitter můžeme jasně pozorovat politickou pošetilost a pokrytectví západních politiků, kteří neustále opakují cosi o územní celistvosti Ukrajiny. To je opravdu žalostné divadlo, když západní politici předstupují před veřejnost a před ukrajinskou vládu a říkají něco, co už

několik let neplatí a platit nebude. Neexistuje žádná síla, ani ta vojenská, která by Rusy donutila navrátit Ukrajině tu územní podobu, jakou měla před rokem 2014. Západ by měl vycházet z toho, že Krymský poloostrov je nenávratně součástí Ruské federace (což je možné přirovnat k odtržení Kosova, avšak z hlediska blahobytu nelze „neúspěšný“ stát Kosovo s Autonomní republikou Krym srovnávat).

Západní politici svou podporou politického převratu na Ukrajině uvrhli Ukrajinu do stavu, odkud není návratu. Ukrajina byla pro ruskou vládu červenou linií, což Američané moc dobře věděli, a přesto do toho šli. Osud Ukrajinců je nezajímá a dosud nezajímá. Zajímají se jenom o to, jak poškodit a oslabit Rusko tak, aby dosáhli svého strategického cíle, jímž je změnit ruský režim na režim příznivý pro americkou zahraniční politiku.

Řeči o území celistvosti Ukrajiny jsou passé a západní politici to vědí. A ti z nich, kteří to nevědí, mají omezený smysl pro porozumění realitě. Ale přesto, že většina z nich to ví, tak nepřestávají vzbuzovat u ukrajinské vlády plané naděje, protože Ukrajince potřebují jako nástroj, kterým by zaměstnávali, otravovali a opotřebovávali Rusy.

Krym je vyřízená záležitost, kterou si Rusové pohlídají. A obsazená oblast Donbasu, kde se nachází Doněcká a Luhanská republika, je trvalým ruským klínem do uceleného ukrajinského území s cílem znemožnit Ukrajině vstup do NATO. Rusové totiž počítají s tím, že Krymský poloostrov jako oddělená část od pevninské Ukrajiny by v budoucnu nemusel být takovým problémem pro vstup Ukrajiny do Severoatlantické aliance. Proto byl obsazen Donbas, který významně zesiluje narušení územní celistvosti Ukrajiny.

Je samozřejmé, že Rusové skrze různé a k tomu vytvořené složky podporují „separatisty“ na východě Ukrajiny, čímž se dotahují na taktiku USA uplatňovanou na mnoha místech ve světě. Opakované řeči o ruské podpoře separatistům se staly omletou frází, jež je už tak fádní, že na ni již nikdo nereaguje. Rusové podporují separatisty? Nuže dobrá, ale co jako s tím? To už přece dávno víme.

Zelenskyj se upíná ke vstupu do NATO a myslí si, že vytvoření akčního plánu pro dosažení členství v Alianci bude na ruskou vládu platit. Tady se však ukrajinský prezident dvakrát zmýlil. Prvním omylem je názor, že by Rusové kvůli tomu ve svých aktivitách couvli. Rusové necouvnu, protože už nemají kam. Tohle všechno se odehrává na jejich hranicích a když Rusové budou muset, tak půjdou do střetu. To

už ostatně ukázali jak na Krymu, tak na Donbasu. Rusko nechce vojenskou konfrontaci, ale na druhou stranu chápe, že Američané se svými podřízenými rádo by spojenci od svého cíle pokořit Rusko neustoupí.

Druhým omylem Zelenského je předpoklad, že Spojené státy americké a ostatní členské země NATO budou podporovat vstup Ukrajiny do Aliance. Jenže stačí, aby s tím jedna členská země nesouhlasila a Ukrajina je takzvaně nahraná. Avšak nejedná se jen o jednu členskou zemi, ale hned o několik zemí včetně USA. Představitelé členských zemí nechtějí riskovat to, že by museli vojensky podpořit Ukrajinu jako člena NATO v boji proti Rusku nebo proti cizím elementům na ukrajinském území (Krym a Donbas). Byl by to také problém veřejného mínění občanů jednotlivých členských zemí (nikdo nechce, aby jeho blízcí zbytečně umírali za cizí zájmy). Členské země nechtějí riskovat ani to, že by se úplně profláklo, že NATO neposkytuje žádné bezpečnostní záruky. Severoatlantická smlouva totiž neobsahuje žádný závazek jakési kolektivní obrany ani povinnost vojenské pomoci (podrobné objasnění viz [produkt 11002](#) a dále viz produkty [13022](#), [13030](#) a [11055](#)).

Akční plán pro členství Ukrajiny v NATO nebude z výše popsaných důvodů raději ani spuštěn. To však potvrdí summit Severoatlantické aliance, který je zatím plánován na červen 2021. Některé země mohou s touto myšlenkou koketovat, ale pro schválení bude potřeba jednomyslného souhlasu všech členských zemí. Zástupci členských zemí budou zcela jistě namítat to, že Ukrajina nemá vyřešenou územní celistvost, což je přirozená, ale ne „úplně“ psaná podmínka.

Nevyřešená územní celistvost se týká také Gruzie a Moldavska neboli zemí, u nichž Američané už dlouhodobě usilují, aby se staly členy Aliance. V případě Gruzie je problémem Jižní Osetie a Abcházie, a u Moldavska je to Podněstří. Rusové jsou si toho samozřejmě vědomi, a proto mají ve vyjmenovaných geografických prostorech rozmístěné své vojáky na podporu místních vlád. Poslední zemí, kterou si Rusko takto pojistilo byla právě Ukrajina.

Někteří komentátoři tvrdí, že Zelenskyj vytáhl akční plán pro vstup do NATO, jelikož se údajně obává, že by Ukrajinu mohla předběhnout Gruzie. Ale jak jsme již vysvětlili, tak ani jedna ze tří uvedených zemí nespĺňuje potřebné podmínky, případně představuje nepohodlné riziko pro stávající členské země (zmiňovali jsme to již v říjnu 2017 v [produktu 11054](#)).

Ukrajínští politici by neměli být tak naivní a neměli by věřit všemu, co jim řeknou nebo co jim vyjádří západní politici. Ukrajinská vláda i parlament by si měly uvědomit, že Ukrajina je pro USA a potažmo NATO jen příhodným geografickým prostorem pro vedení všeobecné kampaně proti Rusku. Jenže Ukrajínští politici si to uvědomit nechtějí, neboť od počátku lžou, když říkají, že nadále podporují variantu mírového politického a diplomatického urovnání konfliktu na základě podmínek stanovených v poslední minské dohodě nazvané Minsk II. (viz produkt 11042 „[Minskou dohodu neplní jak Rusko, tak Západ v čele s USA](#)“). Podmínky minské dohody nejsou plněny, a navíc je to narušováno úsilím ukrajinské vlády o vstup do NATO.

Pokud ukrajínští činitelé nepochopí, že nemohou spoléhat na západní země a že musí jednat primárně s ruskou vládou, pak je Ukrajina odsouzena k trvalé destabilizaci. Jiná cesta není. Zelenskému stále nedochází, že Donbas a Krym nejsou „dočasně okupovaná území“, jak je Ukrajinci nazývají, ale trvale zabraná území, přičemž Krym už nebude nikdy vrácen. Ukrajínští představitelé musí nejprve

dospět k poznání, že sehrávají podřadnou roli v soupeření mezi USA a Ruskem a že tím nehájí vlastní zájmy ani národní bezpečnost*.

Za této situace není budoucnost Ukrajiny příznivá, přičemž její území představuje prostor pro možné vyprovokování většího ozbrojeného konfliktu, do kterého by se mohlo zapojit více zemí, což by mohlo rozpoutat třetí světovou válku. V Evropě a obzvláště během vedení vojenské kampaně proti Ruské federaci nebude možné udržet konflikt na území Ukrajiny nebo v okolí ruských hranic. Dnešní vojenská strategie a taktika je natolik vyspělá a propracovaná, že pokud se budou Rusové cítit fyzicky ohroženi, tak prostřednictvím svých samostatných speciálních celků a strategických sil schopných zasáhnout cíle kdekoli ve světě převedou část bojů na území těch států, které se zapojí do vojenských aktivit proti nim.

Poznámka: Zelenskyj své příspěvky na sociální síti Twitter doplnil fotografiemi s dřívějších setkání (Johnson, Stoltenberg). U příspěvku ohledně rozhovoru s Bidenem ale fotografie chybí, jelikož Zelenskyj ještě neměl příležitost, aby se s Bidenem osobně setkal.

* Definice termínů a stručný popis zpravodajských organizací jsou objasněny v produktu „[ZPRAVODAJSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK – sjednocená verze](#)“.

Zpravodajský produkt 13098
Specifické hodnocení a předpověď
© 2021 Agentura EXANPRO

Ukrajina je nesplněným operačním cílem USA, což Američanům znesnadňuje splnit jejich strategický cíl, proto tolik povyku ze strany Západu, jelikož času moc nezbyvá...

Souhrnné hodnocení a předpověď (11173)

20. prosince 2021

(Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

Většina významnějších událostí v Evropě a v Asii (se zvláštním zaměřením na Blízký východ), je spojena se soupeřením mezi Spojenými státy americkými a Ruskou federací. Obě zmíněné velmoci mají své strategické cíle*, které se obvykle vztahují k delšímu časovému období. Strategický cíl je zpravidla zaměřen na vnější prostředí, proto se u jednotlivých států strategické cíle vztahují zejména k jejich zahraniční politice, která napomáhá naplňovat politiku domácí.

Strategický cíl je obvykle vymezen tak, aby byl dosažen výhodný stav oproti konkurenčním zemím či organizacím. Vymezení strategického cíle napomáhá přeměnit a rozdělit celkovou misi (úkol) na specifické aktivity, které jsou rovněž charakterizovány svými cíli, jež nazýváme cíli operačními. Pro jeden strategický cíl existuje několik operačních cílů*. Operační cíle jsou ukazateli (měřítky) stavu, jak je naplňován strategický cíl a zdali se k němu stát či organizace přibližuje.

Jedním z operačních cílů USA bylo změnit politický režim na Ukrajině a rozšířit tak svou sféru vlivu* o významný geografický prostor, který Američané považují za vstupní bránu do Ruska. Tento operační cíl byl však splněn jen částečně, a pokud to převedeme do vojenského hodnocení, kde neexistuje termín „částečně splněný cíl“, ale pouze splněný nebo nesplněný cíl, tak operační cíl vztahující se k území Ukrajiny splněn nebyl. Politický převrat byl sice dokonán, ale klíčový Krymský poloostrov nebyl získán. Krymský poloostrov je významným vstupem do Černého moře, proto zde Rusové mají několik námořních

základen včetně velitelství Černomořského loďstva. Kdo ovládá Krym, může lépe kontrolovat Černé moře.

Nesplnění operačního cíle ze strany USA spočívá také v tom, že se Rusům podařilo od Ukrajiny odloučit oblast Donbasu, čímž narušili celistvost ukrajinského území. Územní celistvost je důležitým hlediskem pro přijetí jakékoli země do Severoatlantické aliance. To Rusové dobře vědí, a navíc to má i další důvody. Tyto důvody, jakož i rozbor aktuální situace ohledně Ukrajiny, která byla záměrně vtažena do zápolení mezi USA a Ruskem, jsou rozpracovány v další části produktu.

Problematika Ukrajiny je podrobně analyzována v následujících hlavních zpravodajských výstupech:

- Produkt 11010 „[Analýza vzniku konfliktu na Ukrajině](#)“
- Produkt 11027 „[Analýza změny politického režimu na Ukrajině \(díl 1/2\)](#)“
- Produkt 11028 „[Analýza změny politického režimu na Ukrajině \(díl 2/2\)](#)“
- Produkt 11043 „[Západ oficiálně podporuje ukrajinský fašismus a neonacismus](#)“
- Produkt 13098 „[Ukrajinský prezident Zelenskyj chce plán vstupu do NATO, čímž prokázal, že vůbec nechápe, v jaké situaci se jeho země ocitla ani jaký vliv má na tento akt Rusko](#)“

V dalším níže uvedeném souvisejícím produktu je vysvětlena nešťastná úloha Evropy, potažmo Evropské unie (EU), která se nechává vtahovat do soupeření těchto dvou světových mocností, přičemž se podřizuje zahraniční politice USA. Je obrovskou chybou (tato chyba se v příštích letech zvýrazní), že EU nedokáže uplatňovat vlastní vyváženou a spravedlivou politiku směrem k oběma mocnostem. V níže uvedeném produktu je přiblíženo, že Ukrajina byla pro USA důležitým cílem již v roce 1998 (16 let před politickým převratem na UKR), což je doloženo textem z Národní bezpečnostní strategie USA pro 21. století. Američané si už tehdy činili nároky na to, že to budou právě oni, kdo povede Rusko, Ukrajinu a další země do nového evropského bezpečnostního pořádku. Dále je zde text z Národní bezpečnostní strategie USA z roku 2015, kterým Američané tvrdí, že USA musejí mít silné a nepřetržité vedení ve světě, což je podle Američanů nezbytné pro mezinárodní řád. Zmíněné texty ukazují mnohé o postojích a praktikách Spojených států, a především o jejich úsilí udržovat si nadvládu ve světě, a tím určovat pravidla ostatním zemím. Zmíněným produktem je souhrnné hodnocení 11054 „[Evropa může rozhodnout o](#)

[směru vývoje bezpečnostní situace ve světě, namísto toho se sama připravuje na válku ve prospěch USA](#)“ (produkt byl publikován v říjnu 2017).

Celkové soupeření mezi USA a Ruskem je rozebráno v těchto vybraných zpravodajských produktech:

- Produkt 11001 „[Studená válka nikdy neskončila](#)“
- Produkt 11003 „[Konflikty ve světě jako boj mezi USA a Ruskou federací](#)“
- Produkt 11075 „[Strategické a operační cíle USA a Ruské federace v zahraniční politice \(1/2\)](#)“
- Produkt 11076 „[Strategické a operační cíle USA a Ruské federace v zahraniční politice \(2/2\)](#)“
- Produkt 11147 „[Studená válka nikdy neskončila – nyní pokračuje už svou třetí fází a blíží se do bodu konfrontace, a to i za podpory a spoluúčasti ČR](#)“

Problémem ohledně Ukrajiny je rovněž zamlčování či zkreslování faktů. Příkladem jsou zpravodajské a publicistické pořady České televize. Tento stav jsme doložili v produktu 13055 „[Prohlubující se nespolehlivost České televize v mediálním zpravodajství: Případ 13 – Sýrie versus Ukrajina](#)“.

V následující části souhrnného hodnocení připomeneme strategický cíl USA a stejně tak strategický cíl Ruské federace. Připomeneme také, proč je pro Američany ve vztahu k Rusku stěžejním rokem rok 2030, který se ale může posunout na rok bližší, a opětovně zdůrazníme, co tento rok znamená (bližší hodnocení vývoje k roku 2030 je souhrnně hodnoceno v [produktu 11153](#)). Dále rozebereme aktuální situaci ohledně Ukrajiny neboli co se děje na obou stranách ukrajinsko-ruské hranice a jakou sílu a jaké vojenské prvky by museli Rusové u hranic soustředit, aby obsadili celou Ukrajinu, případně její větší část. Zmíníme i jaká část by to byla, přičemž plány na obsazení různých území existují na obou stranách. Země, a zvláště pak světové velmoci nemohou jenom doufat, že k ničemu nedojde, ale musí být připraveny na všechny možné eventuality, k čemuž zpracovávají podrobné plány, které pravidelně aktualizují vzhledem k vývoji situace. K tomu objasníme, o co obě velmoci v souvislosti s Ukrajinou usilují a k čemu jim má Ukrajina sloužit.

A protože nazýváme věci pravými jmény, tak vysvětlíme, proč bylo připojení Krymu k Ruské federaci anexí, ale zároveň doplníme, že se oproti zahraniční politice USA

vztažené na posledních 25 let jednalo jen o velmi malý prohřešek, který byl navíc nutný k zabránění vážného ozbrojeného konfliktu* – přesněji bychom měli spíše říci, že zabráním Krymského poloostrova bylo zabráněno nebezpečnému konfliktu, který však nebyl zcela zažehnán, nýbrž pouze oddálen.

Rusko je světová velmoc v jaderné, kosmické, vojenské, surovinové a také zahraničněpolitické oblasti a zároveň se chce prosazovat i v technologické oblasti, což je z velké části důsledek ekonomických sankcí uvalených Západem vůči Rusku. Rusové se ve všech nosných oblastech posouvají trvale kupředu, a to v rázném tempu. Američané si vyhodnotili, že za tohoto vývoje je Rusové po roce 2030 překonají ve více oblastech, což bude pro USA znamenat citelné oslabení jejich postavení ve světě. S tímto se Američané nedokážou smířit. Avšak hlavní problém vězí v tom, že po roce 2030 bude pro Spojené státy velmi obtížné ne-li nemožné cokoli proti Rusku podniknout, aby tento stav změnily.

Američané proto v rámci svého strategického cíle usilují o změnu ruského režimu na takový režim, jenž se podřídí americké dominanci ve světě. Této změny v Rusku chtějí dosáhnout do roku 2030, a to je právě jádro jejich strategického cíle. Američané musejí spěchat, kdežto Rusům postačí držet si své postavení včetně své sféry vlivu ve světě (týká se to středoasijských států Tádžikistán, Kyrgyzstán, Turkmenistán, Kazachstán a Uzbekistán, dále Běloruska, Arménie, Sýrie, Íránu, Venezuely, Podněstří, Jižní Osetie, Abcházie, Donbasu a několika dalších zemí nebo oblastí). K udržování postavení Ruska patří také spolupráce v různých oblastech s mnoha zeměmi ve světě jako například spolupráce s Čínou, Indií, Pákistánem, Vietnamem, Myanmar, Kubou, Brazílií, Egyptem, Jihoafrickou republikou, Alžírskem, Srbskem a dalšími zeměmi (mohli bychom zmínit také Maďarsko jako členský stát EU a NATO, případně Turecko, které nakupuje ruskou vojenskou techniku, ale s kterým má Rusko určité neshody ohledně Sýrie).

Strategickým cílem Ruské federace je udržet své nerostné bohatství v národním vlastnictví a současně udržet svou stávající sféru vlivu ve světě. K tomu patří i snaha proniknout v co největším měřítku na zahraniční trhy (skrytá síla Ruska je v zahraničním obchodu, proto tolik úsilí k nastolení ekonomické izolace Ruska). Rusku stačí udržovat svou současnou situaci a snažit se obchodovat s co nejvíce zeměmi, kdežto USA musejí stále něco

získávat, aby v příštích letech ve svém postavení vůči Rusku netratily. Především ale musejí změnit ruský režim, aby zastavily setrvalý pokles své dominance ve světě.

Někteří by možná položili otázku, proč do strategického cíle USA nepatří rovněž Čína. Tato věc je stručně vysvětlena v [produktu 11075](#), ale můžeme zde zopakovat a rozšířit, že změnit politický režim v Číně je mnohem složitější než v Rusku, proto se Američané soustředují nejdříve na Rusko. Čína je od roku 1949 vedena Komunistickou stranou Číny a prakticky tam neexistuje politická opozice. Jakékoli politické protesty nebo jejich náznaky jsou ihned potlačeny. To jsme mohli pozorovat v případě demonstrací v Hongkongu, kvůli kterým byly k snadnějšímu potírání protestních akcí a udílení exemplárních soudních rozsudků v rychlém legislativním procesu uzpůsobeny zákony (byl přijat tzv. bezpečnostní zákon pro Hongkong, který definuje trestné činy jako teroristické akce, podvratnou činnost, separatistické aktivity a spolupráci se zahraničními subjekty nebo napomáhání zahraničnímu vměšování – zákon taktéž stanovuje tresty pro tyto činy).

Spojené státy sice dál povedou obchodní tažení proti Číně a budou se také snažit bránit v expanzivní politice Číny v Jihočínském moři, ale vzhledem k situaci uvnitř Číny nebudou moci podpořit žádnou politickou opozici, která tam ani otevřeně neexistuje. Na rozdíl od Číny je v Rusku možné politickou opozici různými způsoby podporovat, a tím lépe propagovat ty politické změny v Rusku, které se hodí USA. Pokud Američané uspějí ve změně politického režimu v Rusku, pak mohou přistoupit (i skrze Rusko) k účinnějšímu působení proti Číně.

Aktivity Západu v čele se Spojenými státy jsou nyní upřeny k březnu 2024 a k podzimu 2026. V prvním uvedeném roce se v Rusku uskuteční prezidentské volby. V následně uvedeném roce se budou konat volby do Státní dumy Federálního shromáždění Ruské federace. Američané se budou snažit v těchto volbách podporovat politickou opozici a co nejvíce zdiskreditovat současný politický režim. V této souvislosti připomínáme, že bývalý ruský dvojitý agent* Sergej Skripal byl v jihoanglickém městě Salisbury „otráven“ pouhé dva týdny před ruskými prezidentskými volbami (volby se konaly 18. března 2018). Souvislost s volbami v Rusku byla patrná i na časovém harmonogramu následného vyhoštění 23 ruských diplomatů z Velké Británie. Britové své rozhodnutí o vyhoštění oznámili 14. března, tedy čtyři dny před ruskými volbami a jen deset dnů po incidentu, jako by jim už bylo všechno jasné. Ruští diplomaté měli Británii opustit do jednoho týdne čili nejpozději tři dny po ruských volbách. Ruské volby tak byly časově překryty tímto aktem.

Obecně se jednalo o vytváření negativního mediálního obrazu o politickém režimu Ruska. (Blíže jsou tyto souvislosti popsány v produktu 12036 „[Jaký motiv měli Rusové, aby eliminovali bývalého člena GRU Sergeje Skripala? Ve hře zůstávají Britové či třetí strana](#)“.)

Avšak Američané nebudou čekat na volby v letech 2024 a 2026, ale budou se snažit využívat jakékoli příležitosti, aby očerňovali ruský režim a prezentovali Rusko jako agresora a hrozbu* pro evropské a jiné země. To se budou snažit sladit s naplňováním svých operačních cílů. Nejvýznamnějším operačním cílem za stávající situace je Ukrajina, kde Američané stále čekají na jeho úplné splnění, respektive čekají až získají poslední zbytky Ukrajiny do

nynější americké sféry vlivu. Pro USA je výhodné vyvolat další boje na východě Ukrajiny a ukazovat na vinu Ruska. Za tímto účelem Američané už nějakou dobu povzbuzují ukrajinské ozbrojené síly, aby posílily svou přítomnost na předním okraji vlastních sil a pokusily se získat alespoň část území, které je pod kontrolou ruských separatistů podporovaných Ruskem.

Rusové budou nadále podporovat proruské separatisty či vlastní vojáky a bezpečnostní kontraktory působící ve prospěch Ruska na Donbasu. Odloučený Donbas Rusům vyhovuje, protože Ukrajina má problém s územní celistvostí, a tím pádem má i problém se vstupem do NATO (Krym jako „odříznutý“ poloostrov by nemusel být považován za územní problém, a právě proto přistoupili Rusové k operaci na Donbasu). Odloučení Donbasu od Ukrajiny má i jiné důvody. Důvodem bylo také to, že většinu obyvatel Donbasu tvoří etničtí Rusové, což ale mělo rovněž ulehčit operaci. Dalším důvodem bylo, že Donbas je oblastí s významným těžebním průmyslem. A obecným důvodem bylo, že jakékoli narušení územní celistvosti je trvalým destabilizačním prvkem Ukrajiny. Pro ukrajinskou vládu je to vážný problém, který bez zapojení Rusů nedokáže nikdy vyřešit, jenže na druhou stranu se s tím nedokáže ani smířit.

Rusům tato situace zcela vyhovuje. Ukrajina je vlastně „invalidní“ země, kterou Západ pro její invaliditu nechce. Popravdě řečeno Západ Ukrajinu jako státní útvar nikdy nechtěl,

chtěl jen ten klíčový geografický prostor sousedící s Ruskem. Potíž je, že ukrajinská vláda tuto situaci vůbec nechápe a myslí si, že je stále na cestě pro vstup do NATO (podrobněji o bláhovosti ukrajinské vlády viz [produkt 13098](#)).

Pro vpád na Ukrajinu jako možnou eventualitu existují vojenské plány. Z hlediska vojenské strategie je to naprosto přirozená věc, a zvláště pak u mocnosti, jakou je Ruská federace. Spojené státy mají zase plány útoku na ruskou exklávu s oficiálním názvem Kaliningradská oblast a stejně tak mají připravené plány útoků i na jiné ruské oblasti. Plány útoků se získáním kontroly nad klíčovými prostory*, nebo dokonce nad životně důležitými prostory* musí existovat trvale a musí být pravidelně aktualizovány.

Ohledně ruského plánu na provedení úderu proti Ukrajině by bylo prvním důležitým cílem dosáhnout řeky Dněpr, která ukrajinské území rozděluje od severu na jih. Zajímavostí je, že na této řece leží i hlavní město Kyjev. Řeka Dněpr měla svůj vojenský význam již v dobách minulých. Například v období druhé světové války měla tato vodní překážka posloužit Němcům k vybudování tzv. východního valu s cílem zastavit postup Rudé armády.

Postup k řece Dněpr by byl rozdělen na čtyři směry s převážným využitím dálničních tahů. Tři směry by byly orientovány na západ, a to přes Donbas podél pobřeží Azovského moře s postupem směrem k pozemnímu přístupu na Krymský poloostrov a dále k městu Oděsa, které se nachází za ústím řeky Dněpr do Černého moře (Oděsa by mohla být konečným cílem v postupu na tomto směru před větší pauzou a přípravou na další postup), dále přes klíčové město Charkov jehož získáním se otevírá přístup k síti pozemních komunikací, a pak je to směr, který v severní části Ukrajiny vede paralelně s Běloruskými hranicemi a který směřuje ke Kyjevu. Čtvrtý směr by byl orientován na jih, přičemž by využíval část území Běloruska a kopíroval by tok řeky Dněpr rovněž směrem ke Kyjevu.

Výše popsaná situace by se týkala velké vojenské operace v případě propuknutí vážného ozbrojeného konfliktu. V současné situaci, kdy je všechno prozatím jenom plánem, zůstává pro Rusko přesto jeden směr otevřený. Tím směrem je postup podél Azovského moře, protože Rusům by hodně pomohlo, kdyby získali pozemní přístup na Krymský poloostrov. Avšak Rusové nebudou těmi prvními, kteří by prostřednictvím podporovaných a doplňovaných bojovníků na Donbasu zahájili útok. Rusové vyčkávají na útok ukrajinských sil, které jsou do akce tlačeny Spojenými státy, neboť Američané usilují o svůj

reparát v dosažení operačního cíle ve formě území Ukrajiny. Rusové hodlají ukrajinský útok využít k tomu, aby po vyčerpání a zastavení ukrajinských jednotek přešli do protiútoků s cílem postoupit dál na západ a získat část nového území.

Poznámka z června 2022: Část předpovědi, že Rusové svou vojenskou akci zahájí až po útoku ukrajinských sil, byla mylná, neboť nedostatečně zohledňovala poslední vývoj v jednání mezi USA a Ruskem. Odmítli jsme také rozsáhlejší invazi, protože tomu neodpovídal poměr sil. To jsme v tomto produktu odborně vysvětlili, ale text jsme kvůli obhajobě analytické činnosti převedli do základního dokumentu trestního oznámení (viz stránky 110–113 TrO). Nedostatečný poměr sil na ruské straně se potvrdil tím, když Rusové byli nakonec nuceni stáhnout své síly z prostorů kolem Kyjeva, kde jejich působení bylo vyhodnoceno jako ztrátové (viz též uvedené stránky TrO).

Rusové oblast Donbasu z výše popsaných důvodů nepustí. Ukrajinská vláda a všichni ukrajinští občané by si měli uvědomit, že se stali pouhým prostředkem v soupeření mezi USA a Ruskou federací. Američany nezajímají jakési demokratizační procesy na Ukrajině – to je jen falešně proklamovaný cíl americké spolupráce s Ukrajinou. Američany zajímá území Ukrajiny, a to jako celek. Pokud by USA mohly kontrolovat Ukrajinu jako celek, získaly by tím značnou výhodu pro další působení proti Rusku. Proto Američané tlačí Ukrajince ke střetu se separatisty na Donbase. A proto Američané také tolik křičí, když vidí, že Rusko na přípravy ukrajinských vojáků aktivně reaguje. Američané vědí, že Ukrajinci nemohou být úspěšní proti někomu, kdo má podporu ruských ozbrojených sil, respektive proti někomu, kdo na cizím území vytváří zvláštní uskupení řízené Ruskem. Rusko začíná uplatňovat nástroje, které dosud po celém světě používaly jen Spojené státy a v některých případech i Velká Británie. Spojené státy tak nemohou Rusko ignorovat a musejí přirozeně očekávat nepříznivé reakce. Američanům je jasné, že mezi ozbrojenci na Donbasu a ruskými silami je prováděna „skrytá“ součinnost včetně doplňování sil, výzbroje, munice a dalšího materiálu.

Ukrajinská vláda se nachází v patové situaci, které její představitelé nerozumějí, jelikož mylně už několik let předpokládají, že jim Západ pomůže. Ukrajinci by ale měli pochopit, že Západ v čele s USA jim nikdy nechtěl pomoci, nýbrž jen chtěl využít výhodný geografický prostor v působení proti ruskému režimu. Toho se bude snažit využít i Rusko, které bude Ukrajincům stále více naznačovat, že Západ pro ně není žádným spojencem a že by proto měli obnovit svou spolupráci s Ruskem.

Na závěr několik slov ohledně připojení Krymu k Ruské federaci. Lidé, kteří tvrdí, že připojení Krymu k Rusku nebylo anexí, používají dva argumenty. Prvním argumentem je to, že se na Krymu konalo referendum, v němž místní občané sami rozhodli, kam chtějí patřit. Druhým argumentem pak je tvrzení, že Krym byl vždycky ruský. Problém je však v tom, že ani jeden argument nevychází ze základních faktů, ale spíše z náklonosti k Ruské federaci na úkor nestranného hledání pravdy.

První argument v podobě referenda by mohl být správný jen tehdy, pokud by onomu referendu nepředcházela jistá aktivita. Tou aktivitou bylo zasazení ruských speciálních a výsadkových sil na Krym s cílem obsadit všechny důležité objekty na poloostrově. K těmto objektům patřily místní úřady, ukrajinské vojenské základny, policejní stanice, sídla médií apod. Ukrajínští vojáci nechtěli s ruskými silami bojovat, a tak pouze zablokovali všechny vstupy na základny a uzavřeli se v budovách. Tam, kde byly zataraseny vjezdy na základny a kde ukrajínští velitelé odmítali vjezdy uvolnit, si ruští vojáci pomohli proražením obvodové zdi za použití obrněné techniky. Obsazování důležitých objektů cizími jednotkami je charakteristickým znakem anexe, a je úplně jedno, zda ruským vojákům pomáhaly skupiny místních lidí, nebo zda po této obsazovací operaci bylo uspořádáno referendum.

Druhý argument spojený s tvrzením, že Krym byl vždycky ruský, pokulhává v tom, že Rusové po rozpadu Sovětského svazu uzavřeli s Ukrajinou dohodu o přítomnosti svých námořních sil na Krymu, čímž jasně uznali, že Krym je ukrajinské území. Aktualizovaná bilaterální dohoda o působení ruských námořních sil na Krymském poloostrově měla platit až do roku 2042 a umožňovala Rusům, aby měli na Krymu až 25 000 vojáků a osob z podpůrného personálu.

Před politickým převratem na Ukrajině, který se odehrál v roce 2014, byl Krym ukrajinským územím a Rusové na to nic nenamítali, naopak to brali jako fakt. Není možné zničehonic argumentovat tím, že když Rusové v minulosti Krym vlastnili, tak si ho kdykoli mohli vzít zpět. Nelze najednou namítat, že když byl Krym dříve ruský, tak bude ruský i v pozdější době. Tímto přístupem by ve světě nastal ohromný chaos, pokud by se státy začaly silou domáhat oblastí, které dříve vlastnily, ale které v průběhu historického vývoje ztratily v boji, nebo je odprodaly, případně je tehdejší panovník někomu daroval. Na jednu geografickou oblast by si mohlo činit nárok hned několik zemí, které se ve vlastnictví dotčené oblasti postupně vystřídaly.

V roce 1954 daroval Nikita Chruščov Krymský poloostrov Ukrajinské sovětské socialistické republice, což bylo při příležitosti oslav 300. výročí připojení Ukrajiny k Rusku. V té době ale toto území patřilo stále pod území Svazu sovětských socialistických republik (SSSR) – zkráceně Sovětský svaz. Tehdy nikdo nepředpokládal, že by se mohl Sovětský svaz rozpadnout. Když rozpad nastal, tak vzešlá Ruská federace si nárok na Krym nečinila a s Ukrajinou si vyjednala dohodu o působení svých námořních sil na Krymu.

Připojení Krymu k Ruské federaci nelze tedy nazvat jinak než anexí. Na druhou stranu Rusové svou rychlou a rozhodnou akcí zabránili ozbrojenému konfliktu, který mohl ohledně Krymu vzniknout už na jaře 2014 (Rusové anexi zahájili 22. února 2014, tedy jen den poté, kdy opozice převzala kontrolu nad ukrajinskou metropolí). Pokud by Rusové nepřistoupili k akci a jen by vyčkávali na vývoj situace, byly by do prostoru Krymu poslány další ukrajinské jednotky, aby od Rusů převzaly jejich prostory a vojenská zařízení (Ukrajince by k tomuto kroku pochopitelně pobízely západní státy, které by navíc radily, aby vůči Rusům uplatňovali důrazný postoj). Pokud by nastal tento vývoj, situace by se vlivem nahromadění vojenských sil a vzájemnou animozitou vyhrotila, což by mělo za následek ozbrojenou konfrontaci, do které by se mohla zapojit i vojenská plavidla.

Pokud by Rusové Krym opustili, pouze by ozbrojenou konfrontaci přesunuli do Černého moře. Přístavy na Krymu by začaly využívat námořní síly USA a jiných států NATO a záměrně by se snažily blokovat činnost ruských plavidel v této oblasti. Tím by Rusům znesnadňovaly námořní zásobování Sýrie přes Bospor a Dardanely. Riziko ozbrojeného střetnutí by bylo vysoké.

Dalším faktem je to, že anexe Krymu byla ve srovnání s aktivitami USA za posledních 25 let jen malým prohřeškem a potřebným krokem k udržení stability a rovnováhy sil v dané oblasti. Při anexi Krymu nebyl navíc nikdo zabit. Naproti tomu aktivity USA nesměřují k žádné stabilitě a vždycky vedou k velkým ztrátám na lidských životech (jako příklad uvádíme bombardování srbského území v roce 1999 v trvání 79 dnů, při kterém zahynulo nejméně 500 civilistů – některé zdroje uvádějí ztráty na životech až 3 000 osob, dalším příkladem je to tragická invaze do Iráku v roce 2003, která si během své 40denní postupové fáze vyžádala 4 až 7 tisíc zabitých civilistů, a mohli bychom pokračovat dál operacemi v Afghánistánu, Libyi atd.).

** Definice termínů a stručný popis zpravodajských organizací jsou objasněny v produktu [„ZPRAVODAJSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK – sjednocená verze“](#).*

Zpravodajský produkt 11173
Souhrnné hodnocení a předpověď
© 2021 Agentura EXANPRO

Příloha 10 pokračuje čtyřmi nejnovějšími zpravodajskými příspěvky zveřejněnými na sociální síti Facebook po zablokování a odstranění stránek Exanpro.cz

PŘÍSPĚVEK ZVEŘEJNĚNÝ DNE 17. BŘEZNA 2022

NA SOCIÁLNÍ SÍTI FACEBOOK – EXANPRO

Ano, Rusko se stalo agresorem. Avšak nesmíme zapomínat, že novodobý trend invazí a bombardování s porušováním mezinárodního práva nastolili Američané, kteří s podporou svých „loajálních spojenců“ při bezprecedentním dvou a půl měsíčním bombardování bývalé Jugoslávie včetně hlavního města Bělehradu zabili a zranili tisíce civilistů (rok 1999). Mnohem větší civilní ztráty Američané způsobili při neoprávněné invazi do Iráku (zahájení v březnu 2003). **Rusko invazí na Ukrajinu kleslo na úroveň USA.**

Zločiny Západu jsou zmíněny např. v šestidílných Dějinách světa vydaných v letech 2009–2010 prestižním německým nakladatelstvím WBG. V posledním dílu je zmínka o masových zločinech proti civilnímu obyvatelstvu při západních náletech v Srbsku (1999), Iráku (voj. mise v období 2003–2011) a Afghánistánu (voj. mise od 2001 do 2021). O tom jsme psali již v lednu 2018 v produktu nazvaném „**Česká republika na cestě mezi pravdou a lží**“.

Proč jsme dopustili zrod tohoto zničujícího trendu? A proč nejsme schopni trestat a sankcionovat všechny agresory? Inu, protože **nejsme nestranní a ani nevinní. Se zrodem tohoto trendu jsme se přidali na stranu jednoho z agresorů a přestali myslet na národní a evropskou bezpečnost.**

Proč byla Česká republika tak náhle vyzvána k urychlenému oficiálnímu vstupu do Severoatlantické aliance? Náповědou je to, že jen 12 dní poté, co se ČR stala oficiálním členem NATO, bylo zahájeno bombardování bývalé Jugoslávie, k čemuž byl využíván i vzdušný prostor ČR. Tímto jsme se stali spolupachateli násilného aktu s porušením mezinárodního práva. Tehdejší členové vlády v čele s Milošem Zemanem by mohli vyprávět, co a jak se tenkrát vlastně odehrálo.

Jaký byl cíl vstupu do NATO, respektive proč nás tam Američané chtěli? Chtěli nám poskytnout bezpečnostní záruky s tím, že jsme se měli podílet na kolektivní obraně Aliance, nebo si chtěli rozšířit svůj prostor vojenského vlivu a získat další stát (státy), který bude podporovat zahraniční politiku USA a bude se podílet na vojenských misích, které americká administrativa stanoví?

Vzhledem k tomu, že Severoatlantická smlouva neposkytuje žádné bezpečnostní záruky a že kolektivní obranu nelze podle alianční smlouvy na žádné členské zemi vynucovat, tak zbývá jen jedna odpověď.

Zahraniční aktivity ozbrojených sil západních zemí vždycky představují vážný problém se zpětnou vazbou. Vzpomeňme koloniální dějiny, novodobé snahy o změnu státních režimů, snahy o získání vlivu v islámských zemích kvůli nerostným surovinám nebo kvůli postavení vůči konkurenčním mocnostem apod. Západní mocnosti mají své vojenské základny v mnoha islámských zemích, kde však nejsou vítány všemi obyvateli. Oponenti pak volají po spravedlivém boji proti okupantům, což je na jejich rodné půdě možné chápat jako součást džihádu. Významným příkladem je neoprávněná a neodůvodněná agrese proti Iráku v roce 2003. O této agresi a působení cizích vojsk v Iráku jsou vytvářeny filmy s americkými hrdiny. Jedním z filmů této řady byl „Americký sniper“. Film vypovídal o těžké práci amerických vojáků v zahraniční misi. Avšak pokud budeme nazývat věci pravými jmény, tak Američané tam od počátku působili de facto v rolích okupantů, čímž není správné, aby je svět považoval za hrdiny. V tomto smyslu se můžeme ptát, kdo tedy v Iráku vedl spravedlivý boj? Američané, nebo příslušníci iráckého odboje?

Invazí do Iráku nastala destabilizace Blízkého východu a zrození nových islamistických skupin včetně tzv. „Islámského státu“. To všechno má přirozeně vliv i na bezpečnostní situaci v Evropě. Tyto a další věci jsme popisovali a hodnotili v produktu s názvem „Jak Západ napomáhá islámským radikálům“ (únor 2017).

PŘÍSPĚVEK ZVEŘEJNĚNÝ DNE 22. BŘEZNA 2022 NA SOCIÁLNÍ SÍTI FACEBOOK – EXANPRO

Rusko zahájilo agresi proti Ukrajině 24. února 2022. Avšak USA už od října 2021 tvrdily, že Rusko na Ukrajinu zaútočí. Přes čtyři měsíce Američané tvrdili, že Rusové zaútočí a že půjdou až na Kyjev. Přes čtyři měsíce Američané stupňovali svou rétoriku o ruské hrozbě a s nimi tuto hrozbu hlásal i ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskyj. **A právě v postoji americké vlády i v postoji ukrajinského prezidenta se skrývá něco tak neuvěřitelného, něco tak lidsky děsivého, na co se musíme ptát a na co se bude jednou ptát stále více lidí včetně obyčejných Ukrajinců.**

Ruská strana 15. prosince 2021 předala americkým zástupcům a politickému vedení NATO dokument s návrhy na bezpečnostní garance mezi Ruskem a Západem. Rusové na své návrhy obdrželi písemnou odpověď až 26. ledna 2022 s tím, že americká strana si nepřála, aby byly její odpovědi zveřejněny. **Proč? Američané nechtěli veřejně ukázat, že odmítají cokoli o bezpečnostních zárukách a že vlastně Ukrajinu obětovávají, přičemž dál vedli a zesilovali rétoriku o hrozbě ruské invaze, čímž jako by Rusům říkali, že jim nezbývá nic jiného než to řešit silou.**

Dokument s bezpečnostními návrhy Ruska obsahoval několik bodů, avšak pro ruskou vládu byl klíčovým bodem požadavek na nerozšiřování NATO o další členské země směrem na východ, což se nyní primárně týkalo Ukrajiny. Rusové k tomu uvedli, že rozšiřování NATO je pro Rusko otázkou života a smrti. Přesto američtí činitelé i představitelé NATO odpověděli na tento požadavek záporně, i když věděli, že Ukrajina bude jen stěží za stávajícího stavu přijata za člena Aliance.

A právě tady je lidsky děsivé to, že se americká vláda, představitelé NATO a ani prezident Zelenskyj nesnažili celou situaci řešit tak, aby byl zachován mír. Vždyť přece navrhovaná neutralita by byla pro budoucí vývoj Ukrajiny pozitivním mírotvorným počinem, tak proč to Zelenskyj i západní politici rezolutně odmítali? Vždyť by na tom nikdo netrhal, naopak to za dané situace bylo pro Ukrajinu a pro ukrajinský lid to nejlepší řešení, jaké se nabízelo. *(Pokračování v příspěvku mimo infografický text.)*

Pokračování textu z infografiky: ... Někdo by mohl namítnout, že by Rusové stejně zaútočili. Jistě, vyloučit by se to nedalo, ale to nejděsivější na celé situaci je právě to, že se to Američané, a především prezident Zelenskyj vůbec nepokusili zastavit. Vůbec nechtěli zvažovat možnost, že by Ukrajina mohla mít status neutrální země. Zelenskyj horlivě opakoval, že jedinou cestou pro Ukrajinu je vstup do NATO. A začátkem února 2022 ukrajinští představitelé navíc vzkázali, že nechtějí plnit minské dohody (Minsk II) vztahující se k separatistickým republikám a k zastavení bojů na Donbasu.

Rusko už v prosinci 2021 uvedlo, že Ukrajina může mít buď politické řešení, anebo vojenské řešení – žádné jiné řešení a nic mezi tím. Po odmítnutí ruských požadavků na bezpečnostní záruky se ruský prezident Vladimir Putin 1. února 2022 vyjádřil v tom smyslu, že USA ignorují nejdůležitější ruské obavy a že z tohoto důvodu není připraven hovořit o tom, co přijde. Stále jsme však hodnotili, že Rusové riziko vojenské agrese nepodstoupí, což byl mylný závěr, který nedostatečně zohledňoval vývoj v jednání mezi USA a Ruskem. Taktéž jsme nedostatečně zohlednili priority ruské vlády, které považuje za životně důležité a kvůli kterým je ochotna jít do vojenského střetu. Přitom jsme už v dubnu 2021 psali, že Rusové necouvnu, protože už nemají kam, jelikož se to všechno odehrává na jejich hranicích, a že když budou muset, tak půjdou i do střetu (viz příspěvek na FB ze dne 13. dubna 2021 a též ze dne 9. března 2022). A již v květnu 2016 jsme psali, že Ukrajina jako životně důležitý prostor pro Rusko by mohla představovat bod zlomu v soupeření s USA. A to se právě nyní děje.

Dokument s bezpečnostními návrhy Ruska považovali někteří politici za nepřijatelný, což zdůvodňovali tím, že Rusko si nemůže tímto způsobem na ostatních vynucovat postoj, který se zamlouvá Rusům. Ale byly tyto návrhy opravdu jen jakýmsi vynucováním konkrétního postoje Západu, který měl být výhodný jen pro Rusy, anebo se jednalo o návrhy, které mohly zaručit bezpečné prostředí v Evropě, čímž by vlastně byly výhodné pro všechny evropské země? Proč tyto bezpečnostní návrhy Američanům tolik vadili? A proč tyto návrhy po vzoru americké administrativy odmítaly i evropské země? Cožpak neměly zájem na zachování míru na Ukrajině a na zachování celkového mezinárodního míru ve světě?

Tři týdny po zahájení ruské invaze Zelenskyj náhle říká, že je smířen s tím, že Ukrajina nebude do NATO nikdy přijata, a dokonce připouští jednání o neutralitě Ukrajiny. Jak to, že tohle nevěděl dříve? Vždyť Zelenskyj tím vlastně přiznal, že se jako vůdce ukrajinského národa dopustil obrovského selhání. Z hlediska vedení země přece není

cílem jít za každou cenu do vojenského střetnutí, ale naopak ochránit svou zemi a obyvatele před vznikem války. Samozřejmě za předpokladu, že by Ukrajina zůstala svrchovanou zemí. A suverenity Ukrajiny měla být při poskytnutí bezpečnostních záruk zachována. Zelenskyj a američtí představitelé ale nechtěli o bezpečnostních zárukách mluvit. A lidé se musí ptát proč? Cožpak chtěli Ukrajinu zatáhnout do války? Chtěli to snad udělat jenom proto, aby mohli ukazovat na Rusko jako na říši zla? Anebo je v tom mnohem víc?

Ano, Rusko je agresorem, ale agresorem jsou také Spojené státy (bombardování Srbska, invaze do Iráku atd.), kterým to všechno prochází a které tento trend invazí a bombardování nastolily. Proč se ale prezident Zelenskyj tak podezřele spojil s Američany a nesnažil se válce na území své země zabránit? Cožpak nepochopil, že USA berou Ukrajinu jen jako políčko na šachovnici v soupeření s Ruskem? Už v dubnu 2021 jsme do dvou dílčích závěrů shrnuli, že Ukrajina je v soupeření mezi USA a Ruskem odsouzena k podřadné roli obyčejného beranidla a k trvalé destabilizaci, a že členství v NATO je jen povzbuzující přelud, který se rozplyne. Proč nebyl Zelenskyj schopen si tohle všechno uvědomit?

To už se dostáváme k egocentrické povaze Zelenského a k tomu, jak je ovlivňován ukrajinským nacionalismem, na který se politická i vojenská garnitura současné Ukrajiny odkazuje jako na něco hrdinného ve své historii a vůbec jí nevádí, že to bylo spojeno s masovými vraždami především Poláků a Židů a taktéž s paktováním se s nacisty. Je pak poněkud trapné, když o Zelenském někdo tvrdí, že jeho takto spojovat nemůžeme, protože on má židovské kořeny [1]. Avšak to je naprosto ubohá námitka, která by znamenala, že mezi Židy/židy jsou jen samí dobří lidé, a že tudíž v žádné věznici na světě není ani jeden Žid/žid, který by tam byl umístěn na základě spravedlivého procesu. A u Zelenského je jako potomka Židů hanbou to, že se jako ukrajinský prezident a vrchní velitel ozbrojených sil dosud nedokázal vypořádat s těmi ukrajinskými jednotkami, které nezakrývají své neonacistické sklony. Přednostně se jedná o nechvalně proslulý útvar „Azov“, o němž by mohlo negativně vyprávět mnoho západních novinářů, a hlavně Úřad vysokého komisaře OSN pro lidská práva.

A na závěr ještě jednou ke členství Ukrajiny v NATO. Tímto směrem zaznívaly výroky různých politiků a novinářů, a to ve smyslu, že každý stát si může vstoupit kam chce. A také ukrajinská vláda prohlašovala, že Ukrajina se sama rozhodne, do jaké organizace vstoupí, a že jí nikdo jiný nebude diktovat, jakých organizací nesmí být členem.

Ale opravdu se může Ukrajina rozhodnout sama? Samozřejmě že ne! Tyto výroky jsou jen obyčejným klišé a v praxi neplatí. O všem rozhodují určité mocnosti, a nikoli jednotlivé a podřízené státy. A pro naivní politiky, novináře i voliče přidáváme SARKASTICKOU VSUVKU:

Tak Zelenskyj chce se svou zemí vstoupit do NATO, přičemž prohlašuje, že jim v tom nikdo nebude bránit. Tak fajn. Tak když to tolik chtějí, tak ať na nic nečekají a urychleně tam vstoupí. No tak, vstupte vážení! Šup, šup! Už jste tam? Cože? Vy tam ještě nejste? Jak je to možné? Jo on vás tam nikdo nechce? Ale vždyť jste říkali, že to záleží jenom na vás. A dokonce i všichni ostatní říkali, že to záleží jenom na vás. Tak v čem je problém? No tak se neupejte a prostě tam vlezte! Cože? Že to nejde? Tak pak je tady něco špatně. To vás museli všichni oklamat, a vy jste navíc oklamali sami sebe.

[1] *Abychom byli přesní, tak ohledně trapné obhajoby prezidenta Zelenského zdůrazňující jeho židovské kořeny jsme pro zvýraznění toho, že to nemá v této situaci žádný význam, uvedli následující větu: „Mimochodem o Hitlerovi se také říká, že měl židovské kořeny.“ A nyní pozor! Každý by si tuto větu měl přečíst ještě jednou, než začne tento výrok odsuzovat. **Následuje čtvero vysvětlení:***

Zaprvé jsme to uvedli dříve, než s podobným výrokiem přišel ruský ministr zahraničních věcí Sergej Lavrov. Náš příspěvek byl zveřejněn 22. března 2022, ale Lavrov se takto vyjádřil až na počátku května 2022, tedy až o více než měsíc později. Já osobně to říkám především pro ty, kteří o mně bez jakýchkoli důkazů rozhlašují, že šířím ruskou propagandu. Už jsem zmínil několikrát, že nic neopisujeme a nepapouškujeme jako jiní. Nepřebíráme ani žádné výroky, ale naopak výroky různých představitelů rozebíráme a hodnotíme. Pokud v tomto někdo opisoval, tak jedině Lavrov od nás. Avšak pochybujeme, že máme takový vliv. Navíc by Lavrov od nás opisoval špatně (viz druhé vysvětlení).

Zadruhé jsme nenapsali, že Hitler měl židovské kořeny, nýbrž že se to o Hitlerovi jenom říká. V tom je patřičný rozdíl. Faktem je, že se to o něm říká, ale faktem už být nemusí nebo není, že židovské kořeny skutečně měl. Lavrov neřekl, že se to o Hitlerovi říká, ale vyslovil se v tom, že Hitler židovské kořeny měl, což je rozdílné tvrzení. Opět a jako ve všem je to věc správného analytického rozboru dané věty či tvrzení. My netvrdíme, že Hitler měl židovské kořeny, ale že takové zvěsti o něm občas kolují. A následně pak můžeme diskutovat o tom, zdali jsou tyto zvěsti něčím podloženy (viz další vysvětlení).

Zatřetí si s tím, zdali jsou takové zvěsti o Hitlerovi něčím podložené, můžeme z analytického pohledu pohrát. Protiargumentem je, že nikdo dosud nepředložil žádné důkazy, které by dokazovaly, že Hitler měl židovské kořeny. Avšak na to můžeme analyticky namítnout, že absence důkazů ještě pořád nemusí znamenat důkaz absence. Jinými slovy to znamená, že když dosud nikdo nepředložil k tomuto tvrzení žádné důkazy, tak z toho nelze jednoznačně vyvodit, že takové důkazy neexistují. Tím však nechceme nic říct, pouze ukazujeme, že dospět k nespornému závěru může být někdy složitější.

A konečně **začtvrté** musíme poukázat na slovo „mimoходом“, které jsme ve větě použili: „*Mimoходом o Hitlerovi se také říká, že měl židovské kořeny.*“ Výraz „mimoходом“ uvozuje něco, co je zmíněno jen tak letmo jako vedlejší poznámka bez vážnějšího úmyslu. A v tomto případě to mělo být jakési letmé podivení nad tím, že přece „nějaké“ židovské kořeny nemohou hrát roli v tom, zda je Zelenskyj čestným mužem, anebo naopak prolhaným vůdcem podporujícím či přehlížejícím zločiny ukrajinských sil. To bychom pak mohli tvrdit, že ti, kteří nemají židovskou krev, jsou horšími lidmi. Co když má někdo „jenom“ křesťanské kořeny? Rasa, národnost, náboženství apod. nejsou předurčujícími atributy k tomu, abychom podle nich ihned hodnotili, kdo je dobrým a kdo je špatným člověkem.

PŘÍSPĚVEK ZVEŘEJNĚNÝ DNE 30. BŘEZNA 2022 NA SOCIÁLNÍ SÍTI FACEBOOK – EXANPRO

Nyní s následným informačním doplněním ze dne 5. dubna 2022

Tvrzení: Ukrajinská vláda glorifikuje nacismus, neonacismus, rasismus a xenofobii

Otázka: Je tvrzení pravdivé, nebo naopak lživé?

Posud'te sami:

Valné shromáždění OSN přijalo 16. prosince 2021 rezoluci s názvem: „**Boj proti glorifikaci nacismu, neonacismu a dalším praktikám, které přispívají k podněcování současných forem rasismu, rasové diskriminace, xenofobie a související nesnášenlivosti**“

Pouze dvě země hlasovaly **proti přijetí** této rezoluce: **Ukrajina a USA**

Pro přijetí rezoluce hlasovalo 130 zemí a 49 zemí se zdrželo hlasování. A jak hlasovala Česká republika? No přece jako vždycky v těchto případech: zdržela se hlasování. Všechny členské země EU a NATO (kromě USA, které byly proti) se zdržely hlasování.

Proč Ukrajina a USA hlasovaly proti rezoluci?

A proč se ČR a některé další země zdržely hlasování?

Informační doplnění s hodnocením: Výše uvedenou rezoluci každoročně prosazuje především Ruská federace za podpory více než 30 dalších zemí (iniciátoři rezoluce). Rezoluce s tímto obsahem byla Valným shromážděním OSN poprvé přijata v roce 2005. Od té doby se tento proces každoročně opakuje. Jako autor výsledné rezoluce je vždy uváděno Valné shromáždění OSN, protože každá členská země může navrhopvat úpravy k obsahu rezoluce, avšak tyto úpravy musí být následně Valným shromážděním schváleny.

Nejaktuálnější rezoluce s tímto tématem byla Valným shromážděním oficiálně přijata 16. prosince 2021. Aktuální rezoluci o délce 11 stran si můžete v anglickém jazyce prostudovat [ZDE](#).

OSN se skládá ze 193 členských zemí. Diskutovanou rezoluci na konci roku 2021 podpořilo 130 zemí, dvě země byly proti, 49 zemí se zdrželo hlasování a 12 zemí z nějakého důvodu nehlasovalo vůbec. Zvláštností jsou dvě země, které hlasovaly proti. Jsou jimi Ukrajina a Spojené státy americké.

Poznámka: *Doslovný a přesnější název země je „Spojené státy Ameriky“ (United States of America – v názvu není přídavné jméno „American“). Američané zdůrazňují termín Amerika jako podstatné jméno a často o své zemi hovoří zkráceně buď jako o Spojených státech (United States – U.S.), anebo jako o Americe (America). Podobně je to se Spolkovou republikou Německo (SRN/BRD), jejíž název byl dříve nevhodně překládán jako „Německá spolková republika“ (NSR). V názvu je výraz Německo (Deutschland), nikoli jen podřadnější přídavné jméno „Deutsch(e)“.*

Spojené státy hlasují proti rezoluci od samého počátku, tedy od roku 2005. Ukrajina se až do roku 2013 vždy zdržela hlasování, avšak od roku 2014 každoročně hlasuje proti rezoluci. Tato změna v hlasování přirozeně souvisí s politickým převratem na Ukrajině v únoru 2014 a se změnou vztahů s Ruskem, ale také s návratem k ukrajinskému nacionalismu v politických a vojenských strukturách. Ukrajinské státní struktury se od roku 2014 začaly odkazovat na svou „hrdinnou historii“ spjatou s bojem za nezávislost Ukrajiny, na což zřejmě chtěly a stále chtějí navázat. Vážným problémem však je, že tato ukrajinská historie je spojena s masovými vraždami obyvatel jiných národností a jiného vyznání a rovněž s kolaborací s nacisty.

Je v pořádku, že Ukrajinci toužili po nezávislosti, ale už není v pořádku, že v rámci této nezávislosti chtěli vytvořit národnostně čistou Ukrajinu, kde obyvatelé jiných národností neměli mít místo. Pro dosažení svého cíle zvolili ty nejkrutější metody ve formě zločinů proti lidskosti. Ani jejich kolaborace s nacisty, která jim stejně k vytvoření nezávislosti nepomohla, není nijak omluvitelná. To by pak mohlo platit, že ten, kdo se spojí například s takzvaným „Islámským státem“ s cílem získat nezávislost, se nedopouští ničeho špatného. Je naprosto zvrácené, aby někdo podporoval špatné věci a obhajoval to tím, že to dělá jenom proto, že chce dosáhnout dobrou věc.

Když se podíváme na obsah rezoluce, který by měl vyhovovat všem zemím, pokud opravdu chtějí bojovat proti glorifikaci nacismu, neonacismu a dalším uvedeným jevům, pak je zvláštní, že se vůbec našly země, které se vyslovily proti této rezoluci.

Ukrajinská vláda, která s touto rezolucí od roku 2014 nesouhlasí, to vysvětluje tím, že v obsahu rezoluce je proruská zaujatost vůči Ukrajině. Kdyby to tak ale bylo, pak by rezoluci muselo odmítnout více zemí než jen Ukrajina a Spojené státy. Bylo by zajímavé zjistit, jak by Ukrajina hlasovala, kdyby se na obsahu rezoluce nepodílelo Rusko. Pokud by opět hlasovala proti, musela by přijít s jinou výmluvou.

Američané své dlouhodobé hlasování proti rezoluci obhajují tím, že Rusové skrze tuto rezoluci chtějí legitimizovat svou dezinformační kampaň očerňující sousední národy, čímž vlastně USA od roku 2014 dokazují své provázání s Ukrajinou jako významným geografickým prostorem v soupeření s Ruskem. A zvláště bizarní je pak vysvětlení, že Nejvyšší soud USA důsledně potvrzuje ústavní právo na svobodu projevu a právo na pokojné shromažďování a sdružování, a to i ze strany zapřísáhlých nacistů, jejichž nenávisť a xenofobie jsou odporné a široce opovrhované americkým lidem. Takže Američané se sice pozastavují (jenom pozastavují) nad nenávisť a xenofobií nacistů a neonacistů, ale jinak se neonacisté mohou shromažďovat a hlásat, co chtějí. To je podivný přístup k ochraně lidské společnosti. Americká administrativa svůj postoj k rezoluci zveřejnila již 12. listopadu 2021 a vyzvala další země, aby zaujaly stejný postoj (úplné zdůvodnění americké strany si můžete přečíst [ZDE](#).)

Po zahájení ruské agrese proti Ukrajině se v českých médiích začaly objevovat články, jejichž autoři se snaží obhajovat ukrajinské ozbrojené síly proti jejich obviňování z propojení s neonacismem. Už jenom to, že se články s tímto tématem objevují, něco znamená. Znamená to, že na propojení ukrajinských sil s neonacismem asi něco bude. A skutečně. Autoři článků nám vysvětlují, že po politickém převratu na Ukrajině v roce 2014 se v části ozbrojených sil začaly vyskytovat neonacistické tendence, což se projevovalo i používáním nacistických symbolů (tetování na těle, symboly na výstroji apod.). Avšak novináři ve svých článcích dále uvádějí, že tato doba v ukrajinských silách je už dávno pryč. My však novinářům musíme zasvěceně sdělit, že vymýtí tento jev v novodobých ukrajinských silách není jen tak jednoduché. A tímto v žádném případě neobhajujeme ruskou agresi, která agresí už navždy zůstane, stejně tak jako agrese americké (nelegální bombardování Srbska, neoprávněná invaze do Iráku, destabilizace Libye s překročením mandátu RB OSN atd.).

Novináři také píší, že ultrapravicové skupiny či ultrapravicová mládež se sklonem k neonacismu existuje i v Rusku. To je sice pravda, a mohli bychom přidat plno dalších zemí včetně Spojených států, jenomže tímto argumentem nemůžeme snížit existenci nacionalismu a neonacismu na Ukrajině. Zásadní věcí přece je, jak se vlády jednotlivých zemí snaží s tímto jevem vypořádat. A o ukrajinské vládě víme, že tyto snahy jsou z její strany jen povrchní. Pokud by to s bojem proti glorifikaci nacismu a neonacismu myslela ukrajinská vláda vážně, pak by se musela oprostít od své nechvalně proslulé minulosti a dále podpořit rozebíranou rezoluci Valného shromáždění OSN, pro kterou hlasovalo 130 zemí.

A co se týče dotčené rezoluce, tak se v této souvislosti odkrývá jeden zásadní problém novinářů, kteří obhajují Ukrajinu. My neobhajujeme žádnou zemi, ale všímáme si faktů. Jenže novináři jako autoři oněch článků nedokáží skrýt svou náklonnost k ukrajinské vládě, neboť upozadují důležitá fakta, která jsou právě v neprospěch ukrajinské vlády. V žádném článku, který obhajoval Ukrajinu proti obviňování z propojení s neonacismem, nebyla ani zmínka o tom, že Ukrajina jako jedna ze dvou zemí hlasovala proti rezoluci o boji proti glorifikaci nacismu, neonacismu a dalších podobných jevů. Proč tento důležitý fakt novináři upozadili? Zřejmě by předpojatě odpověděli, že to pro ně důležitým faktem není. Jenomže takové články pak lze hodnotit jako neúplné a tendenční, čímž nemohou dostatečně dobře hodnotit popisovanou problematiku.

K zemím, které se zdržely hlasování, patří členské země EU a NATO, což je celkem 35 zemí (z členských zemí NATO nepočítáme USA, které hlasovaly proti rezoluci; EU má 27 členských zemí a NATO sestává z 30 členských zemí, ale 21 zemí je členem jak EU, tak zároveň NATO). Dále do celkového počtu 49 zemí, které se zdržely hlasování, patří zbylých 14 následujících zemí: Andora, Austrálie, Gruzie, Japonsko, Lichtenštejnsko, Monako, Nový Zéland, Jižní Korea, Moldavsko, Samoa, San Marino, Šalamounovy ostrovy, Švýcarsko a Tonga.

Všechny z těchto 49 zemí jsou de facto spojenci Spojených států, případně jiné významné mocnosti, která patří k zemím, které se zdržely hlasování. Většina z těchto zemí uznává vedoucí úlohu Spojených států ve světě, čímž svou zahraniční politiku podřizuje politice USA. Z tohoto pohledu je nepředstavitelné, aby členské země EU a NATO hlasovaly pro rezoluci, když věděly, že Spojené státy budou hlasovat proti. Na druhou stranu se jednalo o rezoluci spojenou s bojem proti nacismu a neonacismu,

a tak ani výslovné hlasování proti rezoluci nebylo nejvhodnější. Proto se tyto země raději zdržely hlasování. V tomto roce už jim ale nebude nic bránit v tom, aby po ruské invazi na Ukrajinu hlasovaly důrazně proti této rezoluci primárně iniciované Ruskem. Navíc se to bude od nich nyní očekávat, že budou ve všem, a hlavně v boji proti Rusku podporovat ukrajinskou vládu, a především prezidenta Volodymyra Zelenského.

Ohledně hlasování o této rezoluci je zde zajímavá, ale nijak překvapivá podobnost s jinou záležitostí. Ze 193 členských zemí OSN jen 39 z nich (plus Tchaj-wan, který není členem OSN) podporuje sankce proti Rusku. A přirozeně se převážně jedná zase o členské země EU a NATO. Evropské země vystupují hodně naivně a hlavně pokrytecky. Když podporují a uvalují sankce proti Rusku, tak zároveň uvalují sankce proti sobě. Mnoho lidí ale hlásá, že je to nutné, jelikož podle nich se proti agresorovi takto postupovat musí. Jenže USA jsou také agresorem, a to několikanásobným, ale nikdo z evropských zemí nikdy nevyžadoval, aby na ně byly uvaleny sankce, tak jaké divadlo tady hrajeme?

Více než 150 zemí sankce nepodporuje, což je zřejmě proto, že je to pro ně kontraproduktivní, a možná i proto, že nesouhlasí se zahraniční politikou Spojených států, které jsou těmito zeměmi považovány za většího agresora než Rusko. A to opět není podpora ani Ruska, ani USA, nýbrž naznačení omezenosti evropských zemí, které by místo své podřízenosti jednomu z agresorů měly jako jeden celek hrát vlastní vedoucí úlohu v udržování mezinárodního míru a v zachování rovnováhy mezi osudovými oponenty, kterými jsou právě USA a Rusko. Tito oponenti i naší vinou skrze schvalování a podporu novodobých invazí a bombardování spolu nyní soupeří prostřednictvím ozbrojeného konfliktu na Ukrajině.

PŘÍSPĚVEK ZVEŘEJNĚNÝ DNE 11. KVĚTNA 2022 NA SOCIÁLNÍ SÍTI FACEBOOK – EXANPRO

EXANPRO

Zajímavá fakta, a ještě zajímavější hodnocení
o ozbrojeném konfliktu na Ukrajině,
zapojených aktérech a souvisejících událostech

Příští prezidentské volby na Ukrajině, v Rusku a v USA jsou plánovány na stejný rok, **a to rok 2024**. V USA je prezident volen na 4 roky, na Ukrajině je to na 5 let a v Rusku na 6 let.

Také k této budoucí události Rusové přihlédli, když zahájili svůj vpád na Ukrajinu, aby měli dostatečnou časovou rezervu. Hlavní vojenské operace a upevňování získaného území jsou plánovány pro celý rok 2022. V roce 2023 sice konflikt na Ukrajině neskončí, ale pro ruského prezidenta Vladimira Putina to má být rok volební kampaně, kde chce prezentovat své úspěchy ve snižování západních hrozeb. Pokud bude Putin na jaře 2024 znovu zvolen do úřadu prezidenta, pak v něm setrvá **až do roku 2030, který už několik let hodnotíme jako rozhodující rok (±) mezi Západem a Východem**.

Rusko je agresor, ale ukrajinskému prezidentovi Volodymyru Zelenskému nevadí spojit se s jiným několikanásobným agresorem – USA. Rusové mají iniciativu, Ukrajinci jsou v pasivní roli, ale Zelenskyj vystupuje, jako by měl za chvíli slavit vítězství. **Komu slouží Putin a komu Zelenskyj? Který z nich bude zatracen a kým?**

Chcete-li dostávat celé analytické výstupy, napište si o tuto bezplatnou službu na adresu: wagner.exanpro@gmail.com

PŘÍLOHA 11

OBSAH PŘÍLOHY:

**Zpravodajské výstupy odkrývající zákulisí jedné z kauz
včetně pochybení vlády a Vojenského zpravodajství
(Zpravodajská operace v Libanonu)**

Příloha obsahuje tři následující zpravodajské produkty vytvořené v letech 2016, 2017 a 2018:

- Produkt 12006 „Pozadí aféry české zpravodajské služby v Libanonu“
- Produkt 12024 „Česká vláda ohrozila životy českých občanů při státní operaci v Libanonu“
- Produkt 12045 „Národní centrála proti organizovanému zločinu (NCOZ) prozradila, že není schopna či ochotna vyšetřovat kauzy spojené se zpravodajskými službami“

Uvedené zpravodajské produkty jsou předloženy na následujících stránkách

Pozadí aféry české zpravodajské služby v Libanonu

Specifická analýza a hodnocení (12006)

25. května 2016

(Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

Celá aféra, která započala v červenci 2015 „únosem“ pětice Čechů v Libanonu, vykazuje podezřelé okolnosti, jež svědčí o tom, že česká zpravodajská služba sehrála jen domluvenou úlohu pro svého mocnějšího „spojence“. Vycházíme z rozboru faktických údajů a jejich porovnání se způsobem reakce či naopak „mlčenlivostí“ českých i amerických funkcionářů. Dále uvažujeme zásady provádění zpravodajské činnosti a dosavadní poznatky o charakterových vlastnostech a chování určitých politiků.

Pokud bychom přesto připustili, že se jednalo o čistě národní záležitost bez zásahu či řízení třetí stranou, museli bychom vyvodit jediný závěr: závažné pochybení vedoucích funkcionářů zpravodajské služby a politiků odpovědných za její řízení (vysvětlení dále v textu). Avšak za celou dobu tří měsíců od návratu „unesených“ Čechů do vlasti nebyla zaznamenána žádná personální změna ani závěr z nějakého šetření či alespoň jakási aktivita Stálé parlamentní komise pro kontrolu činnosti Vojenského zpravodajství směrem k této záležitosti. Vláda i komise se od svého „povinného“ vyjádření k případu rozebíranou aférou již nezabývají, přesněji se jí zabývat ani nezačaly (objasnění dále v textu).

Vtažení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu (ÚOOZ) do případu hodnotíme jako formální záležitost, která podléhá „vyšším zájmům“, které politici alibisticky označují jako „zájmy národní bezpečnosti“.

V celé kauze, včetně jejího samotného vzniku, je několik analyticky hodnotných zajímavostí. V tomto zpravodajském produktu se ale zaměříme na podivné zapojení české zpravodajské služby a na odpovědnost české vlády za vznik a průběh tzv. „libanonské aféry“.

Chronologicky prvním bodem analýzy je zvláštní rozhodnutí o odjezdu českého zpravodajského důstojníka do Libanonu. V tomto bodě se vůbec nejedná o to, že by snad někdo opomněl něco říci či snad dokonce něco zatajit zpravodajcům z Vojenského zpravodajství (VZ) [1]. Jakékoli výtky, které se objevily na adresu Úřadu pro zahraniční styky a informace (ÚZSI) [2] jsou bezpředmětné, a to z jednoduchého důvodu. Pokud je zpravodajská služba jako v tomto případě někým vyzvána ke schůzce v konkrétní zahraniční zemi, je jedním z prvních pravidel, ale i povinností prověřit možnou spojitost oné země se zemí vlastní. Nelze jakkoli upřednostňovat význam schůzky před splněním této první povinnosti, neboť pravý význam schůzky za okolností, kdy je iniciativní druhá strana, nemůže být nikdy dopředu dostatečně potvrzen.

Vedoucí příslušníci vojenské zpravodajské služby museli vědět o tak exponovaném případě, jakým případ Libanonce Alího Fajáda byl. Ten byl v dubnu 2014 spolu se dvěma dalšími osobami zadržen v České republice na žádost Američanů. A museli také vědět o tom, že Američané již dávno žádali o jeho vydání do USA. Nelze se ani vymlouvat na to, že snad nevěděli či nebyli seznámeni s tím, že Fajád má něco společného s libanonskou zpravodajskou službou. Důležité bylo, že existovala fakta o spojení obou zemí v podobě zadrženého Libanonce, která byla navíc posílena procesem jeho možného vydání do Spojených států. Už tyto skutečnosti měly rozhodnout o volbě opatrného postupu, přičemž nebylo vůbec podstatné, zda Fajád byl či nebyl (spolu)pracovníkem libanonské služby. Avšak obecně vzato zpravodajští důstojníci musejí počítat s alternativou, že dotyčný pracuje pro cizí službu, a nemusela to být v tomto případě jen ta libanonská, zvláště v jeho profesi „obchodníka“ s množstvím zahraničních cest včetně cest na Ukrajinu – prostoru amerického zájmu. Zpravodajští profesionálové nemohou doufat v něco lepšího, nýbrž počítat se všemi možnými alternativami.

Žádná zpravodajská služba se dnes neobejde bez monitorování otevřených zdrojů, čímž lze zdůraznit, že i Vojenské zpravodajství mělo v této kauze veškeré podmínky pro získání všech potřebných informací. Většina údajů ohledně diskutovaného případu byla dostupná ve sdělovacích prostředcích. Skutečnost, že český advokát Alího Fajáda působil jako prostředník a později také jako jakýsi „průvodce“ po cestě v Libanonu, potvrzuje závěr, že vojenští zpravodajci museli být s případem Fajáda dobře obeznámeni.

Přes všechny možné a předpokládané obtíže bylo rozhodnuto o cestě přímo do Libanonu a nebyla provedena dohoda o schůzce alespoň ve třetí bezpečné zemi. Podivné je i to, že

tam důstojník VZ odjel s Fajádovým advokátem, jenž Libanon již několikrát předtím navštívil. Byla to tedy otevřená cesta se známou osobou pro Libanonce, a ještě s plánovaným setkáním s Fajádovým bratrem, což byla v Libanonu ze strany Fajádova českého advokáta opakovaná činnost. Zapojení osob v podání advokáta a Fajádova bratra jsou vystupňováním veškerého pochybení, přičemž setkání s bratrem muselo být plánováno předem, což zřetelně ukazuje, že to se samotným Fajádem spojení mělo a zpravodajští funkcionáři to i takto museli hodnotit. Odpověď na to, proč se celá tahle zvláštní událost uskutečnila tímto způsobem, lze hledat jedině v zapojení třetí strany.

Zajímavé je doplnění cestovní skupiny dvěma reportéry z Jindřichohradecké televize, u kterých zanikla informace, že měli dostat zakázku od české vlády, kterou jim měl pomoci zrealizovat právě Fajádův advokát (českou vládu zde mohl reprezentovat jakýkoli státní úředník z jakékoli státní organizace – klidně to mohl být příslušník zpravodajské služby vystupující jako státní úředník). K tomu můžeme jen podotknout, že novináři jsou vždy vítanými a výhodnými rukojmími, kteří zapůsobí na společnost. Pro úplnost uvádíme, že k pěti unesených patřil ještě tlumočnick/překladatel.

Druhým bodem analýzy je reakce českých a amerických funkcionářů v závěru celé aféry. „Unesení“ Češi byli propuštěni 1. února 2016 a 4. února přepraveni českým vojenským speciálem do ČR (propuštění Čechů bylo dohodnuto jako „výměna“ za propuštění Fajáda a jeho odeslání do Libanonu). V jedné z prvních reakcí dne 3. února vystoupil český premiér Bohuslav Sobotka a uvedl:

„(...) Musím říci, že probíhající policejní vyšetřování mi neumožňuje, abych celou otázku podrobněji komentoval.“

O den později sdělil následující:

„Je, myslím, velmi důležité zjistit, proč tam vůbec ti lidé jeli, do Libanonu. Je důležité zjistit, proč tam jeli právě v tom složení, v jakém tam jeli.“

Tato slova mají velkou výpovědní hodnotu a ukazují jak na premiérovo pochybení, tak na snahu odsunout kauzu od své premiérské funkce. Vyšetřování mělo být iniciováno již v době, kdy byla pětice Čechů unesena. Tady je zvláštní, že se otázkou „proč tam jeli“ a „proč zrovna v tomto složení“ začínal někdo zabývat až po jejich návratu, tedy s odstupem

zhruba sedmi měsíců. Navíc mezi vyšetřované měli patřit primárně sám premiér a ministr obrany a poté také ostatní členové vládního kabinetu. Je to totiž zcela v souladu se zákonem, který říká, že je to vláda, která odpovídá za činnost zpravodajských služeb a jejich koordinaci. Dále zákon stanoví, že úkoly zpravodajským službám ukládá vláda a prezident republiky (ten s vědomím vlády). Ukládání úkolů se u Vojenského zpravodajství uskutečňuje prostřednictvím ministra obrany. Zákon již samozřejmě neříká, v jakém složení musí vláda být, aby mohla vydávat úkoly zpravodajským službám. Je však možné vyjít z obecně platného pravidla, podle kterého je k přijetí vládního usnesení neboli v našem případě vydání či schválení úkolu potřebný souhlas nadpoloviční většiny členů kabinetu (viz Ústava ČR čl. 76).

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že vláda o této zahraniční zpravodajské operaci (cestě) musela vědět, zvláště pokud se to vztahovalo k získávání informací o jiném českém občanovi, který byl unesen v Libyi (jak sdělil český ministr obrany, což mohlo být jen oficiální ospravedlnění zahraniční cesty důstojníka VZ do Libanonu, která ale mohla mít zcela jiný a skrytý cíl). Věta premiéra, kde říká, že je nutné zjistit, proč tam vůbec jeli, působí ve vztahu k zákonu až bizarně. Jediným možným vysvětlením by bylo, že ředitel Vojenského zpravodajství Jan Beroun jednal samostatně bez souhlasu vlády. Avšak to by zase potom muselo být vidět v nějakém personálním opatření. Třetí a poslední možností je varianta se zapojením třetí strany, kde česká vláda a zpravodajská služba sehrály dohodnutou roli ve prospěch cizí mocnosti. Třetí variantě napovídají zajímavé schůzky s americkým velvyslancem, jichž se nezávisle na sobě zúčastnili premiér a ministr spravedlnosti, který nepovolil vydání Fajáda do USA. Schůzky se konaly vždy před veřejným vystoupením obou politiků. Pokud Američané něco řídí, běžně poučují ostatní „hráče“ o tom, jak vystupovat a reagovat. Schůzek se nemusel ze strany Spojených států účastnit jen americký velvyslanec, ale mohli tam být také pracovníci zpravodajských a bezpečnostních složek USA, které patří k americkému zastoupení v Praze.

Na straně Američanů byla podezřelá jejich pozdní veřejná reakce. Velvyslanec USA reagoval v Praze až 4. února (tři dny po propuštění „unesených Čechů“) a Ministerstvo zahraničí USA reagovalo dokonce až 5. února. Obsah jejich slov o šokování a zděšení z činu české strany se zvýrazněním, že v ČR zadržené osoby (spolu s Fajádem byli v ČR zadrženi další dva muži) připravovaly vraždy zaměstnanců americké vlády, působil teatrálně. Strojnost projevu se záhy potvrdila tím, že jak rychle jejich hněv vzplanul, tak také rychle opadnul. Podle projevované důležitosti museli Američané celý případ

s Fajádem bedlivě sledovat. K tomu patří i monitoring dění v Libanonu včetně libanonských médií. A tady je další podivná věc. Libanonská média totiž o náhlém zvratu v kauze s patřičnými detaily informovala již 2. února 2016. Američané tuto skutečnost museli zachytit, přičemž měli možnost okamžitě reagovat směrem k české vládě, jenže oni tak neučinili a čekali až do 4. února, tedy až po vystoupení českých politiků. Přitom americký velvyslanec jednal s českým premiérem 2. února a v tu dobu byla již informace o propuštění českých občanů známou věcí. Alí Fajád odletěl z Prahy až 4. února večer, tedy v době, kdy unesení Češi byli již přibližně dvě hodiny v Praze.

Neobvyklá byla odpověď českého premiéra na „prudkou“ reakci Američanů. Předseda vlády Bohuslav Sobotka v klidu poznamenal, že ministr spravedlnosti postupoval v souladu s českými zákony a že naši partneři by to měli respektovat. Tento výrok vzhledem k dosavadnímu chování premiéra hodnotíme jako domluvený s protistranou. Premiér dosud na jakékoli výtky ze strany Američanů reagoval spíše rozpačitě a nerozhodně.

Aféru uzavřel předseda Stálé parlamentní komise pro kontrolu činnosti VZ, který již 4. února sdělil, že podle poznatků získaných v rámci komise postupovalo Vojenské zpravodajství v souladu s legislativou a s úkoly, které jsou na jeho příslušníky kladeny... (?)

Celý případ hodnotíme jako činnost řízenou jistou zahraniční agenturou, jejíž slabostí je časté překombinování prováděných a podsouvaných aktivit. Přístup politiků nebyl věrohodný a prokázal, že politici neumějí vystupovat k událostem, jejichž pozadí chtějí zachovat v utajení. Rovněž se projevila nedorozumění, která plynula z toho, že jen někdo z vyšších funkcionářů, a ještě do různé míry byl seznámen se zákulisím události, přičemž ostatní funkcionáři se vývoj dozvídali z médií, čímž vystupovali v protikladu s vyjádřeními „zasvěcených“ osob.

Navazující zpravodajský produkt:

- Produkt 12024 „[Česká vláda ohrozila životy českých občanů při státní operaci v Libanonu](#)“

Produkty s tematikou zpravodajských služeb:

- Produkt 12001 „[Omezené schopnosti státních zpravodajských služeb](#)“
- Produkt 12002 „[Analýza klamného vyjádření českého premiéra](#)“
- Produkt 12003 „[Zpravodajské služby jako statistický úřad?](#)“
- Produkt 12004 „[Význam veřejných výročních zpráv zpravodajských služeb](#)“

[1] *Vojenské zpravodajství, označované zkratkou VZ, je název české vojenské zpravodajské služby, která je součástí organizační struktury Ministerstva obrany ČR.*

[2] *Úřad pro zahraniční styky a informace, zkráceně ÚZSI, je zpravodajskou službou v rezortu Ministerstva vnitra ČR a jejím určením je zahraniční zpravodajství.*

Zpravodajský produkt 12006
Specifická analýza a hodnocení
© 2016 Agentura EXANPRO

Česká vláda ohrozila životy českých občanů při státní operaci v Libanonu

Specifické hodnocení (12024)

9. května 2017

(Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

V době, kdy se všichni politici přiživují na úpadku české vlády, se jaksi zapomnělo na mnohem závažnější a dosud úmyslně nevyšetřenou kauzu, kdy byl porušen zákon o zpravodajských službách [1] a bylo hazardováno se životy několika českých občanů jejich záměrným vtažením do státní zahraniční operace (pokud tak lze vůbec nazvat tuto podloudnost, či naopak diletantství). Vše začíná od vládního kabinetu, který je ze zákona jako celek odpovědný za řízení a koordinaci zpravodajských služeb. V tomto případě se přednostně jedná o premiéra Bohuslava Sobotku a oba vicepremiéry Andreje Babiše a Pavla Bělobrádka, tedy všechny tři předsedy politických stran/hnutí vládní koalice. Celá situace ohledně „únosu“ pětice Čechů v Libanonu (červenec 2015 – únor 2016) skýtá množství důkazů* o vážném pochybení české vlády a několika dalších funkcionářů (podrobněji dále v textu).

Příslušnou záležitostí jsme se již zabývali v produktu 12006 „Pozadí libanonské aféry s českou zpravodajskou službou“, kde je možné nalézt podpůrné argumenty o porušení zákona a spáchání trestného činu.

V celé tzv. „libanonské aféře“ oba vicepremiéři podivně mlčeli, jako by se jich tato záležitost na jejich postech ve vládním kabinetu netýkala. A předseda vlády buď o své nevědomosti lhal, anebo ho ředitelé zpravodajských služeb* včetně ministrů obrany a vnitra obcházeli, což by však vypovídalo o absolutní neschopnosti premiéra řídit společně s ostatními ministry příslušné služby a orientovat se v situaci před únosem, během únosu (doba téměř sedmi měsíců) a po únosu. Zákonodárny sbor poslanců a senátorů v čele se Stálou parlamentní komisí pro kontrolu činnosti Vojenského zpravodajství* (VZ) nic

negativního neshledal. Neozval se ani prezident Miloš Zeman. A novináři se jako vždy nikoho dostatečně neptali na vysvětlení celé řady pochybení. „Poklidnou“ atmosféru v celém případě uzavírá Policie ČR, která dosud z této kauzy nic nevyvodila a zřejmě již nevyvodí. Do její činnosti jako naschvál totiž zasáhla organizační změna v její struktuře, kdy se Útvar pro odhalování organizovaného zločinu (ÚOOZ) – původně odpovědný za vyšetřování „libanonské aféry“ – za podivných okolností transformoval do nové policejní složky s názvem „Národní centrála proti organizovanému zločinu“ (NCOZ). Blíže je tato podezřelá přeměna analyzována ve dvou zveřejněných dokumentech počínaje produktem 11044 „[Organizační změna v Policii ČR a závěrečná zpráva vykazující nezpůsobilost politiků a postranní úmysl](#)“.

Zvláštní postavou v celém dění ohledně únosu v Libanonu je advokát Jan Švarc (jeden z unesených), jenž zastupoval Libanonce Alího Fajáda zadrženého v České republice na žádost Američanů. Švarc sehrál roli úvodního iniciátora celé události, ale pro svou profesi a úlohu nemohl patřit k hlavním tvůrcům podivné operace. Tím byl někdo, kdo měl moc politicky ovlivnit situaci a zájem na uvolnění Fajáda z české vazební věznice (což ukazuje na zahraniční mocnost a službu v její prospěch). Advokát Švarc přes prostředníka oslovil zpravodajské služby s určitou nabídkou. První oslovenou službou byl [Úřad pro zahraniční styky a informace](#)* (ÚZSI). Tato služba na nabídku údajně nereagovala, avšak zájem projevil Vojenské zpravodajství (VZ), což jeho vedoucí činovníci potvrdili tím, že do Libanonu vyslali svého příslušníka vojenského zpravodajce Martina Psíka. **A právě s oslovením zpravodajských služeb a vysláním zpravodajského důstojníka**

společně s dalšími čtyřmi osobami do Libanonu, z nichž tři lze hodnotit jako nezúčastněné osoby („obětované civilisty“), začíná odpovědnost vlády.

Ředitelé zpravodajských služeb museli o zmíněné nabídce informovat vládu prostřednictvím svých nejbližších přímých nadřízených, tedy ministrů dotčených resortů (obrana a vnitro). Museli je informovat už jenom proto, že hlavní podstatou nabídky mělo být zprostředkování schůzky v Libanonu se zdrojem, který měl mít informace o Čechovi Pavlu Hružovi, který byl v březnu 2015 unesen v Libyi (z laického provedení celé akce, což bylo zřejmě záměrné, hodnotíme, že tento důvod byl jen pozdější krycí legendou pro média). Oním zdrojem měl být dokonce někdo z libanonské zpravodajské služby. V takovéto situaci to musela být tedy prvořadě vláda, která měla schválit další postup v této věci. K tomu uvádíme výpis textu příslušného zákona [1]:

- **§ 7** – Za činnost zpravodajských služeb odpovídá a koordinuje ji vláda.
- **§ 8 odst. 4** – Vláda a prezident republiky ukládají zpravodajským službám úkoly v mezích působnosti těchto služeb. Prezident republiky ukládá zpravodajským službám úkoly s vědomím vlády.
- **§ 8 odst. 5** – Podávání zpráv, předávání informací a ukládání úkolů podle odstavců 1 až 4 se u Bezpečnostní informační služby uskutečňuje prostřednictvím ředitele této služby a u Úřadu pro zahraniční styky a informace a Vojenského zpravodajství prostřednictvím příslušných ministrů...
- **§ 10** – Spolupráci se zpravodajskými službami cizí moci mohou zpravodajské služby uskutečňovat pouze se souhlasem vlády.

Pokud by ředitelé zpravodajských služeb neinformovali o nabídce vládu, dopustili by se pochybení. Pokud by ředitel VZ Jan Beroun bez vědomí vlády v této věci organizoval vyslání svého příslušníka do takové země, jakou je Libanon, a ještě ve společnosti nevědomých osob, velmi závažně by se provinil. Je však nepravděpodobné, že by ani jeden z obou ředitelů neinformoval o nabídce vládu, čímž je rovněž nepravděpodobné, že by vláda či alespoň část vlády o celé situaci nevěděla a nepodílela se v rámci své odpovědnosti na dalším postupu zpravodajských služeb. To ostatně podporuje i skutečnost, že plukovník Beroun stále zastává funkci ředitele VZ (on sám navíc nejlépe ví, kdo z vlády o této akci předem věděl).

Dostáváme se k otázce, jak to bylo se schválením oné „zpravodajské operace“ a proč byla schválena s tak špatným plánem jejího provedení: proč to podvolení se ke schůzce přímo v Libanonu, a nikoli ve třetí bezpečné zemi, proč cestování a pobyt v tak viditelné a zranitelné skupině novinářů a ještě k tomu s exponovanou osobou advokátem Švarcem, jenž cestoval do Libanonu opakovaně a spojení s Fajádem tak bylo známou věcí, zvláště když se v Libanonu setkával s Fajádovým bratrem, což se stalo i během kritické návštěvy, a tak dále a tak dále.

Co se týče schválení, tak někdo musel schválit, že zpravodajský důstojník pojedje do Libanonu, a někdo musel rovněž schválit, že tam pojedje ve společnosti nevědomých „civilistů“ a „exponovaného“ Švarce (to nemohlo být žádné vylepšené krytí, ale naopak nebezpečné upoutání pozornosti). Pokud se tedy jednalo o zahraniční cestu s účastí příslušníka státní zpravodajské služby, tak se také jednalo o státní operaci, čímž je přirozené, že operaci posvětil a řídil stát. A nejvyšší odpovědnou institucí je v této záležitosti vláda. Jenomže to vůbec neodpovídá chování premiéra, který po celou dobu únosu mlčel a až po propuštění Čechů pronesl:

„Je, myslím, velmi důležité zjistit, proč tam vůbec ti lidé jeli, do Libanonu. Je důležité zjistit, proč tam jeli právě v tom složení, v jakém tam jeli.“

Jeho slova skrývají dvě podivnosti. První podivností je to, že svým tvrzením vlastně říká, že on o ničem nevěděl. Potom je ale zvláštní, že ředitel Beroun stále zastává funkci ředitele VZ (to se vztahuje i na další funkcionáře). Druhou podivností je pak to, že s tímto prohlášením přichází, jako kdyby teprve po propuštění Čechů začal iniciovat nějaké šetření (únor 2016). Jak je možné, že šetření, byť by to bylo po vnitřní linii, nezačal organizovat ihned po uskutečnění únosu, tedy v červenci 2015?

Vůbec nejhorším a nevyšetřeným bodem (de facto nebylo vyšetřeno nic) je to, že informace o údajném libanonském zdroji a předmětu jeho poznatků pocházela od samotného Fajáda, klienta advokáta Švarce. Sám Jan Švarc to takto vypověděl. Jenže to pak vypadá, jako by Fajád působil v roli spolutvůrce celé operace. Je opravdu možné, aby Libanonec držený v české vazební věznici takto řídil českou zpravodajskou službu ve svůj prospěch a ve prospěch cizí mocnosti?

Nepoctivě se zachoval i předseda Stálé parlamentní komise pro kontrolu činnosti VZ Bohuslav Chalupa, který v únoru 2016 veřejně sdělil, že podle poznatků získaných v rámci komise postupovalo Vojenské zpravodajství v souladu s legislativou a s úkoly, které jsou na jeho příslušníky kladeny. Co tohle bylo za prapodivně obecný a mimo celou záležitost učiněný závěr? Vypovídal tak snad proto, aby podpořil své kolegy z hnutí ANO vicepremiéra Babiše a ministra obrany Stropnického, který si do svého resortu přivedl právě Jana Berouna, který se posléze stal ředitelem VZ? Členové komise se zde zpronevěřili své poslanecké povinnosti hájit zákony této země a řádně kontrolovat výkon státních institucí.

Zvláště se zachoval také ministr vnitra Milan Chovanec, který při pozdější žádosti unesených o odškodnění reagoval v tom smyslu, že stát udělal pro návrat unesených Čechů maximum, za což mu podle něj patří poděkování. Svoji reakci doplnil slovy:

„Pokud si zachránění myslí, že mají nárok na peníze, ať se obrátí na ty, kteří zorganizovali jejich dobrovolnou cestu. Určitě to nebyl stát, to je nesmysl.“

Takže podle ministra Chovance se vojenský zpravodajec vetřel do jejich přízně z osobní iniciativy a cestu a pobyt v jejich společnosti si organizoval a hradil sám? Stát ho v té době neřídil? Tohle je skutečně špatně podchycená a úmyslně nevyšetřená kauza. Unesení nebyli navíc zachráněni, jak tvrdí ministr Chovanec, ale propuštěni. A pokud k propuštění pomohl český stát, tak by měl ministr sdělit jakým způsobem (výměnou za co?), když si myslí, že si stát zaslouží poděkování. Avšak nutno dodat, že unesení novináři nepostupují v soudní žalobě správným směrem a stávají se už podruhé jen nutným doplňkem k dosažení cíle. Nejprve by měli rozkrýt skutečnou úlohu advokáta Švarce v celé události a tím i její pozadí, neboť soudní pravda nebude nikdy úplná a často bývá svedena do úzkého postranního směru, a to především v soudních sporech ve spojení se zpravodajskými službami (to jsme ostatně viděli již v jiném případě Vojenského zpravodajství, který není stále u konce).

Pro vyšetřování je zde mnoho záměrně nezodpovězených otázek. Pro ilustraci uvádíme některé z nich:

- Kdo byl nejvyšším funkcionářem, který schválil tuto k nezdaru odsouzenou operaci?

- Věděl o akci premiér a příslušní ministři? Pokud ano, tak proč premiér ve svém prohlášení lhal? Pokud ne, tak proč nebylo provedeno ve Vojenském zpravodajství personální opatření?
- Proč vláda ihned po únosu neiniciovala vyšetřování?
- Z jakého důvodu nebyla zvolena schůzka ve třetí bezpečné zemi?
- Proč se vojenský zpravodajec pohyboval při své nezajištěné zahraniční služební cestě po celou dobu ve společnosti nevědomých osob z ČR?
- Jak byl advokát Švarc vzhledem ke své iniciativě v celém případě vyslechnut a jak vše vysvětlil?
- Vyslechl někdo Fajáda v této věci ještě před odjezdem skupiny do Libanonu? Pokud ano, tak s jakým výsledkem? A pokud ho nikdo nevyslechl, tak z jakého důvodu?
- **Byla tato operace odsouzena k nezdaru záměrně? Bylo úmyslem provést pozdější výměnu za Fajáda ve prospěch třetí země, která tuto zájmovou osobu potřebovala uvolnit z vazební věznice v ČR, ale zároveň si tuto osobu z určitých důvodů nechtěla oficiálně převzít?**
- **Nechali se vojenští zpravodajci „povodit“ svými americkými partnery, kteří je vlákali do této operace s vidinou získání cenných informací?**

V celé kauze je mnohem více pochybných a zákulisních věcí, než jsme mohli zmínit (např. co se dělo v Libanonu a jak se odehrál samotný únos apod.). Tyto položky jsme společně s uvedenými věcmi zahrnuli do příkladů státní manipulace a vztahu politiků se zpravodajskými službami, z čehož vychází i ponaučení (lessons learned) do zpravodajské nauky.

ZÁVĚR

Celá libanonská aféra je ukázkou politické činnosti v nejvyšším patře zemské politiky, kde již chybí odpovědnost vyššímu orgánu, a tak se nejvyšší politici dopouštějí prohřešků a páchání trestných činů s vědomím, že státní instituce, jež by mohly něco vyšetřovat, jsou právě pod jejich kontrolou, kterou si ještě více upevňují (viz [produkt 11044](#)). Jedinou pojistkou je zákonodárny sbor, který však v tomto případě nekonal, i když byl porušen buď zákon o zpravodajských službách, anebo překročena pravomoc vládních činitelů, a to v obou bodech s výsledkem spáchání trestného činu vůči nezúčastněným osobám. Jednalo se taktéž o významný podnět vyslovit vládě nedůvěru a zahájit trestní řízení.

Bezpečnost občanů je na prvním místě a tato bezpečnost a obecně národní bezpečnost* nebyla porušena a narušena jen v této záležitosti, nýbrž v celé řadě nepoctivých a zbabělých rozhodnutí či nekonání jako projevu podřízené politiky vůči cizím mocnostem a zájmům nadnárodních organizací.

Produkty s tematikou zpravodajských služeb:

- Produkt 12001 „[Omezené schopnosti státních zpravodajských služeb](#)“
- Produkt 12002 „[Analýza klamného vyjádření českého premiéra](#)“
- Produkt 12003 „[Zpravodajské služby jako statistický úřad?](#)“
- Produkt 12004 „[Význam veřejných výročních zpráv zpravodajských služeb](#)“
- Produkt 12010 „[NATO a EU jako krycí organizace?](#)“
- Produkt 12014 „[Prvotní hodnocení výroční zprávy BIS za rok 2015](#)“
- Produkt 12022 „[Američtí funkcionáři se usvědčili ze zpravodajské fabulace](#)“
- Produkt 12023 „[Průkazné důkazy o zpravodajské fabulaci made in USA](#)“

[1] Zákon č. 153/1994 Sb., o zpravodajských službách České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

* Definice termínů a stručný popis zpravodajských služeb jsou uvedeny v produktu „[ZPRAVODAJSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK – sjednocená verze](#)“.

Zpravodajský produkt 12024

Specifické hodnocení

© 2017 Agentura EXANPRO

Národní centrála proti organizovanému zločinu prozradila, že není schopna nebo ochotna vyšetřovat kauzy spojené se zpravodajskými službami

Specifická analýza a hodnocení (12045)

10. srpna 2018

(Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

Případ pětice Čechů, kteří byli „uneseni“ v Libanonu, vyšetřovala či přesněji prověřovala nově vzniklá Národní centrála proti organizovanému zločinu (NCOZ). Avšak v květnu 2018 se v českých sdělovacích prostředcích objevila zpráva, že policisté z NCOZ případ odložili pro nedostatek informací.

Kauza unesených Čechů je podrobně rozpracována a analyzována v produktu 12006 „[Pozadí libanonské aféry s českou zpravodajskou službou](#)“, v němž je odkaz na další související produkt. Situace s organizační změnou v Policii ČR a vytvoření NCOZ je zevrubně analyzována v produktu 11044 „[Organizační změna v Policii ČR a závěrečná zpráva vykazují nezpůsobilost politiků a postranní úmysl](#)“.

Příslušníci NCOZ tvrdí, že neměli pro pokračování ve vyšetřování dostatek informací, ale na druhou stranu z jejich sdělení vyplývá, že získané informace nedokázali správně analyzovat a vyhodnotit, a tím ani určit směr dalšího prověřování, případně už s přechodem do vyšetřování s aktualizovaným souborem cílených otázek ([informačních požadavků*](#)). Mohlo se samozřejmě jednat i o vzájemnou dohodu o odložení případu se zapojenými státními institucemi. Svým nepovedenou činností příslušníci NCOZ zdůraznili (zřejmě nechtěně), že s Alí Fajádem, s únosem Čechů a s americkým zapojením nebylo vše tak, jak bylo prezentováno ve sdělovacích prostředcích.

Rozeberme si, kde vyšetřovatelé NCOZ odkryli své slabiny a čím se nechali oklamat, případně čím se chtěli nechat oklamat. Na úvod můžeme naznačit, že situace ohledně prověřování/vyšetřování se kromě jiného dotýká termínu dvojitý*, nebo dokonce trojitý agent*. Nahlédněme do analytického rozboru těch bodů, které příslušníci NCOZ zfušovali a které jsou popřením základních zásad činnosti každé zpravodajské služby* – v tomto případě vojenské zpravodajské služby neboli Vojenského zpravodajství* (VZ).

Pokud ze zprávy vyšetřovatelů NCOZ vyzdvihneme ty body, které bez jakéhokoli dalšího šetření a vysvětlení ukazují na rozpory v práci vojenské zpravodajské služby, ale také na slabé stránky a nedostatky v policejním prověřování/vyšetřování, tak dospějeme k tomuto textu NCOZ uveřejněného v médiích:

- VZ se snažilo naverbovat (viz verbovat*) údajného libanonského zpravodajce Alího Fajáda ke spolupráci. VZ ale neuspělo, protože Fajád odmítl s tím, že dělá poradce ukrajinskému prezidentovi.
- VZ chtělo od Fajáda zprostředkovat kontakty v Libanonu včetně kontaktů na libanonskou zpravodajskou službu. Za jeho spolupráci mu VZ nabízelo, že se přimluví u amerických zpravodajských služeb.
- VZ ve snaze získat informace a zachránit Čecha Pavla Hružku uneseného v Libyi v březnu 2015 ztratilo v kontaktu s Fajádem ostražitost.
- Fajád zřejmě převezl Vojenské zpravodajství, když z české vazební věznice zorganizoval únos pětice Čechů v Libanonu.
- Fajád z české vazební věznice uskutečnil více než 400 nepovolených telefonních hovorů, a to nejen do Libanonu, ale také na Ukrajinu a USA (Fajád strávil ve vazbě zhruba 21 měsíců). Se svým bratrem v Libanonu mluvil údajně kódovanou řečí (s použitím některých výrazů, které měly skrýt identitu konkrétních osob a aktivit). Telefonní komunikace byla nejintenzivnější během června a července 2015, tedy krátce před únosem české pětice.
- Vyšetřovatelé ve své závěrečné zprávě tvrdí, že není možné objasnit všechny okolnosti.

Ve výčtu pochybného textu bychom mohli pokračovat, avšak těchto šest bodů je nadmíru postačující výpis k prokázání zfušované práce příslušníků NCOZ a jejího vedení ve vyšetřování kauzy únosu českých občanů v Libanonu.

Alí Fajád byl v dubnu 2014 společně s dalšími dvěma osobami na žádost americké strany zadržen v České republice, kde měla tato skupinka schůzku se dvěma muži vydávajícími se za členy kolumbijské povstalecké organizace FARC [1]. Tito dva muži byli ale ve skutečnosti příslušníky amerického národního úřadu DEA [2]. Trojice byla obviněna z toho, že hodlala s předstíranými zástupci FARC uzavřít obchod, při němž zamýšlela organizaci FARC prodat zbraně.

Zde by pro NCOZ měly vyvstat úvodní otázky pro následné vyšetřování. Tyto otázky ale zůstaly nevyřešené pod povrchem, což od počátku znamenalo nedostatečně zvládnuté šetření a prověřování. Prvotní otázky pro pochopení celé kauzy se zapojením české zpravodajské služby se měly týkat těchto věcí:

- Jaké důvody vedly zvláštní agenti DEA, aby se setkávali s Fajádovou skupinou zrovna v ČR?
- Proč Američané žádali o jejich zatčení na organizační schůzce, kde se pouze hovořilo a kde nebylo jasné, zdali prodejci zbraní vůbec nějakými zbraněmi fyzicky disponují?
- Organizovali Alí Fajád nebo jeho společníci již dříve prodej zbraní jiné nebo stejné organizaci?
- Proč se agenti DEA vydávali zrovna za členy FARC?

Poslední dvě otázky se mohou jevit jako neopodstatněné s tím, že postrádají smysl. Mají však zásadní význam v odhalení provokace ze strany USA. Pokud by Američané tvrdili, že Fajád či jeho společníci již dříve obchodovali s organizací FARC, bylo by toto tvrzení málo důvěryhodné. Přes své dřívější kontakty ve FARC by totiž mohli snadno zjistit, že pracovníci DEA vydávající se za zástupce FARC nejednají ve prospěch FARC a že je tudíž něco špatně. Pravděpodobnější je to, že trojice v čele s Fajádem s FARC nikdy nejednala, a proto se nechala takto zlákat. Také z tohoto důvodu si pracovníci DEA mohli vybrat tuto kamufláž.

Je tady ale pořád „záhada“ v tom, proč agenti DEA nedotáhli svou operaci do konce a zorganizovali zatčení trojice bez toho, aby vůbec k nějakému obchodu došlo. Tato záhada se ale může rozplynout, pokud budeme uvažovat také jiný důvod pro schůzku a zadržení Fajáda v Praze. Je to například způsob pro dobré krytí v případě ochranné vazby a vyvázání někoho z určitých aktivit a z určitého prostoru jeho působení. To mohlo být

zakončeno záměrným uvolněním Fajáda do jeho země, což mohlo být Američany sehráno se zapojením českých úřadů společně s „nezávislým“ rozhodnutím ministra spravedlnosti Pelikána o vydání Fajáda do Libanonu. Veřejnost pak měla pochopit, že to byla jakási „výměna“ za unesené Čechy. O zákulisní řídicí úloze USA vypovídají poznatky uvedené v produktech [12006](#) a [12024](#). Navíc zvláštní agenti DEA mohli být ve skutečnosti důstojníci americké zpravodajské služby.

Nyní se dostáváme k tomu, že podle zprávy NCOZ se VZ snažilo naverbovat Fajáda jako svého agenta*. To je ale odvážné tvrzení, které NCOZ přijmulo se vším všudy, aniž by prověřilo základní rozpory. Předně se měli vyšetřovatelé z NCOZ ptát, proč chtěli vojenští zpravodajci naverbovat někoho, kdo byl v české vazební věznici na podnět Američanů. Pokud byl někdo zadržen v zahraniční zemi na podnět USA, tak to

znamená, že byl pod americkou kontrolou. U Alího Fajáda je to navíc zdůrazněno tím, že pracoval jako poradce ukrajinského prezidenta, jenž je plně pod vlivem Spojených států.

Příslušníci NCOZ se tak Vojenského zpravodajství měli ptát, zda Fajáda verbovalo s vědomím, anebo bez vědomí Američanů. Ani jedna odpověď není dobrá. Získat zaměstnance nebo spolupracovníka cizí zpravodajské služby (v tomto případě služby libanonské), s nímž nějakým způsobem pracovala nebo stále pracuje jiná zahraniční služba (v tomto případě služba americká), značí podstoupit riziko v tom, že nikdy nebude jasné, pro koho dotyčný agent vlastně pracuje a jak věrohodné informace poskytuje.

I pokud by se verbovací služba snažila vše uchovat před Američany v tajnosti, tak nikdy nebude vědět, jaký je ve skutečnosti vztah mezi Fajádem a americkými zpravodajci. Fajád by tak mohl spolupracovat s českou službou ve prospěch Američanů. Navíc není jasné, zda by Američané vůbec tolerovali nebo souhlasili s tím, aby Češi verbovali někoho, koho mají pod svou kontrolou.

Fajád již dávno mohl pracovat jako dvojitý agent* ve prospěch americké služby, což měli čeští zpravodajci předpokládat. Jaký mělo mít potom smysl verbovat dvojitého agenta na svou stranu a činit z něho trojitého agenta*? Tady se nechali pracovníci NCOZ ošálit a buď úmyslně, anebo z neznalosti věci nepokračovali v šetření tak, jak měli. Taktéž jim mělo napovědět to, že VZ bylo podle jeho pracovníka připraveno se v případě kladné odpovědi Fajáda na spolupráci s českými orgány přimluvit u zpravodajských služeb USA. Otázka měla ihned směřovat na to, jakým způsobem by se mohlo VZ přimluvit a čím by to odůvodnilo. Jen těžko by se VZ odvolávalo na to, že ho zverbovalo. Kromě toho už jakákoli přimluva v této záležitosti je podezřelá a již sama značí možnost získání dotyčné osoby ke spolupráci.

Snahu zverbovat Fajáda ve prospěch VZ hodnotíme jako výmysl s cílem odvést pozornost od skutečného pozadí celé kauzy. Od NCOZ je dosti laické tvrdit, že s vidinou možnosti získání zajímavého zdroje informací ztratilo VZ ostražitost. Pokud by to tak skutečně bylo, muselo by se VZ rozpustit nebo alespoň zreorganizovat. Fajád by z vazební věznice svým průměrným počínáním nemohl převést žádnou zpravodajskou službu.

Alí Fajád uskutečnil z věznice více než 400 telefonních hovorů a vojenská zpravodajská služba měla možnost tuto skutečnost monitorovat nebo zpětně před provedením vlastní akce dohledat. Podle NCOZ byl obsah hovorů podezřelý a směřoval do Libanonu, Ukrajiny a USA. Že by si tohle VZ nekontrolovalo a bez prověření Fajáda a jeho kontaktů, a k tomu ještě na jeho popud poslalo svého příslušníka ve společnosti čtyř civilistů do Libanonu na setkání s Fajádovým bratrem?

Pokud VZ provedlo nějakou operaci takříkajíc „na blind“, tak jedině proto, že ho k tomu vybídla „partnerská“ a mocnější zahraniční instituce. Také zde chyběly relevantní otázky ze strany NCOZ, přičemž se vyšetřovatelé měli zarazit především nad telefonáty do USA.

Činnost VZ v Libanonu musela schválit vláda, jenže ze zprávy NCOZ neplyne, že by se její vyšetřovatelé dotazovali tehdejšího vládního kabinetu. I tento fakt ukazuje na neúplnost celého vyšetřování.

Závěr NCOZ, že není možné v této kauze objasnit všechny okolnosti, není oprávněný, neboť jak z obsahu produktu vyplývá, vyšetřovatelé NCOZ zdaleka nevyčerpali své možnosti a plno položek ani nezkoumali. Můžeme tedy konstatovat, že NCOZ není

schopno, případně ochotno vyšetřovat případy spojené se státními zpravodajskými službami. Policisté NCOZ vůbec v ničem nepřispěli, aby objasnili skutečné pozadí zadržení Alího Fajáda a jeho společníků, únos pětice Čechů v Libanonu a podivné vydání Fajáda do Libanonu. Taková práce státních zaměstnanců z NCOZ je mrháním vyčleněných sil a prostředků, času a peněz daňových poplatníků.

Výběr produktů s tematikou zpravodajských služeb:

- Produkt 12001 „[Omezené schopnosti státních zpravodajských služeb](#)“
- Produkt 12002 „[Analýza klamného vyjádření českého premiéra](#)“
- Produkt 12003 „[Zpravodajské služby jako statistický úřad?](#)“
- Produkt 12004 „[Význam veřejných výročních zpráv zpravodajských služeb](#)“
- Produkt 12031 „[Břemeno českých zpravodajských služeb v podobě výročních zpráv](#)“
- Produkt 12032 „[A. Babiš ve své knize odhalil, že vláda ani on sám nevědí, kdo řídí české zpravodajské služby](#)“
- Produkt 12039 „[Útok na bývalého dvojitého agenta Skripala jako nepovedená operace pod falešnou vlajkou](#)“

[1] FARC – „Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia“ neboli „Revoluční ozbrojené síly Kolumbie“ je kolumbijská ultralevicová povstalecká organizace, jež vede gerilový boj proti kolumbijské vládě a proti pravicovým nezávislým silám AUC (Autodefensas Unidas de Colombia – Spojená sebeobrana Kolumbie).

[2] DEA – „Drug Enforcement Administration“ neboli v českém jazyce výstižně „Národní úřad pro kontrolu obchodu s drogami“. Hovorově se používá kratší označení „americký protidrogový úřad“.

* Definice termínů a stručný popis zpravodajských organizací jsou objasněny v produktu „[ZPRAVODAJSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK – sjednocená verze](#)“.

PŘÍLOHA 12

OBSAH PŘÍLOHY:

Dokumenty ke kauze „Vrbětice“ se základními důkazními položkami o pochybení a provinění státních subjektů

Příloha obsahuje dva dokumenty, a to zpravodajský výstup ze stránek Exanpro.cz a rozhovor pro Parlamentní listy, ve kterém jsou obsažena fakta a důkazní podklady:

- Produkt 11158 „Ředitel NCOZ ohledně kauzy Vrbětice potvrdil dva dřívější závěry agentury EXANPRO, ale i přesto dál nehorázně lže, a to ve spojení s ředitelem BIS i za podpory státního zastupitelství“
- Rozhovor pro internetové médium Parlamentní listy, který jeho pracovníci zveřejnili pod názvem „Vlastizrada BIS. Jsou na to důkazy. Plukovník naléhavě vystoupil k Vrběticím“

Uvedené dokumenty jsou předloženy na následujících stránkách

Ředitel NCOZ ohledně kauzy „Vrbětice“ potvrdil dva dřívější závěry agentury EXANPRO, ale přesto dál nehorázně lže, a to ve spolčení s ředitelem BIS i za podpory státního zastupitelství

Odborná analýza s důkazními položkami (11158)

5. července 2021

(Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

Jiří Mazánek, jenž je od srpna 2018 ředitelem Národní centrály proti organizovanému zločinu (NCOZ), poskytl rozhovor zpravodajskému serveru Českého rozhlasu. Tento [rozhovor](#) byl na jmenovaném serveru publikován 30. června 2021.

Rozhovor začal na téma zapojení důstojníků ruské vojenské zpravodajské služby* GRU* (GU*) do výbuchů v muničním areálu ve Vrběticích. Od počátku je tato aféra postavena na lžích, které jsou „krmeny“ za pomoci falešných stop*, jež jsou buď klamné*, nebo zcela vykonstruované* (viz přehled analytických zpravodajských výstupů na konci dokumentu, které byly věnovány kauze „Vrbětice“ a odkrývání těchto lží či fabulací*, popřípadě zpravodajských fabulací*).

Mazánkovy odpovědi ve zmíněném rozhovoru potvrzují, že celá záležitost s očerněním Ruska a vypovězením 18 ruských diplomatů z České republiky je naprosto skandálním a zřejmě úmyslným selháním bezpečnostních složek a šokujícím dobrovolným podrobením se ze strany české vlády. Ředitel Mazánek je buď absolutně neschopný policejní úředník, který věří všemu, co mu řeknou (včetně toho, co mu řekne BIS*), anebo je bezostyšně prolhaným policistou bez profesní cti.

Mazánek může být rovněž ustrašený, neboť se jedná o vysokou politickou hru přesahující rámec našich hranic, a to jak na východ, tak na západ (ustrášenost policejního důstojníka není omluvou, ale naopak přitěžující okolností). Proto zřejmě ztratil svou čest a podvolil se stejně jako premiér Andrej Babiš, který chce mít klid pro uplatňování svých osobních zájmů, kam patří také prosperita koncernu Agrofert. Babiš je člověk, který si své uplatnění najde, i kdybychom se staly kolonií [1] (tento proces již nastal). Babiš už několikrát prokázal, že na úkor českých zájmů i na úkor české národní bezpečnosti* podpoří silnější mocnost, jen aby neměl problém, přičemž mu nevadí, že ona mocnost porušuje jakákoli práva cizích zemí včetně práva mezinárodního (více o mezinárodním právu a schvalování jeho porušování ze strany Babiše a celé české vlády viz [produkt 31016](#)). Mnohem závažnější však je, že politici z parlamentní opozice by v posluhování západním mocnostem jednali v naprosté shodě s Babišem (česká zahraniční politika je už dlouhá léta bezduchá a kompletně podřízená cizím zájmům).

Stejná otázka samozřejmě vyvstává taktéž pro podřízené Jiřího Mazánka, kteří se případem přímo zabývají. Jsou také tak neschopní, anebo falešní, respektive ustrašení? Zachovat si svou čest, nebo se podvolit vnějšímu tlaku je trapné a nedůstojné dilema, které nám nyní příslušníci NCOZ předvádějí i s jeho rozuzlením. Počátek nízké úrovně NCOZ patrně sahá až k samotnému vzniku této centrály. Tento vznik měl celou řadu zákulisních intrik, které byly úmyslně přehlíženy, což jsme detailně analyzovali v produktu 11044 „[Organizační změna v Policii ČR a závěrečná zpráva vykazují nezpůsobilost politiků a postranní úmysl \(díl 1/2\)](#)“ s pokračováním v [produktu 11045](#).

Podívejme se nyní na věcné argumenty, které slouží jako důkazní položky proti funkcionářům bezpečnostních sil, kteří se z různých důvodů spojili, aby naplnili skutkovou podstatu trestného činu* „**Zneužití pravomoci úřední osoby**“, případně aby se kvůli své neschopnosti dopustili trestného činu „**Maření úkolu úřední osoby z nedbalosti**“ (u některých funkcionářů BIS to hraničí až s trestným činem „**Vlastizrada**“, protože je zde ve spojení s cizí mocí páchána sabotážní aktivita proti prvkům ústavního zřízení a maření či ztěžování plnění důležitého úkolu bezpečnostního sboru). Nebudeme zde rozebírat v čí prospěch takto jednali a stále jednají ani kterým subjektům svým jednáním způsobili škodu, ale předložíme jednoznačné přímé důkazy* tohoto pochybení. Nespočet přímých důkazů, které dokládají pochybení bezpečnostních sil (především BIS a NCOZ) i výkonných politiků (členů vlády) jsme poskytli v již publikovaných zpravodajských produktech (viz jejich hyperlinkový přehled na konci dokumentu).

V analýze odpovědí Jiřího Mazánka nebudeme postupovat úplně chronologicky, ale podle významového vztahu ke kauze „Vrbětice“, abychom produkt v tomto spojení učinili srozumitelnějším. K Mazánkovým sebeusvědčujícím odpovědím doplníme důležitá fakta jak z jeho předchozího vyjádření, tak z vyjádření ostatních funkcionářů. Z důvodu veřejného zájmu jsme celý obsah produktu ponechali volně přístupný.

Jako první zásadní věc, kde Mazánek potvrdil pochybení NCOZ a samozřejmě i pochybení vlády, je jeho „přiznání“, že **celý případ je stále ve fázi prověřování**. To zcela jasně potvrdil tím, když uvedl, že NCOZ nemá nashromážděn dostatek důkazů, aby mohla zahájit **trestní stíhání** (*neplést s trestním řízením*, což je zastřešující termín pro fázi prověřování následovanou úsekem trestního stíhání [fáze vyšetřování a po podání obžaloby i fáze trestního stíhání před soudem] až do vydání soudního rozsudku [nabytí jeho právní moci], případně do vydání jiného rozhodnutí – dalšími fázemi trestního řízení jsou opravné řízení a vykonávací řízení; fáze prověřování s fází vyšetřování jsou označovány za úsek přípravného řízení, což je úsek od sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení až do podání obžaloby*).

K (ne)dostatku důkazů se ještě vrátíme, nyní nejprve k tomu, kde se NCOZ v případě zapojení ruské vojenské rozvědky* do výbuchů ve Vrběticích nachází. Se zdůrazněním opakujeme, že Mazánek přiznal, že **NCOZ je ve fázi prověřování**. To znamená, že NCOZ stále prověřuje, zda byla ruská GRU do vrbětické kauzy vůbec zapojena a zda byl z její strany spáchán trestný čin. To je totiž smysl fáze prověřování. Pokud by NCOZ během fáze prověřování dospěla k závěru, že zjištěné a odůvodněné skutečnosti nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin a že jej spáchala určitá osoba či více osob, pak by policisté museli neprodleně zahájit trestní stíhání neboli fázi vyšetřování*. Takový je trestní řád České republiky. Jenže jak Mazánek v rozhovoru sám dosvědčil, tak žádné trestní stíhání nebylo dosud zahájeno.

V současné době (červenec 2021) se dozvídáme, že pořád probíhá fáze prověřování čili že policisté jsou stále na úplném začátku. Fáze prověřování nám říká, že policisté dosud nevědí – nebyli schopni prověřit a určit, zda byl ze strany ruských operativců* spáchán trestný čin, případně zdali se podíleli na incidentu ve Vrběticích. Jak je ale možné, že už 17. dubna 2021 vystoupili premiér Andrej Babiš a vicepremiér Jan Hamáček se sdělením o „důvodném podezření“ ze spáchání trestného činu a s rozhodnutím vyhostit 18 ruských diplomatů? To je pro Českou republiku přece tak ostudné a pro některé funkcionáře natolik

trestuhodné, že to nelze jen tak přejít. Ale opakujeme, že je to jen otázka času. Zodpovědné osoby nemohou svým skutkům a doložitelným faktům* uniknout.

Mimořádný brífink Babiše a Hamáčka dne 17. dubna 2021 se neměl vůbec konat. Ale oba na toto dramatické divadlo z nějakého důvodu přistoupili, čímž potvrdili, jakou je Česká republika lokajskou zemí. Jistěže důvodem byla politika USA směrem k Rusku a náhlé vytvoření položky s bezpečnostními dotazníky pro uchazeče na tendr k rozšíření jaderné elektrárny Dukovany plus narychlo připravovaná cesta Hamáčka s tímto podtextem do Moskvy (bodů v plánovaném jednání v Moskvě bylo více). Cílem bylo podchytit Rusko tak, aby zůstalo v tendru. Autorem této myšlenky byl prezident Zeman, přičemž Babiš se podvolil a vykonavatelem učinil svého univerzálního ministra Karla Havlíčka, který bezpečnostní dotazníky začal organizovat. Po rychlé reakci Američanů a s přívalem tehdy ještě nezveřejněných informací o údajném působení GRU na území ČR se Babiš zalekl, že by tento tlak nemusel ustát a společně s Hamáčkem se oba svižně podřídili bezpečnostním složkám a jejich lžím. Zvláště je to patrné v případě Bezpečnostní informační služby* (BIS) a jejího ředitele Michala Koudelky. Ten dokonce na sociální síti Twitter ohodnotil výkon vlády jako projev sebevědomé a hrdé země namísto toho, aby vláda hodnotila, úkolovala a kontrolovala jeho (viz [produkt 12097](#)). Jak potupné na straně jedné a jak troufalé na straně druhé (pochopitelně se zahraničním patronem v zádech). Ale pojďme dále.

Další podivná skutečnost ze strany NCOZ je to, že ačkoli je NCOZ stále ve fázi prověřování, tak už si její pracovníci v dubnu 2021 stanovili vyšetřovací verzi*, což spadá do fáze vyšetřování při zahájení trestního stíhání (proto je to verze vyšetřovací, a nikoli prověřovací pro počáteční prověřování). Nebudeme teď řešit, že si stanovili jen jednu vyšetřovací verzi, čímž udělali ostudu kriminalistickému řemeslu a též jasně ukázali, jakého závěru má být dosaženo, ale podíváme se na účel vyšetřovací verze. Účelem stanovení vyšetřovací verze a jejího ověření je dospět k sestavení obžaloby (už toto poukazuje na zahájení trestního stíhání, jehož součástí je sestavení a podání obžaloby). Měli bychom správně napsat v množném čísle, že vytyčené vyšetřovací verze se ověřují v praxi a ty verze, u nichž je zjištěn rozpor se skutečným stavem věcí se zamítají. Pokud jsou vyšetřovací verze stanoveny tak, aby vyplnily všechny mezery ve vyšetřování, pak jsou postupně odmítnuty všechny verze až na jednu, jejíž správnost by měla být prokázána a potvrzena.

Ředitel NCOZ Jiří Mazánek se však v rozhovoru jasně vyjádřil, že v kauze „Vrbětice“ je jen jedna jediná vyšetřovací verze, k čemuž zdůraznil, že si zatím oni z NCOZ stojí. Nejenomže si kriminalisté neprofesionálně a zcela nesmyslně stanovili jen jednu vyšetřovací verzi (to už nemuseli mít žádnou verzi), ale oni to udělali ještě v době, kdy jsou stále v počáteční fázi celého trestního řízení čili ve fázi prověřování, a to prověřování toho, zda příslušníci GRU vůbec něco na území ČR spáchali. Oni jsou tak originální, že v této počáteční fázi již přispěchali se stanovením vyšetřovací verze, v níž už počítají s vinou ruské GRU. Jak s něčím takovým může přijít ředitel specializovaného policejního útvaru s celostátní působností, a ještě si na tom neústupně trvat?! No není tohle na reformu NCOZ? Nebo alespoň na okamžité personální změny?

NCOZ prostě nemarní čas, i když ve skutečnosti přešlapuje na místě. Příslušní policisté splácali všechno dohromady jenom proto, aby udržovali rychle nabytý obraz o ruských záškodnících na českém území. Pokud se NCOZ přehoupne do úseku trestního stíhání s počátkem ve fázi vyšetřování a svou jedinou vyšetřovací verzi neprokáže, co nastane pak? My už z vlastního jednoduchého šetření* víme, že tuto verzi nemohou prokázat, ale kdo ví, co všechno je možné v době falšování stop* a důkazů* (podrobněji dále v textu).

Další lží, která jde opět na vrub NCOZ, je vyjádření Jiřího Mazánka k tomu, kdy vlastně tato policejní složka zjistila, že za výbuchy ve Vrběticích stojí ruská vojenská rozvědka. Redaktorka Českého rozhlasu Markéta Chaloupská k tomuto bodu položila otázku, na níž od Mazánka obdržela následující odpověď:

Redaktorka: „Kdy jste přišli na to, že za útokem ve Vrběticích stojí GRU, tedy agenti ruské vojenské rozvědky Alexandr Miškin a Anatolij Čepiga?“

Ředitel NCOZ: „To, že tito dva důstojníci jsou spojeni s výbuchem ve Vrběticích a je to jediná vyšetřovací verze, tak to jsme stanovili v lednu 2020.“

Ředitel Mazánek to se svou odpovědí hodně přehnal. Mazánek svou výpověď uvedl, že trestní řízení trvá už půl druhého roku. Jenže to trestní řízení, jak se také vyjádřil na jiném místě rozhovoru, je pořád ve fázi prověřování. To znamená, že dosud nebyla zahájena fáze vyšetřování. Ale to Mazánkovi nevadí a tvrdí, že už v lednu 2020 stanovili vyšetřovací verzi, a ještě k tomu jedinou verzi se zapojením ruských operativců. Mazánek se do toho

hodně zamotal. Je to samozřejmě lež, protože dozorový státní zástupce by už v polovině roku 2020 musel konat, neboť by už dávno byla překročena lhůta pro provedení úkonů v příslušné fázi.

Fáze prověřování by měla v této kauze skončit do šesti měsíců. Pokud vše začalo v lednu 2020, jak tvrdí Mazánek, tak nejpozději v červenci 2020 musela skončit fáze prověřování a mělo být zahájeno trestní stíhání, případně měla být věc úplně odložena. Pokud je nutné poskytnout policejnímu orgánu více času, může státní zástupce zahájení trestního stíhání dočasně odložit, a to nejdéle o dva měsíce. Dočasné odložení nejvýše o dva měsíce se může několikrát opakovat. Jestliže je fáze prověřování vedena již od ledna 2020, pak by muselo být trestní stíhání státním zástupcem už nejméně 6x dočasně odloženo (doba odložení mohla být i kratší, proto uvádíme, že by to bylo nejméně 6x). Problém je však v tom, že nikdo o žádném odložení nic neví a redaktorka se na to nezeptala. Zkrátka je to celé tak pofiderní, že to nemůže obstát.

Pokud Mazánek tvrdí, že trestní řízení i s rychlým stanovením jediné vyšetřovací verze ještě před zahájením trestního stíhání (které nebylo dosud zahájeno) policisté započali již v lednu 2020, pak je nepochopitelné, proč vyhlásili pátrání po dvou ruských občanech až v dubnu 2021 neboli až po roce a třech měsících (viz [produkt 12097](#)). To prostě nedává smysl. Nedává ani smysl, proč by klíčoví členové vlády měli být o zapojení ruské GRU do tohoto incidentu poprvé a stručně informováni až 7. dubna 2021 na jednání Výboru pro zpravodajskou činnost a proč by první písemnou zprávu o působení ruské GRU na území ČR měli obdržet až 16. dubna 2021 (viz [produkt 11155](#)). Policisté by nikdy nemohli otevřít tak vážný případ spojený s působením cizí zpravodajské služby* na území ČR bez toho, aby nebyla o této závažné skutečnosti (rozuměj GRU v ČR) neprodleně informována vláda. Mazánek ale svým tvrzením vlastně sděluje, že BIS informovala vládu až po době delší než jeden rok. Neuvěřitelné!

Navíc by zde byl zajímavý úkaz v tom, že celý dlouhý rok a několik měsíců nic neproniklo na veřejnost, a dokonce ani k novinářům. Přitom všichni víme, že tohle by nebylo v českém prostředí možné. Mazánek se zkrátka snaží neobratně mlžit a navodit zdání, že celá aféra nevznikla až v dubnu 2021 mimořádným vystoupením Babiše a Hamáčka, ale už o více než rok dříve. Mazánek by si měl své lži lépe ujasnit, a hlavně by si to měl ujasnit s těmi, se kterými se spolčil. Na čí pokyn nebo na základě jakého spolčení Mazánek takto

nehorázně vystupuje? To už je ale věcí Generální inspekce bezpečnostních sborů (GIBS), která tato pochybení a lhaní musí vidět.

Podívejme se ještě na jeden přímý důkaz, který jednoznačně prokazuje, že Mazánek lže. O údajném působení příslušníků GRU v České republice se BIS a NCOZ měly dozvědět také podle toho, že oba důstojníci GRU měli být v říjnu 2014 ubytováni v ostravském hotelu Corrado, kde měli používat stejné krycí doklady* jako v březnu 2018 ve Velké Británii (kauza „Skripal“). Avšak jak chce Mazánek vysvětlit své tvrzení o zahájení trestního řízení v lednu 2020, když teprve až 4. května 2021 se policisté z NCOZ přišli do jmenovaného hotelu „slavnostně podívat“ na knihu hostů či knihu ubytovaných? Takže téměř po roce a půl od zahájení prvních úkonů trestního řízení se přišli policisté podívat do hotelu Corrado, aby prověřili, zda tam ruští rozvědčící* byli ubytováni. Tento fakt o pozdním zajištění hotelové knihy potvrdila i Česká televize ve své hlavní zpravodajské relaci „Události“ vysílané 6. května 2021 (ČT přirozeně neuvedla, že to bylo opožděně, ale poskytla faktickou informaci* o práci NCOZ).

Takže policisté v lednu 2020 zahájí úkony trestního řízení (Mazánkovo tvrzení), které začíná fází prověřování, ale až po více než roce přijdou prověřit zásadní stopu o přítomnosti dvou ruských zpravodajských důstojníků* v konkrétním českém městě. Přitom jejich krycí jména* z působení v jihoanglickém městě Salisbury byla světové veřejnosti odhalena už v září 2018. A tady se dostáváme k další závažné skutečnosti.

Jestliže byla krycí jména obou Rusů veřejně odhalena v září 2018, co měli vedoucí funkcionáři BIS včetně jejího ředitele Michala Koudelky okamžitě iniciovat? No přece prověřit, zda se oba Rusové pod těmito krycími jmény nepohybovali také v České republice. To je základní věc, kterou provádějí všechny kontrazpravodajské služby* na světě. Už zhruba dva týdny po mimořádném vystoupení ochotnického dua Babiš–Hamáček jsme v [produktu 22039](#) uváděli postup v této záležitosti. Pro větší srozumitelnost zde uvádíme příslušnou zásadu, kterou musí bez prodlení uplatňovat každá

kontrazpravodajská služba v působení proti aktivitám cizích zpravodajských služeb. Tato zásada zní následovně:

Jakmile má kontrazpravodajská služba k dispozici informaci o nově odhalené krycí či pravé identitě jakéhokoli důstojníka cizí zpravodajské služby, musí tuto osobu prověřit ve vztahu k vlastní zemi. Toto prověřování se provádí bez ohledu na to, zda byla přítomnost cizího zpravodajského důstojníka odhalena v sousední zemi, nebo ve vzdálenější zemi. Taktéž se provádí bez ohledu na to, zda byl dotyčný zpravodajec zadržen.

V [produktu 22039](#) jsou rozebrány další zásady a postup kontrazpravodajské služby v řešení této záležitosti.

Nebudeme ozřejmovat, jaký význam má toto prověřování pro danou kontra službu, ale vysvětlíme, jak jednoduché bylo pobyt cizích zpravodajců* na území ČR prověřit. BIS se v září 2018 dozvěděla, že se v Británii pohybovali dva příslušníci GRU pod krycími jmény Ruslan Boširov a Alexandr Petrov. Tato informace na konci roku 2018 na nás vyskakovala ze všech médií. Pracovníci BIS ani ředitel Koudelka ji tedy nemohli přehlédnout (jistěže BIS monitoruje sdělovací prostředky a sociální sítě, ale chceme zvýraznit, jak prosté bylo tuto informaci zachytit). BIS je ze zákona umožněn přístup do všelijakých databází či evidencí, a právě k jedné takové databázi patří „Cizinecký informační systém“, který spravuje Služba cizinecké policie. V rámci tohoto systému je veden pobyt cizinců, kteří nepocházejí ze zemí EU, což se vztahuje i k ruským občanům. Všichni ubytovatelé (hoteliéři) mají zákonnou oznamovací povinnost, která jim ukládá, aby všechny cizince mimo zemí EU s požadovanými osobními údaji ohlásili na příslušný útvar cizinecké policie, a to do tří pracovních dnů (o tom jsme psali již čtyři dny po mimořádném vystoupení Babiše a Hamáčka v [produktu 12098](#)).

Majitel ostravského hotelu Maxmilián Šimek uvedl, že si svou oznamovací povinnost splnil. To znamená, že jména Boširov a Petrov měla být v databázi cizinecké policie vedena od října 2014. BIS tohle měla zjistit už v září 2018 a ještě ve stejném měsíci a roce o tomto závažném propojení s případem v Salisbury informovat vládu. Je velmi podezřelé, že se tak nestalo. Buď BIS velmi zásadním způsobem pochybila, anebo byl pobyt obou Rusů

v Ostravě vytvořen ve spolupráci se zahraničním partnerem až v roce 2021 jako vykonstruovaná stopa* vzhledem k vývoji politických událostí. Mimochodem osobu majitele hotelu Corrado nepovažujeme za spolehlivou a její tvrzení za věrohodné (blíže viz [produkt 13099](#)).

Ředitel BIS Koudelka by tak jako tak neměl pokračovat ve své sporné kariéře v BIS. To je to nejmenší nutné opatření. Ale aby byla naplněna úplná spravedlnost, mělo by se všemi pochybeními Michala Koudelky a dalších funkcionářů BIS zabývat příslušné státní zastupitelství (těch pochybení je mnohem více včetně neoprávněného vstupování do státní zakázky a úniků utajovaných informací*). Je neuvěřitelné, že někteří poslanci a senátoři přišli s nápadem, že by měl Koudelka ve spojení s kauzou „Vrbětice“ obdržet státní vyznamenání.

Ředitel NCOZ Jiří Mazánek připustil, že policisté pochybili, když si v roce 2018 nespojili určité věci s incidentem v Salisbury. Po téměř třech měsících Mazánek potvrdil závěr, který agentura EXANPRO publikovala již dva dny po mimořádném vystoupení Babiše a Hamáčka (viz [produkt 12097](#)). Jenže na toto pochybení měl už přece někdo poukázat mnohem dříve – třeba GIBS a příslušní státní zástupci, a zcela jistě novináři.

Jak je možné, že „proslulí“ investigativní novináři z týdeníku Respekt Ondřej Kundra a Jaroslav Spurný nerozpoznali a nepsali o tom, že kontrazpravodajci* z BIS a policisté z NCOZ pochybili? Jak to, že to nezmínili ani rádoby investigativní novináři z předsunutě organizace* Bellingcat? Všichni tito novináři o kauze „Vrbětice“ ve spojení s ruskou GRU horlivě psali, ale přesto neuvedli všechna závažná a lehce dostupná fakta. Ale proč je neuvedli? To je poměrně jednoduché na vysvětlení. Tito novináři jsou totiž zvolenými adresáty (příjemci) informací, které jsou k nim v rámci řízených úniků informací* přes různé prostředníky skrytě uvolňovány (proto novináři z Respektu ještě týž večer ihned po mimořádném vládním brífinku zveřejnili článek s takovými detaily, které v té době nebyly veřejně známy – viz [produkt 12098](#)). Tito novináři jsou pro svou lačnost a neschopnost rozpoznat pozadí, věrohodnost a smysl skrytého předávání těchto informací selektivně využíváni, aby šířili jednostranně zaměřené informace a přispívali jedné straně v politickém soupeření s jinou stranou. U těchto novinářů se nepředpokládá, že by nad převzatými informacemi nějak zvlášť přemýšleli, hledali v nich interní* a externí rozpory* a konfrontovali je se známými a souvisejícími fakty a celkově s reálnou situací. Proto se pro tuto práci „vysunutých informačních tykadel“ náramně hodí.

Je vhodné poukázat na to, proč vlastně ředitel Mazánek pochybení policistů připustil. Jednak to bylo proto, že se na to ptala redaktorka Chaloupská, která sama uvedla, že ty informace v roce 2018 nebylo možné přehlédnout, a jednak proto, a to byl hlavní důvod, aby odvedl pozornost od toho, že by mohla existovat možnost, že informace a stopy o přítomnosti důstojníků GRU na území ČR někdo uměle vytvořil až v roce 2021.

Mazánek ve své odpovědi svedl ono pochybení z roku 2018 na vyšetřovatele, kteří už od NCOZ odešli. Tímto potvrdil svůj pokřivený charakter, jelikož pochybení by měl hledat přednostně u sebe. Ve funkci ředitele NCOZ je od srpna 2018, tudíž i on už jako ředitel NCOZ byl vystaven zveřejněným informacím o zpravodajcích GRU. Přesto nic neudělal. To je stejné, jako kdyby Koudelka chtěl tvrdit, že on v roce 2018 nepochybil, protože se nedíval na televizi a ani nečetl zprávy (pak si až náhodně v dubnu 2021 pustil ČT24 a ihned z toho byl poprask – to je samozřejmě vtip, ale něco hodně špatného to vypovídá o vedoucích činitelích našich bezpečnostních složek). Zde je nutné zdůraznit, že pokud časově pochybili policisté z NCOZ (a oni pochybili), pak ještě více pochybili příslušníci BIS.

Mazánek se ve svém rozhovoru odkazoval na tiskovou konferenci ze dne 19. dubna 2021, na které vystoupil společně s tehdejším nejvyšším státním zástupcem Pavlem Zemanem (viz [přepis TK](#) na stránkách české vlády). Za nimi se na počítačové projekci zobrazovaly doprovodné informace. Na delší dobu zde byly ve větší velikosti zobrazeny fotokopie krycích pasů obou Rusů, avšak tentokrát na jména Ruslan Tabarov a Nicolai Popa (Nikolaj Popa). Zobrazeny byly i další údaje obou ruských zpravodajců. Na této konferenci Mazánek na otázku redaktorky České televize odpověděl, že tyto dvě osoby je možné spojit s událostí výbuchů ve Vrběticích. Jenže to je další lež, neboť předložené pasy (jejich kopie), byť mohou být skutečnými krycími doklady, nepocházejí ze žádných aktivit GRU na území České republiky (podrobný rozbor viz [produkt 12099](#) a [produkt 12100](#)).

BIS a NCOZ tvrdí, že kopie pasů byly přiloženy k e-mailu, který byl žádostí o vstup do muničního areálu ve Vrběticích. To znamená, že ředitel NCZO Jiří Mazánek a dnes už bývalý nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman tvrdí, že od října 2014 je tento e-mail i kopie pasů součástí policejního spisu. Ale tak to samozřejmě není, jelikož žádný e-mail se žádostí neexistuje a nikdy neexistoval. Existují jen kopie krycích pasů, které obstarali západní partneři (více viz dva uvedené produkty výše). Nikdo z policistů se na tento konkrétní e-mail za ta dlouhá léta nikdy nedotazoval dotčené společnosti Imex Group, které měl být adresován. A co na to Vojenský technický ústav (VTÚ), který je správcem

celého areálu a který do areálu vydává povolení ke vstupu? Byla k VTÚ přeposlána tato údajná žádost? A vydal VTÚ v říjnu 2014 příslušná povolení ke vstupu? Proč dosud neznáme odpovědi na tak jednoduché otázky? Ve skutečnosti je známe a nejsou příznivé, proto tyto otázky raději nikdo nepokládá.

Ohledně kopií dvou pasů napovíme ještě jednu věc. Jeden pas byl tádžický a druhý moldavský, přičemž policisté dělají, že je vše v pořádku. Jenomže ono to v pořádku není. Policisté nikdy nevysvětlili a nikdo se na to neptal, proč by v jednom elektronickém dopise měl o vstup do areálu žádat Tádžik a Moldavan. My k tomuto jenom poznamenáme, že pro zahraniční zpravodajskou službu není snadné získat v omezeném časovém limitu kopie krycích dokladů dvou konkrétních cizích zpravodajců tak, aby byly oba doklady vztaženy na jednu zemi. Detailněji se k údajnému e-mailu a kopiím krycích dokladů věnují [produkt 12099](#) a [produkt 12100](#).

Kopie cizích krycích dokladů se dostáváme k odpovědi Jiřího Mazánka, kde se dušoval, že na všechno přišli sami bez cizí pomoci. K této věci uvedl následující:

„Bylo jasné, že to vyvolá obrovskou pozornost (rozuměj kauza ‚Vrbětice‘ ve spojení s GRU). A chci, aby bylo také jasné, že jsme to od nikoho nedostali – nedostali jsme to od Američanů ani od žádné jiné tajné služby. Ve spolupráci s BIS jsme na to sami přišli a prověřili.“

Tato odpověď je opravdu žalostná a zároveň komická, a to v několika bodech. Zaprvé je těžké si představit, jak na to ve spolupráci s BIS přišli sami. Buď na to tedy přišli sami policisté z NCOZ, anebo jim to BIS pěkně naservírovala tak, jak potřebovala. Nebo chce Mazánek říct, že zástupci BIS a NCOZ chodili všude spolu a že i do databáze ubytovaných cizinců se dívali společně? Někdo s tím musel přijít jako první, ale nikdo nechce říct, kdo to byl – tím někým míníme konkrétní bezpečnostní složku a třeba i konkrétního důstojníka, ať už zpravodajského, nebo policejního. No není tohle podezřelé? Nikdo se k tomu nemá, všechno bylo dosaženo vzájemnou spoluprací. To zavání snahou zakrýt, že k tomu přispěl, nebo spíše, že s tím přišel někdo třetí.

Zadruhé je opravdu úsměvné, jak se Mazánek téměř zapřísahal, že to nedostali od Američanů ani od nikoho jiného ze zahraničí. Chce snad Mazánek svým výrokem mluvit i za BIS? Cožpak on je 24 hodin denně a 7 dní v týdnu za zadkem řediteli BIS, aby tohle

mohl prohlásit? Jistě, Mazánka nemusel nikdo ze zahraničí kontaktovat. Avšak u BIS a Koudelky to mohlo být jinak (nezapomínejme, že západní zahraniční služby mají v ČR své zastoupení a své funkční pobočky). BIS pak „něco“ z toho předala NCOZ, čímž ji mohla navést do správného směru, kde policisté objevili další zdánlivé stopy po přítomnosti příslušníků GRU na českém území z roku 2014.

A zatřetí je zde jeden fakt, který by měl Mazánek vysvětlit, pokud chce tvrdit, že v tom není zahraniční služba. Už 18. dubna 2021 se na webu britské BBC objevil [článek](#), který obsahoval kopie obou krycích pasů (připomínáme, že mimořádné vystoupení premiéra Babiše a vicepremiéra Hamáčka se konalo 17. dubna večer, kde ale nebyly uvedeny žádné detaily ani obrazový materiál). Chce snad Mazánek říct, že to BBC poslal on sám nebo někdo z jeho podřízených? Pokud ne, tak jak se to mohlo tak rychle dostat k BBC, když kopie krycích pasů byly součástí **českého** policejního spisu?

Z těchto faktů je jednoduché odvodit, že kopie krycích pasů nebyly součástí českého policejního spisu od roku 2014, ale že byly dodatečně do tohoto spisu vloženy až v roce 2021, kdy je účelově obstarala třetí strana ve prospěch zahraniční politiky své země. Pokud by byly součástí spisu už od roku 2014, musela by se jimi z hlediska jejich původu už tehdy zabývat BIS a také **kontrazpravodajský prvek z Vojenského zpravodajství***, poněvadž muniční areál ve Vrběticích je stále vojenským objektem, a navíc ruská GRU je vojenskou zpravodajskou službou (samozřejmě by byla nutná dekonflikce*).

Ani novináři z Respektu ve svém prvním článku k tomuto tématu neměli k dispozici kopie krycích pasů, a to měli k dispozici takové detaily, které nebyly na brífinku členů vlády sděleny (řízené úniky informací vybraným novinářům pro vytváření toho „správného“ obrazu). Článek na webu Respektu byl zveřejněn ještě 17. dubna večer krátce po brífinku Babiše a Hamáčka pod názvem „[Za výbuchem muničního skladu ve Vrběticích stojí ruští agenti, kteří se pokusili zabít Skripala](#)“.

Naprosto tristní je, že tyto lži a nekvalitní práci NCOZ podporuje státní zastupitelství. Tehdejší nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman na tiskové konferenci dne 19. dubna 2021 kromě jiného uvedl následující:

„Pracujeme s vyšetřovací verzí, že cílem útoku byl tento vojenský materiál směřující do Bulharska a k výbuchu tedy nemělo dojít na území České republiky.“

Také nejvyšší státní zástupce podpořil a souhlasil s tím, že NCOZ má už ve fázi prověřování stanovenou vyšetřovací verzi, přičemž mu ani nevadilo, že vyšetřovací verze je jen jedna. Zkrátka už od počátku je každému znám výsledek vyšetřování, které ještě jako počátek trestního stíhání nebylo zahájeno. Se vším souhlasí také Krajské státní zastupitelství v Brně, které je v této kauze dozorovým orgánem. Pokud by nesouhlasilo, už by dávno do postupu zasáhlo.

Asi nejtragičtějším výmyslem je tvrzení NCOZ, státního zastupitelství i BIS o tom, že první výbuch dne 16. října 2014 nebyl plánovaný, ale že ten druhý výbuch dne 3. prosince 2014 už plánovaný byl, protože bedny s municí měly být v té době již v Bulharsku. To opravdu jen tak někdo nevymyslí – tedy kromě českých policistů, zpravodajců a státních zástupců. Mazánek tento hloupý výmysl potvrdil v rozhovoru pro Český rozhlas, když řekl, že výbuch měl nastat s vysokou pravděpodobností mimo území České republiky.

Než to trochu přiblížíme, musíme připomenout, že Policie ČR, potažmo NCOZ nedisponuje žádným fotografickým materiálem nebo videozáznamem ani záznamem v „knize návštěv“ a ani jediným svědectvím o tom, že by dva dotyční Rusové byli uvnitř muničního areálu nebo se k němu jen přiblížili. Stejně tak NCOZ nedisponuje žádnými zbytkovými fragmenty údajných výbušných zařízení ani zbytkovými částicemi výbušniny použité v údajných výbušných zařízeních, které měli do beden s municí instalovat operativci z GRU. Ale na druhou stranu policisté přesně vědí, že k výbuchům mělo dojít mimo Českou republiku – údajně v Bulharsku. Takže záškodníci z GRU vlastně svůj úkol nesplnili, což nikdo dosud nezdůraznil. Jenže oni ho ani splnit nemohli, jelikož tuto bláznivou misi nikdy nepodnikli.

Hloupost této údajné mise přiblížíme, když vám podrobněji vylíšíme, jaký úkol podle NCOZ museli ruští operativci ve Vrběticích splnit. Ten úkol nemohl znít jinak než takto:

„V cizí zemi se ve dvojici dostat k muničnímu areálu, proniknout nepozorovaně dovnitř, vyhledat ty správné dvě skladové haly, které leží asi 1,2 km od sebe, vniknout do těchto hal, uvnitř hal překonat ty správné uzamčené a/nebo zaplombované bedny s municí, instalovat do nich výbušná zařízení a nastavit je takovým způsobem, aby vybuchla až poté, kdy bedny dosáhnou území Bulharska (za 49 dnů), poté bedny a následně i haly uzavřít tak, aby nikdo nic nepoznal, a muniční areál nepozorovaně opustit.“

Tak takový úkol měl být podle českých bezpečnostních sil vydán důstojníkům GRU. NCOZ tvrdí, že ruští operativci pronikli do muničního areálu dne 15. října 2014 (později to podle předložených zdánlivých stop o pohybu příslušníků GRU po území ČR ani nešlo). NCOZ ale také tvrdí, že výbuch 3. prosince 2014 byl plánovaný. Už chápete tu hloupost a neproveditelnost? Policisté, zpravodajci a státní zástupci tvrdí, že ruští sabotéři umístili výbušná zařízení do beden tak, aby vybuchla až po 49 dnech. V tom jsou ale dva skutečně velké háčky. Jedním z nich je pochopitelně údiv nad tím, jak mohli vědět, že bedny budou po 49 dnech skutečně v Bulharsku? Jakože si to zjistili a že tomu tak dlouho dopředu věřili? Druhý háček i s dalšími podrobnostmi ohledně plánování, přípravy a provedení těchto destruktivních operací včetně položek, které jsou při plánování brány v úvahu, je komplexněji rozebrán v [produktu 13104](#).

Mazánek ve svém rozhovoru pro Český rozhlas potvrdil ještě jeden závěr agentury EXANPRO, který publikujeme od samotného počátku vrbětické kauzy se zapojením GRU. Ten závěr je ten, že NCOZ postrádá jakékoli důkazy, které by ji opravňovaly nastartovat trestní stíhání. Přesto si Mazánek neodpustil v rozhovoru zmínit, že od doby, kdy byl případ zveřejněn, získali řadu nových stop a důkazů. Ale proč si Mazánek ve svých odpovědích sám odporuje? Že mají celou řadu stop a důkazů? No dobře, ale co z toho, když jsou na druhou stranu podle Mazánka už téměř rok a půl stále ve fázi prověřování? Proč Mazánek a s ním i dozorový státní zástupce na rovinu neřeknou, že jsou to jen domnělé stopy a důkazy?

Mazánek doslova uvedl, že mají řadu nových stop a důkazů, ale že stále neshromáždili tolik důkazů, aby mohli zahájit trestní stíhání („... *nemáme nashromážděn dostatek důkazů...*“). Takže oni si jako by vytyčili metu o počtu důkazů, které musí nashromáždit? A jakého počtu důkazů chtějí dosáhnout, aby mohli zahájit trestní stíhání? Co je tohle za policisty, kteří mluví o počtu důkazů namísto toho, aby mluvili o důkazní hodnotě a relevantnosti? Redaktorka se měla po vzoru Mazánkova hloupého vyjadřování zeptat, kolik důkazů tedy ještě potřebují. Stačí jim do košíku nasbírat už jenom dalších deset důkazů, anebo potřebují sehnat dalších sto důkazů? Pravda je taková, že policisté nemají jedinou pravou důkazní stopu* či věrohodné svědectví, a tím ani jediný přímý důkaz* nebo ucelený řetězec nepřímých důkazů*. Závěr je prostě jednoduchý: Policisté nic nemají a mít nebudou (kromě falešných stop a vykonstruovaných důkazů). Takže co dál?

Dál by se toho měl chopit zákonodárny sbor poslanců a senátorů, který by měl pochopit, že bezpečnostní složky žádný skandál s GRU neodhalily, ale naopak ho za přispění vlády samy iniciativně vytvořily. Poslanci a senátoři by si měli uvědomit, co se v České republice stalo a co se dál v České republice odehrává. Avšak velká většina českých zákonodárců je nejraději, když může sloužit Západu, a to i na úkor České republiky.

V novodobé kauze „Vrbětice“ se jedná o tak rozsáhlý komplot státních institucí proti cizí zemi a ve prospěch jiné cizí země, že to pro Českou republiku bude mít v budoucnu citelné následky. Ti funkcionáři, kteří o tomto komplotu vědí, by se od něho měli alespoň veřejně distancovat, což se týká i ředitelů zbylých dvou zpravodajských služeb – Vojenského zpravodajství (VZ) a Úřadu pro zahraniční styky a informace* (ÚZSI).

Závěrem už jenom zbývá vybídnout novináře k pokládání správných otázek a jejich nasměrování na ty správné a zodpovědné osoby. Nuže páni novináři, pokládejte všetečné otázky. K jejich vytváření máte obširný návod.

[1] Kolonií míníme zemi zbavenou politické samostatnosti, která je v tomto směru ovládaná a využívána cizí mocností, případně více cizími mocnostmi.

** Definice termínů a stručný popis zpravodajských organizací jsou objasněny v produktu „ZPRAVODAJSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK – sjednocená verze“.*

Přehled souvisejících zpravodajských produktů:

- Produkt 12097 „[Muniční sklad ve Vrběticích cílem operace ruské GRU? Když se vytváří zpravodajská fabulace, musí se to umět, ale BIS se tohle nikdy nenaučí aneb Proč se vláda tak trestuhodně podřizuje a proč je BIS umožněno trvale klamat a poškozovat národní bezpečnost?](#)“
- Produkt 12098 „[Všudybylové z GRU, upovídáný Bellingcat a závislý Respekt aneb Co zanedbala BIS a proč se opomíjí úloha a svědectví cizinecké policie](#)“

- Produkt 13099 „[BIS vytváří falešné stopy o pohybu důstojníků GRU na území ČR, a ještě k tomu nekvalifikovaně. Názorným příkladem je ostravský hotel Corrado. Vyšetřuje vůbec někdo tuto kauzu?!](#)“
- Produkt 22039 „[BIS v kauze Vrbětice hanebně selhala aneb Jak by situaci řešila skutečná kontrazpravodajská služba](#)“
- Produkt 13100 „[Čeští rádoby investigativní novináři se jen zaslepeně honí za senzací, čímž ztrácejí smysl rozpoznat, co se za informacemi skrývá, a také to, že mohou být využíváni jen jako hlásná trouba](#)“
- Produkt 11154 „[BIS v kauze Vrbětice trestuhodně selhala jak v roce 2018, tak v roce 2021 – druhé selhání přímo potvrdil premiér Babiš](#)“
- Produkt 12099 „[Původ krycích cestovních dokladů důstojníků GRU zdánlivě přiložených do záhadného e-mailu a zákulisní praktiky státních úřadů za podpory neznalých novinářů \(1/2\)](#)“
- Produkt 12100 „[Původ krycích cestovních dokladů důstojníků GRU zdánlivě zkopírovaných do záhadného e-mailu a zákulisní praktiky státních úřadů za podpory neznalých novinářů \(2/2\)](#)“
- Produkt 13104 „[Žádná zpravodajská služba by neprovedla a ani by nedokázala provést akci, ze které NCOZ obviňuje ruskou GRU v kauze Vrbětice](#)“

Zpravodajský produkt 11158

Odborná analýza s důkazními položkami

© 2021 Agentura EXANPRO

Vlastizrada BIS. Jsou na to důkazy.

Plukovník naléhavě vystoupil k Vrběticím

21.02.2022 4:44 | Rozhovor

„Úniky informací z bezpečnostních složek jsou řízené, novináři se sami prozrazují. Bezpečnostní informační služba využívá policisty jako svůj nástroj.“ Plukovník ve výslužbě a bývalý člen Vojenského zpravodajství Jiří Wagner se rozhodl po třech letech znovu promluvit s novináři, a proto souhlasil s rozhovorem. Domnívá se, že je opět vhodné něco říci vzhledem k událostem, které nás obklopují. Se svými zkušenostmi z misí Severoatlantické aliance a v operačním zpravodajství zanalyzoval pro ParlamentníListy.cz dění kolem Vrbětic a v poslední době také skartaci dokumentu ohledně Vrbětic Pražským hradem.

Policisté z Národní centrály proti organizovanému zločinu (NCOZ) navštívili služebně v lednu Hrad, což nezůstalo v utajení, a to kvůli dokumentu o Vrběticích. Na serveru Exanpro.cz to nazýváte řízeným únikem informací, který se stává folklórem Bezpečnostní informační služby (BIS). Jejich cílem má být vliv na politické dění i veřejné mínění. O čem to podle vás svědčí?

Nechci se stále odkazovat na Exanpro, ale nedávno vyšla analýza ohledně této konkrétní věci. Řízený únik informací v některých případech poznáte velmi lehce, a co se týká BIS, tam je to velmi jednoduché – jsou tam naprosto stejné znaky a stále stejná metoda uvolňování informací. Když se vrátím zpětně k takzvanému zabijákovi s ricinem, jak informace postupně unikaly do Respektu, Lidových novin a pak na Seznamzpravy.cz ([viz analýza](#)). Každé médium postupně dostalo sadu rozdílných informací, u nichž není běžné, aby se tímto způsobem dostaly neřízeně ven. Bylo to postupné řízené vypouštění informací, aby si veřejnost mohla poskládat mozaiku a uvěřit tomu, co jí předkládají novináři. Novináři se prozrazují i tím – a nevím, zda je tak prostředníci BIS po vzoru amerických zpravodajců poučují – jak je to všechno překombinované do požadovaného směru nebo do požadovaného příběhu – dnes se módně používá cizí slovo *narativ*.

Jestliže na webu Respektu, tak na webu iROZHLAS.cz vycházejí ohledně Hradu naprosto shodné články se stejnými informacemi, na něž se jak Kundra (*Ondřej, Respekt, pozn. red.*),

tak Chaloupská (*Markéta, Český rozhlas, pozn. red.*) odvolávají, že jim je poskytly tři různé zdroje, to už jsou znaky řízeného úniku informací. A když si uvědomíme, že určitý druh informací, kterými disponuje BIS, teče od nástupu Koudelky do čela BIS především ke Kundrovi, pak můžeme říct, že Kundra je pěstovanou hlásnou troubou BIS. Kundra a Chaloupská se jako domluvili, že společně půjdou za nějakými svými společnými zdroji? Kdepak, někdo je oslovil a chtěl, aby to vydali společně – zeptejte se jich, jak to bylo nebo proč to dělali společně. To je stejné, jako když Respekt dělal společně s jakýmsi novináři z Bellingcatu kauzu Vrbětice. Ten zdroj mohl být klidně jen jeden, ale oni chtěli mást tím, že uvedli, že to mají od více zdrojů, což jim mohl někdo poradit.

Jasně že si novináři chrání své zdroje, ale tady by už někdo měl jednat a nikdo nejedná. Nejednají proto, že to všechno organizuje BIS, proti ní si nic nedovolí, reprezentují Západ a západní politiku a BIS dělá pro Západ užitečnou práci v boji proti Rusku. To je hlavní trend. Jenže s tím trendem jsou tady také řízené úniky informací.

Jak by to tedy vypadalo, kdyby podle vás nějaká informace skutečně z BIS unikla?

Kdyby něco uniklo náhodou, bude tu informaci mít jeden novinář a vše bude neurčité a nejasné. Ale tahle nedbalost by se u zpravodajské služby stávat neměla, i když zpravodajci jsou někdy mimo své prostory hodně ukecaní nebo občas něco ztratí, případně si občas nechají něco ukrást. Ale jestliže máte tak určité informace, jako že policisté NCOZ byli na Hradě, že žádali jeden konkrétní dokument a že z něho chtěli sejmout otisky prstů a získat DNA... Už i v činnosti NCOZ vidím pochybení, a tím spíš, že NCOZ možná chtěla jen psychologicky vyprovokovat Hrad k nějaké špatné činnosti – to policistům určitě poradil ten, kdo je tam nasměroval. Jak by chtěli policisté získávat DNA pro porovnání se všemi vzorky nalezenými uvnitř spisu? Navíc by v tomto „přelidněném“ prostředí nemohli vyloučit takzvaný druhotný přenos DNA, čímž by bez potvrzení otisků prstů byla DNA u soudu k ničemu (to podrobně vysvětlujeme [v analýze s odborným výkladem](#)).

Ale v těch únicích jsou další a další detailní informace, a novináři ještě sami přiznávají, že je mají od tří různých zdrojů. Mohou mít vše od jednoho, ale byli poučení nebo chtějí mást veřejnost, aby ukázali, že informace jsou věrohodné, ale všechno tohle je řízený únik informací. Nepředpokládám, že by tak činili policisté. Ti jsou spíše stavěni před světlo a musejí chápat, že si s nimi BIS zahrává už od dubna minulého roku, co se týká novodobé kauzy Vrbětice.

Vidím to tak, že BIS je využívá jako svůj nástroj. BIS není orgán činný v trestním řízení, využívá policisty NCOZ, kteří už působí naprosto hloupým způsobem. Velmi se divím, že jejich ředitele Jiřího Mazánka ještě nevyšetřuje Generální inspekce bezpečnostních sborů (GIBS). Mazánek ukázal právě v rozhovoru s Chaloupskou ([viz iRozhlas](#)), že v této mezinárodní kauze jednoznačně lže a GIBS stále nic neřeší ([viz volně přístupná analýza](#)). Nic se neděje, ale oni už nemají kudy kam, zabředli do podivného vztahu s BIS a snaží se to nějak posouvat dál a dál, ale stále jsou v kauze Vrbětice se zapojením ruské GRU ve fázi prověřování, a trestní stíhání pořád nikde. Co se nyní stalo na Hradě s utajovaným dokumentem? BIS a NCOZ přešlapovaly

na místě a neměly co, protože dosud nemají důkazy. To vysvětlím později. A tady se jim naskytla příležitost najednou po osmi měsících, kdy poslali onen dokument na Hrad. Někoho najednou napadlo: Pošleme NCOZ na Hrad, ať si vyžádá ten dokument a řekne, že kontroluje, zda s ním nemanipulují cizí osoby. Proč by tohle mělo NCOZ najednou zajímat? A proč zrovna jen jeden konkrétní dokument? A proč zrovna dokument, který se týkal Vrbětic?

Neměly by se Vrběnice a přístup k dokumentu řešit jako případy zvlášť??

V tom je opět pochybení od NCOZ. Tady by se novináři měli ptát i státního zástupce, který musel s akcí na Hradě souhlasit. To nelze dávat dohromady s kauzou Vrběnice. Kauza Vrběnice je řešená jako jiný trestný čin, ale co se týká Hradu, tak musel být založen nový spis, protože byly zahájeny úkony trestního řízení ve fázi prověřování, zda se stal odlišný trestný čin. To prověřování je ta návštěva na Hradě. Pokud by se podezření potvrdilo, pak by bylo zahájeno trestní stíhání, protože by se jednalo o trestný čin ohrožení utajované informace, ať už úmyslně, nebo z nedbalosti. V opačném případě by byla celá věc odložena. Dodám, že lidé si někdy pletou trestní řízení s trestním stíháním. Ale trestní stíhání je jen určitý úsek trestního řízení, ve kterém je vždy na prvním místě fáze prověřování, kdy policisté musejí napřed věc prověřit, jestli se trestný čin opravdu stal.

Je jasné vidět, že přešlapují na místě. Najednou někdo přijde na Hrad a chce konkrétní dokument. Dále by mne zajímalo, na základě čeho policisté jednali? Aby se odvážili na Hrad a žádali jeden konkrétní dokument... mohou jednat na základě vlastních poznatků, ale to by museli být přítomni a něco vidět nebo slyšet. Nebo na základě trestního oznámení nebo podnětu jiné osoby, která zná fakta a má argumenty. Ale určitě ne na základě oznámení: Jděte tam, tam špatně zacházejí s dokumenty, nebo dokonce jen s jedním konkrétním dokumentem. To by policisty mohl každou chvíli někdo posílat na ministerstva prověřovat zacházení s dokumenty.

Považujete tedy za podezřelé, že policisté mířili na Hrad za jedním konkrétním dokumentem, který se týká Vrbětic?

To bych chtěl zdůraznit, to už něco znamená. A tady je vidět spojení s BIS. Cokoliv by se potvrdilo, tak by Hrad spojili s kauzou Vrběnice a s rozvědky z GRU (*ruská zpravodajská služba, pozn. red.*). Trochu mi to připadá jako psychologické dloubnutí, když přišli na Hrad v lednu po osmi měsících – asi je chtěli na Hradě trochu znejistit, možná ten dokument chtěli získat. Ale to, že chtěli sejmout otisky prstů a zajistit stopy DNA, to Hrad nebo Kancelář prezidenta republiky vylekalo natolik, že dokument zatajili a hned nebo později skartovali. Nevěřím, že ho skartovali v listopadu, to je hloupost, protože na to zase existuje oficiální postup, který hovoří o skartačních lhůtách a podobně.

Podívejme se na to. Hrad utajovaný dokument obdržel v dubnu minulého roku. Skartační lhůty se určují na celý kalendářní rok a většinou se určují podle celého sběrného archu, kde je více dokumentů. V případě jednoho dokumentu určuje skartační lhůtu ten, komu byl adresován. Ale skartační lhůta se počítá na celé roky, většinou bývá delší než jeden rok, ale vždycky se dává

na celý kalendářní rok. Lhůta tedy začíná běžet až následující rok, tedy od 1. ledna následujícího roku, tedy od 1. ledna roku 2022. Když skončí, tak teprve další následující rok by mohlo proběhnout skartační řízení se skartační komisí. Nelze jeden dokument omylem skartovat, vždycky se nejdříve dělá skartační návrh na dokumenty a řeší se, zda budou skartovány, nebo se dají do archivu. Takže tento dokument mohl být skartován nejdříve až v roce 2023.

A co je podle vás motivací BIS k takovému chování? Je třeba se ptát na tradiční: Kdo z toho má peníze?

Peníze bych ani neřekl... když už, tak třeba účelový suvenýr od CIA v podobě pamětní mince, což překvapivě může pro některé lidi hodně znamenat. CIA nedává cizincům svá oficiální vyznamenání. Dala se BIS na stranu Spojených států amerických? Chce jim sloužit? My nevíme, co je v pozadí, ale je tam určitá snaha dělat něco ve jménu správné věci, tedy správné podle Spojených států amerických, a to je boj na všech frontách proti předurčenému nepříteli.

Co se tedy podle vás v kauze Vrbětice vlastně stalo? A proč?

Když se podíváme na nové pojetí kauzy Vrbětice, tak zapomínáme, kde a jak vše vlastně vzniklo. Tady všichni poslanci vystupují – včetně opozice a vládní pětikoalice – v tom smyslu, že všichni chválí BIS, a ještě navrhuji jejího ředitele Koudelku (*Michal, pozn. red.*) na státní vyznamenání, ale tady se vlastně vůbec nic nepotvrdilo. Jsou zde tři směry potvrzování. Novináři by se měli ptát cizinecké policie, dále Vojenského zpravodajství a Vojenského technického ústavu. A měli by se taky zeptat ředitele BIS Michala Koudelky, kdy se poprvé dozvěděl o jménech Boširov a Petrov (*krycí jména Ruslan Boširov a Alexandr Petrov, dva členové ruské rozvědky údajně odpovědní za vraždu Skripala v Anglii a českými politiky označení za strůjce výbuchů ve Vrběticích – skutečná jména: Anatolij Čepiga a Alexandr Miškin, pozn. red.*). To jsou jména, která byla v září 2018 zveřejněna v Británii, a údajně pod těmito jmény byli ruští operativci v roce 2014 ubytováni v hotelu Corrado v Ostravě.

Vím, že cizinecká policie eviduje cizince, kteří přijíždějí ze zemí mimo Evropskou unii. Každý podnikající v ubytování musí takové osoby hlásit, je to tak?

Ano, podle zákona tak musí ubytovatel učinit do tří pracovních dnů po ubytování cizinců. A tady to neseď. Od října 2014, kdy už ruští vojenští zpravodajci byli v hotelu ubytováni, by museli být v databázi nebo v evidenci cizinecké policie. Kdyby se poslanci zeptali Koudelky, kdy se poprvé kontrazpravodajská služba dozvěděla o jménech Boširov a Petrov, jediná správná odpověď je září 2018 – ne-li dříve, protože to vše bylo v britských médiích a po nich hned v českých médiích. A na to musí každá kontrazpravodajská služba reagovat. Obzvláště když se to týká Rusů, o kterých BIS prohlašuje, že znamenají hrozbu. Takže BIS měla okamžitě prověřit, zda se někdo z Rusů na tato krycí jména nepohyboval na území České republiky. A BIS má přístup do všech možných evidencí. Už v roce 2018 to museli prověřit, ale nic neudělali. Přišli s tím až v roce 2021 a zajímavé je, že s tím přišli, až když se najednou vytáhl bezpečnostní dotazník ohledně tendru na rozšiřování Dukovan.

A kontrazpravodajci z Vojenského zpravodajství (VZ) by to museli zjistit ještě v roce 2014 včetně ubytování Rusů v ostravském hotelu Corrado – [v příslušné analýze](#) je přesně popsán postup, jak by Vojenské zpravodajství všechno lehce odhalilo už v roce 2014, kdyby jednalo tak, jak by mělo. Takže buď obě služby trestuhodně selhaly, anebo si BIS všechno vymyslela. Pravda je taková, že je všechno vykonstruované a že BIS jednala na popud zahraničního partnera, čímž by měli být vedoucí funkcionáři BIS vyšetřováni pro odůvodněné podezření ze spáchání trestného činu „vlastizrada“. A nejenom oni. K tomu jsou přímé důkazy a všechny zapojené osoby včetně státního zastupitelství o tom vědí, ale podřízenost k vyšší moci je silnější. Naproti tomu o GRU žádné důkazy nejsou.

Jak to tedy podle vás bylo s ubytováním obou cizinců v hotelu Corrado?

Provozovatel hotelu Corrado Maxmilián Šimek v dubnu 2021 pro Moravskoslezský deník ([viz článek](#)) a možná i pro jiná média uvedl, že cizinecká policie se o oba Rusy v hotelu zajímala poprvé z jara 2018, po otravě Skripala v jihoanglickém Salisbury, a že u něho v hotelu kvůli tomu cizinecká policie od té doby byla snad šestkrát. Jenže Šimkovo vyprávění vůbec nesedí. Kdyby tam policie byla už v roce 2018, tak už v roce 2018 muselo být všechno jasné včetně spojení s Vrběticemi a včetně informování vlády. Novináři by se měli Šimka zeptat, proč by tam policie docházela šestkrát po dobu tří let. To byla tak neschopná, nebo si to tam tak oblíbila? A na to samé by se měli zeptat cizinecké policie, jestli jim může Šimkovu výpověď potvrdit. To je citlivá věc, protože kdyby to policie potvrdila, tak se dostává do problémů ohledně své nezpůsobilosti. Chce tohle cizinecká policie riskovat?

Další problém je v tom, že NCOZ byla v hotelu zajistit knihu ubytovaných až 4. května 2021, jak bylo uvedeno v Událostech České televize 6. května 2021. Takže cizinecká policie tam dorazí už na jaře 2018, ale NCOZ si pro domnělou důkazní stopu přijde až v květnu 2021? Ředitel NCOZ Jiří Mazánek v rozhovoru s Chaloupskou řekl, že NCOZ to řeší už od ledna 2020, jenže to je pořád ten samý rozpor. Tak cizinecká to řeší od jara 2018, NCOZ se přidává až v lednu 2020 a pro knihu ubytovaných si přijde až po dalším roce. Tohle jeden nevymyslí, na to musela sednout celá BIS. Chlapci by se měli lépe domluvit, jak to tedy bylo, anebo odstoupit pro neschopnost. A BIS by si měla lépe poučit svého spolupracovníka Šimka a lépe ho chránit před odhalením. Šimek svou spoluprací s BIS nemohl vyjádřit lépe.

A co doklady a krycí jména Boširov a Petrov?

Šimek pro Českou televizi tvrdil, že BIS přišla na to, že rozvědčíci z GRU použili v prostoru 50krát 30 metrů dvoje krycí jména. V hotelové recepci se zapsali pod jmény Boširov a Petrov, ale v hotelové střelnici ve stejné budově použili krycí doklady na jména Tabarov a Popa, jak uvedla Česká televize v Událostech 20. dubna 2021. Tak větší hlupáky z nich opravdu udělat nemohli. Šimek se snažil zdůraznit, že na to nepřišel hotelový personál, ale BIS – udělal to tak, jak byl instruován, protože BIS chtěla vypadat důležitě a schopně. Jenže oni jsou v klamných operacích neschopní a zároveň všehoschopní. Oni prostě potřebovali krycí jména Boširov a Petrov nějak spojit s fotokopii krycích cestovních dokladů na jména Tabarov a Popa, protože

tyhle fotokopie pasů BIS dostala od zahraničního partnera. Tak si prostě vymysleli, že ruští zpravodajci na utajované misi měli potřebu se ukazovat v hotelové střelnici, a ještě k tomu se v jedné budově chlubit, že každý z nich má dva krycí cestovní doklady. Opravdu pozoruhodný příběh. A můžeme se dále dostávat k dalším důkazům proti BIS a přísluhovačům s NCOZ.

Jakým?

Oni mají fotokopie krycích pasů na jména Tabarov a Popa, ale nezveřejnili obsah onoho e-mailu (*Boširov a Petrov se měli do Vrbětic na tyto pasy s jinými jmény objednat předem e-mailem, pozn. red.*) a já se ptám, proč nezveřejnili obsah e-mailu, když už zveřejnili fotokopie pasů a všechno vykecali? Víte proč? Protože ono je těžké vyfabulovat stopu, co se týká dopisů. Už tenkrát jsem říkal, proč nezveřejnili ani dopis od zabijáků s ricinem. Podle BIS vznikla kauza s ricinem tak, že jim někdo z ruského velvyslanectví poslal dopis. A nyní je opět otázka, byl ten dopis v ruštině? Angličtině? Češtině? Mohli ho zveřejnit, když to smetli ze stolu a uzavřeli, zesměšnili by Rusy. Ale když je nějaká stopa vykonstruována, je velmi těžké, obzvláště u dopisů, stanovit, v jakém jazyce bychom ho měli vykonstruovat. A jaká slova volit? Tam se dá velmi rychle poznat fabulace. Stejně jako pokud Boširov s Petrovem měli psát žádost o vstup do vrbětického areálu, napsali ji v češtině? Angličtině? Ruštině? Jaké bylo oslovení a uzavření dopisu? A co metadata e-mailu a jeho přeposílání k Vojenskému technickému ústavu?

Takže byly uvolněny jen fotokopie pasů, ale ty nemusely mít vůbec nic společného s Českou republikou, ty mohla BIS obdržet od zahraničního partnera ze zpravodajské činnosti ve světě. Jeden pas byl moldavský, druhý tádžický. A nikdo se na to neptal, ale jak je možné, že by se Tádžik a Moldavan, což jsou od sebe vzdálené země, spojili a napsali jeden e-mail jako žádost o vstup do vojenského areálu? Kundra v Respektu psal, že žádost poslala Národní garda Tádžikistánů. Tak to je fakt žrádlo, které se nedá žrát. Státní organizace Tádžikistánů žádá o vstup do objektu v České republice pro občana Moldavska. Tohle všechno mělo někoho zajímat, ale novináři se neptali Vojenského zpravodajství, kde by to museli vědět a kde by si nenechali takovou návštěvu uniknout. Povolení pro vstup do vrbětického areálu totiž dává Vojenský technický ústav, což je zájmový objekt Vojenského zpravodajství z hlediska zahraničních návštěv, obzvláště z bývalých sovětských republik. Novináři se neptali ani Vojenského technického ústavu, zda vůbec nějakou takovou žádost obdržel.

Takže byl tam ten e-mail? Pokud ano, chybovalo jak Vojenské zpravodajství, tak BIS i policisté. Chtějí policisté tvrdit, že fotokopie pasů měli už od roku 2014 (*tyto pasy byly použity v hotelové střelnici, pozn. red.*) a nic se s tím nedělalo? Tady je spousta znaků a otázek pro vyšetřování pozadí celé kauzy. Velmi rád bych si sedl naproti někomu, ať už z BIS nebo NCOZ, a pokládal otázky. Během deseti minut bychom poznali, co se skutečně stalo, jestli skutečně něco mají, nebo si to všechno vymysleli, ale to je jednoduché i nyní. To je věcí zákonodárců, kteří mají své výbory, komise, ale nic nedělají. Oni jen řeknou: Musíme je vyznamenat.

Pokud selhávají zákonodárci, pak musejí nastoupit novináři a konfrontovat Koudelku, Mazánka, Šimka, Babiše, Fialu a další s fakty, která jsem uvedl. Jinak se staneme zemí státních podvodníků a vlastizrádců. Tuhle cestu jsme už nastoupili.

Vraťme se na chvíli k dění kolem utajované zprávy – v režimu důvěrné – pro prezidenta Miloše Zemana ohledně Vrbětic. Řešilo se, zda Kancelář prezidenta republiky dokument skartovala, kdo ho měl vlastně v rukou a podobně. Prosím, vysvětlete srozumitelně čtenářům, v jakém případě mají být dokumenty skartovány a komu do rukou patří?

Už jsem vysvětlil skartaci. Do rukou patří tomu, kdo má příslušné bezpečnostní osvědčení, hovorově se tomu říká prověrka. Tedy certifikát, že se někdo může seznamovat s dokumenty do určitého stupně. Zda má osvědčení pro přístup k informacím označeným jako důvěrné, tajné nebo přísně tajné. Ale osvědčení nezaručuje přístup ke všem utajovaným informacím do příslušného stupně. Další podmínkou je, že osoba s bezpečnostním osvědčením může mít k utajovaným informacím přístup, jestliže je potřebuje pro výkon své práce. Nelze si myslet, že kdo má certifikát na přísně tajné informace, může žádat o všechny informace a třeba i z jiných resortů nebo složek. Tak to nefunguje. Plus musí být ještě poučen, o čemž se vede písemný zápis.

Komu tedy do rukou patřila zpráva utajovaná v režimu důvěrné ohledně Vrbětic, kvůli které přišli policisté na Hrad?

Byla adresována prezidentovi, ale ten má kolem sebe svůj personál nebo Kancelář prezidenta republiky. Jsou tam určené lidé, kteří tyto věci prezidentovi připravují. Záleží, jak mají nastavený režim, jak si prezident vybírá poštu a tyto oficiální písemnosti a jak je s dokumenty seznamován. Může mít někoho, kdo mu je předloží, seznámí se s nimi a prezident se na některé zaměří, připraví se svými lidmi reakci, požádá o další informace, a tak dále. Je tam více lidí, kteří v této věci pracují pro prezidenta.

Čili nedá se říci, jak se objevovalo v médiích, že zprávu měl mít někdo, kdo ji mít neměl? Záleží to tedy na obsahu zprávy, na stanovení režimu zprávy, ale také na tom, kdo v okolí prezidenta má oprávnění či prověrku dokument přečíst, případně předat informace. Říkám to správně?

Ano. Já samozřejmě nevím, jak to tam mají nastaveno, to může být rozdílné za každého prezidenta, ale určitě mají někoho, kdo má přístup k těmto informacím, aby je dokázal prezidentovi připravit a sdělit. O utajovaných informacích by se mělo hovořit zase jen na zabezpečených místech, nikoliv v každé místnosti a nikoliv přes běžný telefon. Můžeme se domnívat, že kancléř Vratislav Mynář, který nedisponuje bezpečnostním osvědčením, si skrze svou funkci a povýšenou povahu vytvořil zákulisní přístup k určitým utajovaným informacím, ale jde jen o domněnku, na základě které tam nevběhnou policisté z NCOZ. To by mohli běhat všude ve státní správě. Museli by mít velmi konkrétní a podložený důvod, aby to šli prověřit.

Co se tedy podle vás s utajovaným dokumentem stalo, případně kde pochybila Kancelář prezidenta republiky a kde BIS?

O pochybení prezidentské kanceláře jsem už mluvil, ale nesprávně skartovaný utajovaný dokument není trestný čin. Nic takového v trestním zákoníku nenajdete. Takže to může být maximálně přestupek. Něco jiného je, když má k utajované informaci přístup nepovolaná osoba. To by pak byl, jak už jsem říkal, trestný čin ohrožení utajované informace. Pak je třeba rozlišit, zda to byl úmysl, nebo nedbalost – i na to trestní zákoník pamatuje.

BIS pochybila v tom, že pokud se řádně podíváte na dění v dubnu 2021, Andrej Babiš 17. dubna oznámil, že první písemnou zprávu o Vrběticích dostal 16. dubna, proto ten mimořádný brífink 17. dubna. Je velice zajímavé a ptám se, jak je možné, že prezident dostal písemnou zprávu už 7. dubna, zatímco Babiš tvrdí, že on až 16. dubna? Jak to, že premiér byl opomenut, když vrcholným orgánem výkonné moci je vláda, do které prezident nepatří? Byla tu snaha ze strany BIS diskreditovat Zemana, že mu zprávu ledabyle podstrčili dříve a pak vyšli s tím, že on ji nečetl? A také mě zaráží, že zpráva byla jen v režimu důvěrné. Pokud se jedná o činnost cizí zpravodajské služby na našem území, a ještě tak závažnou činnost a od ruských služeb, které jsou ze strany BIS prezentovány jako ty nejnebezpečnější, mělo by to být alespoň tajné. I to mě zaráží, že tomu dali označení důvěrné. Zaráží mě, že i ten kurýr od BIS, který přišel na Hrad, nepředal informaci s tím, že jde o důležitý dokument, případně že na dokumentu samotném nestálo upozornění, aby bylo jasně vidět, že má určitou prioritu a adresát by si ho měl přečíst co nejdříve. Ale to je další věc.

Tedy řešíme, jak BIS pracuje, co tím sledovala a proč Babiš tvrdí, že dokument dostal o devět dní později? 7. dubna bylo zasedání výboru pro zpravodajskou činnost, což je pracovní orgán vlády. Jestliže tam Koudelka zmínil něco o Vrběticích ústně, premiér mu měl automaticky říci: Tohle chci mít druhý den písemně, pokud je to natolik závažné – alespoň v ucelených bodech. Ale Babiš to dostal až po devíti dnech, takže zase vzniká otázka na BIS: Co bylo ve zprávě tak důležité, pokud to vůbec důležité bylo, a proč to trvalo devět dnů? A proč měl Zeman na rozdíl od Babiše dokument už 7. dubna, kdy zasedal výbor, ale zase ve stupni důvěrné, což vypadalo jako běžnější informace? A další otázka je, co tam bylo k tomu napsáno, aby to upozorňovalo adresáta na určitou prioritu?

A zpátky k Vrběticím samotným. Zatímco odpůrci Ruska volali po vyloučení diplomatů a mají jasno, objevují se i postřehy, že vše bylo trochu jinak – jako právě na vašem serveru. Šéf NCOZ Jiří Mazánek uvedl, že případ se stále prověřuje, a navíc že nemají dostatek důkazů pro trestní stíhání. Vyšetřování tak zahájeno nebylo, což znamená, že zatím není jasné, zda došlo k trestnému činu. Co tedy ony chybějící důkazy, které jste zmínil na začátku?

Vezměte si, že s Vrběticemi přišli v dubnu minulý rok, ale doteď se nic neděje. Stále nejsou schopni zahájit trestní stíhání, protože nemají důkazy. Nemají relevantní důkazy, které by obstály, a mohli by někoho obvinít a zároveň začít trestně stíhat. Stále jsou v prvotní fázi, to

jsou počáteční úkony trestního řízení – prověřování. Teď stále prověřují, zda se trestný čin stal, jak jim byl předložen od BIS, jestli ve Vrběticích skutečně operovali rozvědčíci z ruské vojenské zpravodajské služby, a tak dále. Jenže už v dubnu 2021 vyhostila vláda... co vláda, rozhodli o tom sami Babiš s Hamáčkem. Tito dva lidé vyhostili 18 ruských diplomatů. Jenže o tom měla rozhodnout celá vláda, protože podle Ústavy České republiky vláda rozhoduje ve sboru. A Koudelka je za to na twitteru oba pochválil, protože on za Českou republiku převzal vztahy s Ruskem. Důkazy proti Rusku nejsou a nebudou. Ale jsou důkazy proti BIS, NCOZ a vládě.

(Pozn.: redakce připravuje další část rozhovoru)

PŘÍLOHA 13

OBSAH PŘÍLOHY:

**Původní odborný výklad ke spornému termínu „hybridní působení“
falešně šířenému jako ruský výtvor ve vojenské doktríně Ruska**

Příloha obsahuje následující zpravodajský produkt:

- Produkt 13044 „Termín hybridní nenajdeme ve Vojenské doktríně Ruské federace“

Uvedený dokument je předložen na následujících stránkách

Termín „hybridní“ nenajdeme ve Vojenské doktríně Ruské federace

Specifický výklad a hodnocení (13044)

23. července 2018

(Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

V souvislosti s událostmi na Ukrajině se od roku 2014 objevují nejen v členských zemích EU a NATO neustále dokola omílaná tvrzení, že Rusové vymysleli nový způsob válčení, jímž je hybridní válka^{*}, kterou údajně vedou proti Západu. Politici, vojenští hodnostáři a pracovníci sdělovacích prostředků, kteří tato tvrzení šíří, se často odkazují na to, že hybridní válka^{*} je součástí Vojenské doktríny Ruské federace.

Obhájci a šířitelé těchto tvrzení dále doplňují, že hybridní způsob ruského válčení představil náčelník Generálního štábu Ozbrojených sil Ruské federace Valerij Gerasimov již v roce 2013 v ruských médiích. Od té doby se v západních zemích ujal termín „Gerasimova doktrína“. Termín se ujal také proto, že mnozí tvrdí že Gerasimovy názory byly oficiálně vloženy do nové ruské vojenské doktríny.

Avšak každý, kdo tato tvrzení hájí nebo rozlašuje včetně českých novinářů a televizních redaktorů, poskytuje přímý důkaz o tom, že šíří dezinformace^{*}. Těmto tvrzením totiž oponují jednoznačná fakta^{*}, a je tedy jednoduché prokázat, kdo šíří dezinformace a manipuluje s veřejností.

Co vlastně armádní generál Valerij Gerasimov publikoval ve svém článku ohledně hybridního válčení? Jaký je vztah mezi hybridním válčením a Vojenskou doktrínou Ruské federace? Odpovědi naleznete v následující části tohoto produktu.

Poznámka: Termín „hybridní válka“ je rozebrán také v produktu 42001 „Mýtus o hybridní válce“.

Článek Valerije Gerasimova byl pod názvem „Svět na hranicích války“ („Мир на гранях войны“) publikován v ruském týdeníku Vojensko-průmyslový kurýr (Военно-промышленный курьер) dne 13. března 2013. Jedná se o odborný článek popisující nové možnosti soudobého boje, kde hlavní myšlenkou je to, že soudobý boj mezi státy už nemusí být chápán jen ve formě ozbrojeného střetnutí. Gerasimov v tomto smyslu skutečně použil termín „hybridní válka“, jenže zmíněný termín použil ve vztahu ke Spojeným státům americkým. V článku uvedl přesně toto:

„V USA bylo vytvořeno členění, které obsahovalo tradiční i netradiční pojetí války. A na počátku 21. století američtí teoretici navrhli doplnit toto členění o válku hybridní. K tomu odkazují na akce, jež nelze v čisté podobě připsat ani k válečnému, ani k mírovému období.“

V původní ruské verzi je text následující:

„В США сформировалась классификация, включающая традиционные и нетрадиционные войны. А в начале XXI века американские теоретики предложили дополнить ее гибридной войной. К ней они относят действия в период, который невозможно в чистом виде отнести ни к войне, ни к миру.“

Jiná část článku s výrazem „hybridní“ obsahuje tento text:

„Гибридные акции все чаще закореняются в международных практиках США и других членских стран НАТО. Это в значительной степени обусловлено тем, что такая вариация действий не попадает под определение агрессии. Комбинация таких методов получила в западных СМИ название «гибридная война».

Původní ruská verze má následující text:

„Гибридные действия активно внедряются США и странами НАТО в практику на международной арене. Во многом это обусловлено тем, что такой вариант действий не подпадает под определение агрессии. Сочетание таких методов получило в западных СМИ¹ название «гибридная война».

война». Однако использовать этот термин как устоявшийся пока преждевременно.”

¹ *средства массовой информации – hromadné sdělovací prostředky*

Po výkladu faktů o článku, jehož autorem je armádní generál Gerasimov, je již patrnější, jak je to s hybridní válkou ve vztahu k Vojenské doktríně Ruské federace. Jednoduchá a pravdivá odpověď je ta, že nejnovější verze dokumentu schválená v prosinci 2014 a platná do roku 2020 neobsahuje jediné slovo „hybridní“. Pokud tedy někdo tvrdí, že Rusové proti nám vedou hybridní válku a že to vychází z jejich doktríny, tak se jedná o čirý výmysl, a šířitelé tohoto výmyslu jsou buď záměrnými, nebo nevědomými dezinformátory. Na druhou stranu ruská vojenská doktrína pojednává o Severoatlantické alianci a jejích ambicích.

Vojenská doktrína Ruské federace (Военная доктрина Российской Федерации) obsahuje část nazvanou „Vojenská nebezpečí a vojenské hrozby pro Ruskou federaci“. V této části jsou vymezena základní vnější vojenská nebezpečí, základní vnitřní vojenská nebezpečí a základní vojenské hrozby. Severoatlantická aliance je zahrnuta mezi základní vnější vojenská nebezpečí, kterých je podle ruské vojenské doktríny celkem 14.

V zmíněném dokumentu se o Severoatlantické alianci píše, že narůstá její silový potenciál i úsilí o globální roli, což podle obsahu dokumentů vyúsťuje v narušování norem mezinárodního práva. Dále se hovoří o přibližování vojenské infrastruktury NATO k hranicím Ruské federace.

Už v roce 2007 představili termín „hybridní válčení“ pracovníci amerického výzkumného institutu ve své publikaci nazvané „Conflict in the 21st Century: The Rise of Hybrid Wars“ (Konflikt ve 21. století: Vzestup hybridních válek). Celý název institutu je Potomac Institute for Policy Studies. Výstupy tohoto institutu využívá americká vláda a ozbrojené síly USA. Avšak termín „hybridní válčení“ byl spíše míněn směrem k protivníkovi, čímž ho nenajdeme ani ve Vojenské doktríně USA. Jsou to tedy Američané, kteří svým protivníkům podsouvají jakýsi způsob hybridního válčení, jenže ani to se v USA ve vojenských kruzích neujalo. Termín „hybridní válčení“ tak více zůstal termínem politickým, a tím i propagandistickým.

** Definice termínů jsou objasněny v produktu „ZPRAVODAJSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK – sjednocená verze“.*

Zpravodajský produkt 13044
Specifický výklad a hodnocení
© 2018 Agentura EXANPRO

Přílohová část pokračuje na následující stránce přílohou 14

PŘÍLOHA 14

OBSAH PŘÍLOHY:

**Ukázka dvou produktů ve formě odborného výkladu
o nesmyslnosti termínu „konspirační teorie“**

Příloha obsahuje dva následující zpravodajské produkty:

- Produkt 13003 „Pochybení médií ve vztahu ke »konspiračním teoriím«“
- Produkt 42011 „Web o konspiracích není konspiračním webem, stejně jako teorie o konspiraci není konspirační teorií“

Uvedené zpravodajské produkty jsou předloženy na následujících stránkách

Pochybení médií ve vztahu ke „kospiračním teoriím“

Odborný výklad (13003)

10. ledna 2016

(Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

Jakmile se ve veřejných sdělovacích prostředcích objeví slovní spojení „kospirační teorie“, a to ať už v jakémkoli kontextu, dopouštějí se média hned dvou pochybení najednou. První pochybení se týká samotného používaného termínu a druhé pochybení souvisí s tím, co si média pod tímto označením představují.

Termín „kospirační teorie“* je chybné slovní spojení pro něco, co má označovat možnou existenci spiknutí ohledně popisované události. V tomto případě tedy chceme naznačit, že nějaká událost má spiklenecké pozadí neboli pozadí zločinného komplotu. Avšak uvedeným termínem není označeno za kospirační ono zákulisní dění, ale jen jakási teorie. Jinými slovy použitím pojmenování „kospirační teorie“ hovoříme o teorii (nikoli o samotném dění), která je kospirační, neboť ta teorie má přece takové přídavné jméno. Tento jednoduchý závěr je podpořen původním termínem v anglickém jazyce a zjištěním, že jak výraz „kospirační“, tak slovo „teorie“ nejsou dávány do vzájemné souvislosti v uváděných příkladech v Akademickém slovníku cizích slov ani ve Slovníku spisovné češtiny.

Původní anglický termín je „conspiracy theory“, jenž je nesprávně překládán jako „konspirační teorie“, protože lidé, kteří se angličtinu učí jako cizí jazyk, si zvykli na používání určitého pravidla bez ohledu na význam slovních spojení. Ono pravidlo umožňuje z podstatného jména, které je před jiným podstatným jménem, učinit jméno přídavné. A tak je náhle z anglického podstatného jména „conspiracy“ (konspirace, spiknutí) české přídavné jméno „konspirační“. Přitom v anglickém jazyce existuje od slova „conspiracy“ i přídavné jméno, či dokonce dvě přídavná jména, a to „conspiratorial“ nebo „conspirative“, a pokud by se skutečně mělo jednat o „konspirační teorii“, tak by lidé hovořící anglicky použili spojení „conspiratorial theory“ nebo „conspirative theory“. Jenže ono se nejedná o „konspirační teorii“, nýbrž o „teorii o konspiraci“*. Viditelnější rozdíl vznikne, použijeme-li místo cizích slov slova česká: „teorie o spiknutí“ a „spiklenceká teorie“. V prvním případě máme na mysli zákulisní dění kolem nějaké události, kdežto ve druhém případě míníme přímo autory oné teorie, čímž je jako by považujeme za spiklence (spiklenceká teorie = teorie spiklenců). Tím měníme význam v tom, kdo je vlastně spiklencem. Je spiklencem státní moc, anebo ten, kdo proti státní moci vytváří tyto teorie?

„Konspirační teorie“ na rozdíl od „teorie o spiknutí“ by měla být teorií, která je buď spiklenceká, anebo utajovaná. Ve druhém případě by ale kromě zasvěcených osob o ní neměl nikdo vědět. Je to stejný význam jako v případě spojení „konspirační činnost“, jímž můžeme nazvat jakékoli utajené metody práce (například u zpravodajských služeb).

Druhým pochybením médií je jejich definování „teorie o spiknutí“ neboli podle nich „konspirační teorie.“ Podle některých médií se jedná o pochybná tvrzení a samotný termín používají s hanlivým významem. Jenomže pracovníci sdělovacích prostředků včetně jejich vedení tím naopak vytvářejí vlastní pochybnou prezentaci. Nehovoříme samozřejmě o nesmyslných konstrukcích, ale o teoriích, které jsou nebo by byly proveditelné a mají reálný základ. Teorie o spiknutí se opírá o několik faktů, čímž může být něčím podobným jako hypotéza*, která je součástí různých vyšetřovacích verzí a analytických metod. Hypotéza je tvrzení, jehož pravdivost nebyla ještě prokázána, ale ani vyvrácena. To stejné platí i pro teorii o spiknutí s tím rozdílem, že teorie o spiknutí je hypotézou, která na základě určitých znaků předpokládá prvky spiknutí (tajných dohod a intrik) obvykle ze strany státní moci.

Prokázat pravdivost jakékoli teorie o spiknutí je složité v tom, že možnosti a prostředky pro její prokázání jsou z velké části na straně „obviněného“, tedy státní moci, kde pochopitelně

není jakýkoli zájem o prokazování vlastní viny. Avšak méně pochopitelné je, že u závažných záležitostí chybí také zájem o prokázání nevin. U mnoha událostí nebylo dosud vysvětleno značné množství sporných skutečností. A právě tady je důležitá role médií, přesněji řečeno jak pasivně (servilně) či aktivně působí a jakým směrem.

Nespočet médií včetně České televize poskytuje ukázkové příklady tohoto dvojího pochybení, kdy používají nesprávné spojení s posunutým významem a ukazují pejorativní pojetí diskutovaného termínu. Pro mnoho médií je synonymem pro slovo „konspirační“ výraz „nevěrohodný“ a také to tak doslova vyjadřují. Ale ať už je to teorie o spiknutí nebo teorie spiklenecká, je to pořád teorie, jejíž vznik a obsah, pokud má být vyvrácen, nebo naopak potvrzen, by měl být nejprve dostatečně prověřen. A na tom by se měla podílet i média. Avšak média jsou právě tím původcem, který rozšířil a stále šíří pejorativní význam těchto teorií, což bylo a je především z důvodu servilnosti k výkonné moci a tím získání určitých výhod. Jiným srozumitelnějším důvodem zvláště v politicky významných případech je zabránit občanským nepokojům a chaosu, který by mohl vzniknout.

Spolehlivosti sdělovacích prostředků a věrohodnosti a přesnosti jejich obsahu, tedy vlastnostem, jež vedoucí představitelé médií tak rádi propagují, se věnujeme i v dalších produktech, kde rozebíráme konkrétní příklady. Mezi tyto příklady patří také jedna úsměvná [ukázka výstupu České televize](#), ve kterém je oznámení o nácvičku teroristického útoku v Praze.

* viz [„ZPRAVODAJSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK – sjednocená verze“](#)

Zpravodajský produkt 13003

Odborný výklad

© 2016 Agentura EXANPRO

Web o konspiracích není konspiračním webem, stejně jako teorie o konspiraci není konspirační teorií

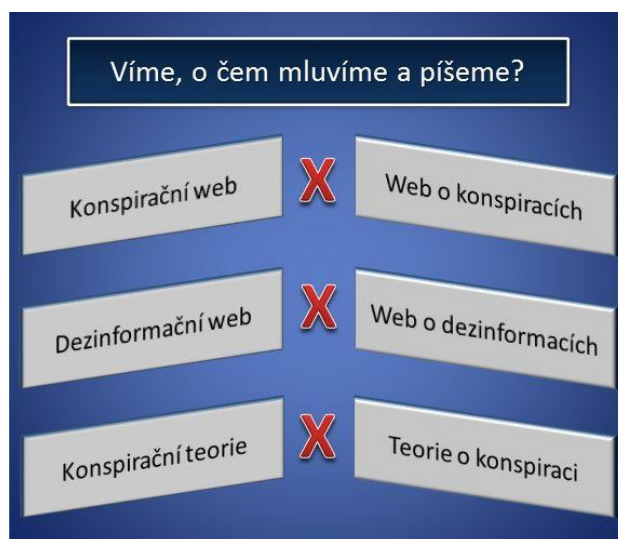
Odborný výklad (42011)

23. prosince 2017

(Vzhledem k odstavení stránek EXANPRO protiprávním zásahem státu nelze použít aktivní odkazy v textu.)

Kdekdo dnes hovoří nebo píše o konspirační teorii či o konspiračním webu, avšak potíží je v tom, že tato sousloví jsou zpravidla vždy míněna v takovém významu, který nemají. Je totiž patřičný rozdíl, zda je něco z hlediska způsobu určité činnosti konspirační, anebo z hlediska obsahu o konspiraci (konspiracích). Předchozí věta napovídá, že významový rozdíl vychází z toho, mluvíme-li o způsobu, anebo o obsahu. Velmi dobře je tento rozdíl vidět, pokud použijeme slovní spojení „dezinformační web“ a „web o dezinformacích“. Naprosto stejný rozdíl vzniká mezi spojeními „konspirační web“ a „web o konspiracích“. A stejný rozdíl je mezi termíny „konspirační teorie“* a „teorie o konspiraci“*.

Pokud web pojednává o všemožných konspiracích (potvrzených i nepotvrzených), jedná se o **web o konspiracích**, tedy o web, jenž obsahově rozebírá různé události z hlediska možného spiknutí či komplotu vládních politiků nebo také politické opozice, eventuálně jiných mocenských skupin. Jestliže by to ale měl být **konspirační web**, tak by se jednalo o způsob, jakým je web provozován (utajeně), případně o web, který slouží k přípravě spiknutí. Takový web by ale nebyl veřejně přístupný a spadal by do kategorie „deep web“ nebo také „invisible web“ („hluboký web“ ve smyslu hluboko

skrytý/utajený či „neviditelný web“), případně by mohl být s posunutým cílem přístupný anonymně („dark web“ neboli „temný web“). Stejně jako s termínem „konspirační web“ je to i s pojmenováním „konspirační teorie“, což je spojení slov, jež je do svého tvaru nesprávně překládáno z anglického originálu (viz produkt 13003 „[Pochybení médií ve vztahu ke »konspiračním teoriím«](#)“).

V encyklopediích, slovnících cizích slov a jazykových slovnících nenajdeme složený termín „konspirační teorie“, a to ani jako hlavní položku, ani jako příklad možného spojení se slovem konspirace nebo konspirační. Nalezneme pouze samostatné výrazy konspirace a konspirativní (případně konspirační) a předložené příklady slovních spojení jako např. „konspirační činnost“ a „konspirativní organizace“. Vzhledem k četnému a dlouhodobému používání termínu „konspirační teorie“ bude asi pro mnohé překvapením, že se toto spojení v odborných publikacích nenachází. Přitom je jednoduché při použití českého slova „spiklenecký“ (případně „utajený“) namísto cizího slova „konspirační“ porozumět pravému významu složeného termínu. Pravdou však je, že spojení „spiklenecká teorie“ a stejně tak sousloví „konspirační teorie“ jsou tak trochu nesmyslnými termíny. Kdo by dokázal definovat teorii, která je spiklenecká neboli teorii, kterou vymysleli spiklenci? Naproti tomu teorii o spiknutí (teorii o konspiraci) jako určitou hypotézu* nebo domněnku* o tajném spolčení někoho proti někomu je již možné použít a popsat. Tento termín už dává jasný smysl.

Pokud je něco spiklenecké, konspirační či konspirativní, tak se obvykle jedná například o spiklenecký/konspirační plán, konspirační byt, konspirativní skupinu, konspirační (utajenou) činnost, spiklenecké doupe (útočiště spiklenců či konspirátorů) apod. Ale proč by měla být konspirační nebo utajená nějaká teorie?

Chceme-li správně přeložit kvazitermín „konspirační teorie“ do angličtiny, pak použijeme anglická přídavná jména, čímž nám vznikne „conspiratorial theory“ nebo „conspirative theory“. Avšak taková slovní spojení je těžké v anglických textech najít. Existuje ale sousloví „conspiracy theory“, kde výraz „conspiracy“ je podstatným jménem, tedy stejně důležitým slovem jako „theory“. Obě slova by tak měla být překládána do českých podstatných jmen, čímž vznikne termín „teorie o konspiraci“ čili termín významově shodný se svým anglickým ekvivalentem.

Prohřešky proti správnému používání odborné terminologie se znásobují ve své závažnosti, pokud jsou produkovány nebo šířeny státními institucemi. Zde se jedná především o Ministerstvo vnitra ČR a jeho podřízený orgán Centrum proti terorismu a hybridním hrozbám (CTHH). Zmíněné centrum na svém účtu na sociální síti Twitter často zveřejňuje texty s termínem „konspirační web“. Například v létě 2017 představilo CTHH na svém účtu analytickou publikaci s názvem „Reklama na konspiračních a dezinformačních webech“ vydanou organizací Nadace Open Society Fund Praha. Publikace by tedy podle svého názvu měla pojednávat o webech, které dezinformují (to je srozumitelné) a zároveň o webech, které konspirují a/nebo jsou utajené (zde se už vyskytuje rozpor).

Jestliže je web webem dezinformačním, tak je jeho cílem produkovat a šířit dezinformace (otázkou je kdo a z jaké strany to posuzuje). Pokud by však web byl webem konspiračním, proč by potom obsahoval veřejně dostupné informace? Tyto informace by nemohly být šířeny, neboť ti, co by jakkoli konspirovali, by se tuto činnost snažili vykonávat utajeně. Pokud by se doopravdy jednalo o konspirační weby, bylo by těžké provést jejich analýzu. To by bylo stejné jako provádět analýzu něčí konspirační činnosti čili něčeho, co je utajováno před veřejností. Navíc je zde i problém ve spojení „reklama na konspiračních webech“. Kdo by hodlal umísťovat reklamu na konspirační web, jinými slovy na web, který není ze své podstaty jen tak přístupný? Z hlediska správné odborné terminologie by se analytická publikace měla jmenovat takto: „Reklama na dezinformačních webech a webech o konspiracích“.

Zavádějící název publikace napovídá, že analýza uvnitř dokumentu zřejmě tak odborná nebude. Mohli bychom shrnout, že chce-li někdo psát o dezinformacích, tak to nemůže dělat chybným až dezinformačním způsobem, a to již v samotném názvu publikace.

Někteří rádoby profesionálové (státní zaměstnanci) včetně příslušníků zpravodajských služeb nazývají úsilí pro používání správné terminologie (odborného názvosloví) a snahu podporovat toto úsilí a jeho šíření na politiky a novináře pouhým slovíčkařením. To je však velmi laická výmluva, která by neměla zaznívat od „profesionálů“. Kdo nedokáže správně pojmenovat konkrétní položky, nedokáže o nich ani správně hovořit, natož provádět jejich analýzu a hodnocení. Stejně tak novináři nemohou dobře psát o něčem, co neumějí správně pojmenovat. Je přece obrovský rozdíl popisujeme-li někoho, kdo proti někomu konspiruje, nebo někoho, kdo o údajných konspiracích jenom píše.

Závěrem je nutné zdůraznit, že bychom se měli opakovaně ptát, zda víme, o čem mluvíme a o čem píšeme. A měli bychom se také ptát, zda jsme vůbec schopni nazývat věci a dění kolem nás pravými jmény. Všechno je to trvalá záležitost našeho vědomí (znalostí) a svědomí (morální odpovědnosti).

Přímo související zpravodajský produkt:

- Produkt 13003 „[Pochybení médií ve vztahu ke »konspiračním teoriím«](#)“

Další zpravodajské produkty z kategorie problematického používání odborných či žargonových termínů:

- Produkt 42001 „[Mýtus o hybridní válce](#)“
- Produkt 42002 „[Zvláštní hodnocení teroristické hrozby pro Českou republiku](#)“
- Produkt 42003 „[Umírnění bojovníci jako účelový politický termín](#)“
- Produkt 42004 „[Neletální obranné zbraně pro Ukrajinu](#)“
- Produkt 42005 „[Bojové operace vs. nebojové operace](#)“
- Produkt 42006 „[Teror, terorismus, atentáty a úkladné vraždy](#)“
- Produkt 42007 „[Osamělý vlk, nebo toulavý pes?](#)“
- Produkt 42009 „[Problematický termín ‚islámský terorismus‘ jako obhajoba Západu](#)“
- Produkt 42010 „[Jak Západ napomáhá islámským radikálům](#)“

** Definice termínů jsou objasněny v produktu „[ZPRAVODAJSKÝ VÝKLADOVÝ SLOVNÍK – sjednocená verze](#)“.*

Zpravodajský produkt 42011
Odborný výklad
© 2017 Agentura EXANPRO

PŘÍLOHA 15

OBSAH PŘÍLOHY:

Ukázka úpadku odborné způsobilosti ve Vojenském zpravodajství

Příloha obsahuje rozbor několika vybraných pasáží z veřejných výročních zpráv Vojenského zpravodajství za rok 2018, 2019 a 2020 (veřejná výroční zpráva za rok 2021 není dosud k dispozici, neboť Vojenské zpravodajství publikuje veřejnou část své výroční zprávy až ve druhé polovině následujícího roku – veřejnou výroční zprávu za rok 2021 tak lze očekávat v období září až listopad 2022). Jedná se o vybrané pasáže, což značí, že problematických pasáží je ve výročních zprávách Vojenského zpravodajství mnohem více.

„Netrpělivě“ očekáváme veřejnou výroční zprávu VZ za rok 2022 (publikace ve druhé polovině roku 2023), jelikož v této zprávě by VZ mělo uvést svou účast na zablokování vybraných webů a poskytnout k tomu všechny podklady (například dopis VZ uvedený v příloze 5) a také to, že se jednalo o vládní opatření (jak VZ ve svém dopise uvádí). Už nyní se jedná o věc veřejnou, dokonce o věc významného veřejného zájmu, a není tedy důvod, proč by tuto záležitost nemělo Vojenské zpravodajství ve své zprávě vzhledem ke svému zapojení popsat. **VZ se touto kauzou ocitlo v ožehavé situaci, protože at' se k tomu v souvislosti s vytvářením výroční zprávy postaví jakkoli, vždycky to bude mít pro VZ negativní výsledek:** Pokud to se vším všudy ve své zprávě uvede, pak se oficiálně přizná ke své trestné činnosti se zapojením vlády. Pokud to ve své zprávě neuvede, pak jenom zvýrazní svou proradnost s pokračujícím stavem. A pokud to uvede se značným zkreslením a bez předložení všech položek, pak ukáže na obojí.

Vybrané pasáže z veřejných výročních zpráv se vztahují k následujícím tématům:

Výroční zpráva VZ za rok 2018

- Část nazvaná „Základní informace“
 - Odstavec věnovaný zpravodajským disciplínám

- Odstavec věnovaný produkční kvantitě VZ
- Odstavec věnovaný kybernetické obraně

Výroční zpráva VZ za rok 2019

- Část nazvaná „Úvodní slovo ředitele“ (bez dodatku organizace)
 - Odstavec věnovaný produkční kvantitě
- Část nazvaná „Pohled národního centra kybernetických operací“ (NCKO)
 - Uvedené termíny „kybernetická špionáž“ a kybernetický zločin“
 - Phishing jako kybernetický útok?

Výroční zpráva VZ za rok 2020

- Část nazvaná „Úvodní slovo ředitele Vojenského zpravodajství“
 - Odstavec věnovaný dezinformacím
- Část nazvaná „Problematika propagandy a dezinformací“
 - Téma podle VZ uvedené jako „Vymezení pojmů“
 - Odstavec uvedený jako „Konspirace (konspirační teorie)“
 - Téma podle VZ: „Možnosti moderních propagandistických kampaní“
 - „Konspirace“
 - „Veřejná debata“

Vybrané pasáže jsou rozebrány a vyhodnoceny na následujících stránkách

Výroční zpráva VZ za rok 2018

Část nazvaná „Základní informace“

Odstavec věnovaný zpravodajským disciplínám

Příslušný odstavec má následující obsah:

K plnění úkolů Vojenské zpravodajství využívá metody HUMINT¹ (informace získávané a poskytované lidskými zdroji), SIGINT² (informace získané z elektromagnetického spektra), OSINT³ (využívání informací z veřejně dostupných zdrojů) a IMINT⁴ (obrazové zpravodajství).

Vojenské zpravodajství si zde plete jakési metody se zpravodajskými disciplínami (též zpravodajské obory). Pokud si to rozebereme hned u první zmíněné položky HUMINT (Human Intelligence), tak HUMINT není metoda, nýbrž zpravodajská disciplína neboli celé odvětví určitých činností a procesů se zahrnutím rozmanitých metod. Metoda je jen jeden určitý způsob nebo postup při provádění určité činnosti, avšak HUMINT zahrnuje spoustu činností. Zpravodajský obor HUMINT využívá více metod, jak získávat, shromažďovat, třídit, hodnotit spolehlivost lidských zdrojů a věrohodnost jimi poskytovaných informací, analyzovat, syntetizovat a integrovat informace.

Další chybou je to, jak vojenští zpravodajci definují HUMINT. HUMINT nelze definovat tak, že se jedná jen o informace získávané a poskytované lidskými zdroji (viz definice VZ v závorce). To by se pak nejednalo o HUMINT, ale o HUMINFO (Human Information). Vojenští zpravodajci si pletou termíny „Information“ versus „Intelligence“. HUMINT nejsou jenom informace, nýbrž celé zpravodajské vědění (Intelligence) vytvořené z informací získaných od lidských zdrojů. Z HUMINFO se vytváří HUMINT, což je něco, na čem se zdroje sice podílejí, ale samy o sobě toto vědění na ústředí zpravodajské služby nedodávají. K vytváření zpravodajského vědění je v organizační struktuře každé zpravodajské služby analytický prvek.

HUMINT je výsledný produkt v podobě zpravodajského vědění (nyní v abstraktním pojetí) vytvořeného z informací získaných nebo volně poskytnutých lidskými zdroji. Zpravodajské

vědění jako výsledný produkt je výsledkem nepřetržitého analytického procesu. Výsledné zpravodajské vědění se převádí do podoby srozumitelného fyzického produktu – zpravodajského výstupu, který je šířen uživatelům. Pojmenováním HUMINT lze také označovat celkový proces nebo činnost související s vytvářením tohoto druhu zpravodajského vědění.

Stejně tak OSINT (Open Source Intelligence) není pouze o informacích využívaných z veřejně dostupných zdrojů, ale jedná se o zpravodajské vědění, které se z těchto informací vytváří. Pokud někdo z otevřených zdrojů převezme či opíše různé informace a sestaví z nich článek, pak to ještě není vytvořené vědění, ale spíše jen OSINFO (Open Source Information / informace z otevřených zdrojů). Pokud jsou ale tyto informace analyticky rozebrány, vyhodnoceny, dány do dalších souvislostí a konfrontovány s dosavadními informačními poznatky, pak můžeme získat produkt (výsledek) v podobě určitého zpravodajského vědění, které je už jenom třeba zaznamenat do určitého formátu (písemně, graficky, audiovizuálně, kombinovaně apod.).

Názorným příkladem zpravodajského vědění vytvářeného z informací z otevřených zdrojů jsou zpravodajské výstupy agentury EXANPRO. Výstupy jsou vytvářeny prostřednictvím analýzy dostupných informací, avšak výsledný publikovaný produkt má takový obsah a s takovou hodnotou, že není možné nic stejného v prostředí otevřených informací nalézt. To je to zpravodajské vědění – v tomto případě zpravodajské vědění vytvořené z informací z veřejně přístupných zdrojů neboli pravý OSINT (Open Source Intelligence), nikoli jen OSINFO.

A takto bychom mohli pokračovat i u zbylých zpravodajských disciplín.

Část nazvaná „Základní informace“

Odstavec věnovaný produkční kvantitě VZ

Příslušný odstavec má následující obsah:

V průběhu loňského roku Vojenské zpravodajství předalo na 1 330 informačních výstupů, které byly určeny zejména předsedovi a členům vlády, prezidentu republiky, nejvyšším představitelům Ministerstva obrany a AČR a dále zpravodajským orgánům NATO a EU a partnerům v rámci bilaterální spolupráce. Souhrn zpravodajské činnosti

Uvádět jenom celkový počet výstupů je u zpravodajské služby zbytečná a bezcenná statistika, protože to o činnosti či úspěšnosti dané služby vůbec nic nevyovídá. Celkový počet výstupů není důležitý. Pouze si můžeme odvodit, že VZ vytvářelo v průměru asi pět výstupů každý pracovní den. Jenže co to znamená? Vůbec nic. Podívejme se na internet, kde je publikováno velké množství informací a článků, ale jen malý zlomek má nějakou informační hodnotu.

U zpravodajské služby je vždycky důležité, kolik jejích výstupů mělo akceschopný neboli využitelný obsah. Jinými slovy hodnotíme, zda jednotlivé výstupy obsahují takzvaný „actionable intelligence“. Podstatné je, kolik výstupů bylo využito v rozhodovacím procesu zákonných adresátů. Jinak řečeno, ptáme se na to, kolik výstupů využili členové vlády pro své rozhodování v určité oblasti nebo kolik výstupů využila Policie ČR ve své činnosti. Počet akceschopných výstupů je zásadní informací, která by se měla uvádět společně s celkovým počtem výstupů.

Zpravodajská služba může uvést svou produkční kvantitu, ale společně s tím by měla ukázat svou produkční kvalitu. To není utajovaný údaj. Služba může např. uvést, že z celkového počtu 1 330 výstupů bylo 200 z nich využito při činnosti či při rozhodovacím procesu členů vlády, 10 z nich využil ve své činnosti prezident republiky a 40 výstupů využila Policie ČR (ať už k zahájení úkonů trestního řízení, nebo jako zpravodajskou podporu pro již řešené případy). Tento poměr kvantity a kvality hodně vypovídá o úrovni zpravodajské služby a samozřejmě o tom, jak moc je platná pro společnost.

Pokud se zpravodajská služba chlubí produkční kvantitou, ale nedokáže nebo nechce uvést produkční kvalitu, pak by raději neměla ohledně produkce uvádět vůbec nic, protože ji poté můžeme podezřívat, že alibisticky chrlí stohy potištěného papíru a že to vydává za jakési hodnotné výstupy, které však nikdo nečte a k ničemu nevyužívá. Žádná zpravodajská služba by neměla lpět pouze na produkční kvantitě.

Dalším nedostatkem je to, že Vojenské zpravodajství své výstupy pojmenovává jako informační výstupy. Naskytá se tak otázka, zdali VZ předává adresátům jen obyčejné informace, anebo něco víc v podobě onoho zpravodajského vědění. Pokud je to něco víc, pak by své výstupy měla nazývat zpravodajskými výstupy. To je právě ten rozdíl mezi odbornými termíny „Information“ a „Intelligence“ (OSINT X OSINFO, HUMINT X HUMINFO).

Část nazvaná „Základní informace“

Odstavec věnovaný kybernetické obraně

Příslušný odstavec má následující obsah:

Přípravenost na kybernetické útoky proto musí být komplexní a nemůže se zaměřit pouze na sféru bezpečnosti, ale je nutné budovat schopnosti i proti útokům, které lze vyhodnotit jako způsobilé aktivovat obranu státu. Aktivace kybernetické obrany tak bude přicházet v úvahu pouze v případě těch nejintenzivnějších útoků. Specifikem kybernetické obrany bude skutečnost, že bude prováděna jak v případě vyhlášení mimořádných stavů, především formou součinnosti s ostatními složkami zajišťujícími obranu České republiky, tak i nepřetržitě mimo tyto stavy.

VZ tvrdí, že aktivace kybernetické obrany bude přicházet v úvahu pouze v případě těch nejintenzivnějších útoků. Tohle tvrzení ale nedává smysl. Co znamená sousloví „nejintenzivnější útoky“? Vždycky si přece můžeme říct, že tato intenzita ještě není taková a že určitě přijde ještě větší intenzita. S tímto odůvodněním nemusíme vůbec nic podnikat, můžeme jenom stále vyčkávat a tvrdit, že útoky, které byly vedeny, ještě pořád nebyly těmi nejintenzivnějšími. Je to zavádějící termín a neměl by být takto používán. V oblasti

kybernetické obrany by měla být jasně stanovena (definována) míra intenzity útoků, případně popsán (definován) stav, který ospravedlňuje aktivaci kybernetické obrany.

Rozbor vybraných pasáží pokračuje rozbohem pasáží ze zprávy za rok 2019

Výroční zpráva VZ za rok 2019

Část nazvaná „Úvodní slovo ředitele“

Odstavec věnovaný produkční kvantitě

Příslušný odstavec má následující obsah:

Výroční zpráva o činnosti za rok 2019 pokračuje v nově zavedené tradici a zaměřuje se na vybrané problematiky, které z hlediska současného i budoucího vývoje hodnotí Vojenské zpravodajství jako důležité. Vojenské zpravodajství však věnovalo náležitou pozornost celému spektru své působnosti a zákonným adresátům poskytlo v roce 2019 stovky informačních výstupů.

Vojenské zpravodajství opět zmiňuje svou produkční kvantitu, ale stále neuvádí svou produkční kvalitu. Rozdílem je, že už nepředkládá přesný celkový počet svých výstupů za rok, ale tento počet uvádí jen v přibližných stovkách. Jenže opět se musíme ptát, co nám tímto údajem VZ sděluje? A znovu musíme odpovědět, že nám nesděluje vůbec nic. Spíše naopak to vypadá, že ta kvalita výstupů hodně pokulhává, proto se VZ schovává jen za produkční kvantitu.

Stejným nedostatkem jako ve zprávě za rok 2018 je to, že VZ uvádí, že poskytuje informační výstupy. Avšak všeobecným úkolem každé zpravodajské služby je poskytovat **zpravodajské** výstupy neboli výstupy obsahující požadované zpravodajské vědění, což je něco, co se „rodí“ jen ve skutečné zpravodajské službě a co nelze získat v okolním informačním prostředí. Proto existují zpravodajské služby. Pokud takováto služba poskytuje jen informační výstupy, pak není potřeba, aby tato služba byla zpravodajskou službou. Případně není potřeba, aby vůbec existovala, protože tuto formu výstupů za ni dostatečně dobře zvládne kdejaká tisková informační kancelář.

Část nazvaná „Pohled národního centra kybernetických operací“

Uvedené termíny „kybernetická špionáž“ a „kybernetický zločin“

Příslušný odstavec má následující obsah:

Rok 2019 v kybernetickém prostoru navázal na roky předchozí s tím, že byl opětovně zjištěn meziroční nárůst působení velkého množství aktérů, kteří se opětovně zaměřili zejména na kybernetickou špionáž a akty kybernetického zločinu. Také v roce 2019 původci kybernetických útoků prokazovali vysokou míru sofistikovanosti při vedení útoků, včetně zahlazování stop tak, aby byla jen velmi obtížně zjištělná jejich totožnost. Metody klamání a matení (obfuskace) se zdokonalovaly až do té míry, že v mnoha případech nebylo možné provést identifikaci útočníků, čímž se **jim dařilo blokovat proces přisouzení (atribuce) útoků.**¹

O kybernetické špionáži nelze mluvit v souvislosti s obecným kybernetickým prostorem. Jakákoli špionáž (čili vyzvědačství dle českého trestního zákoníku) je vždy spojena s utajovanými informacemi obvykle státního charakteru. Stejně tak kybernetická špionáž by musela cílit na utajované informace v utajovaných počítačových sítích nebo na utajovaných nosičích informací, což není jednoduché, protože tyto sítě jsou sítěmi „uzavřenými“ od okolního kybernetického světa.

Špionáž není možné zaměňovat například s trestným činem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací. V obecném kyberprostoru se nacházejí veřejně přístupné a chráněné informace (osobní či firemní), ale nikoli utajované informace. Ani pokud by kvůli nedbalosti odpovědné osoby narazila jiná nepovolaná osoba na utajovanou informaci v běžném kyberprostoru, tak by se nemohlo ihned jednat o špionáž.

Pro úplnost uvádíme definici vyzvědačství (špionáže) z českého trestního zákona převedenou do volnější interpretace:

Vyzvědačství je získávání (vyzvídání) informací utajovaných podle jiného právního předpisu s cílem je vyrazit cizí moci. Jedná se o informace, jejichž zneužití může vážným způsobem ohrozit nebo poškodit ústavní zřízení, svrchovanost, územní celistvost, obranu a bezpečnost České republiky nebo jiného státu anebo obranu a bezpečnost mezinárodní organizace, k ochraně jejichž zájmů v uvedených oblastech se Česká republika zavázala.

Takže se ptáme: Opravdu se jednalo o nárůst kybernetické špionáže, anebo jen o neoprávněný přístup k neutajované počítačové síti na různých ministerstvech a s tím např. k neutajované e-mailové komunikaci?

Dále je v odstavci uveden termín „kybernetický zločin“, což není vhodný termín, jelikož se jedná o termín omezený z hlediska trestných činů. Když někdo hovoří pouze o kybernetickém zločinu, pak můžeme právem namítnout, proč vynechal kybernetický přečin a zvláště závažný kybernetický zločin. Z odborného hlediska je mnohem vhodnější hovořit obecně o kybernetické kriminalitě nebo o kybernetické trestné činnosti.

Pro úplnost uvádíme definici kybernetického přečinu, kybernetického zločinu a zvláště závažného kybernetického zločinu:

Kybernetický přečin – *Jakýkoli nedbalostní trestný čin a dále takový úmyslný trestný čin spáchaný prostřednictvím kybernetického prostoru, pro který český trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do pěti let.*

Příkladem kybernetického přečinu může být trestný čin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací, kde čtyři z jeho pěti trestních sazeb patří do kategorie přečinu. Zbývá trestní sazba patří do kategorie zločinu.

Kybernetický zločin – *Jakýkoli trestný čin spáchaný prostřednictvím kybernetického prostoru, který podle českého trestního zákona převyšuje kategorii přečinů neboli má trestní sazbu pro odnětí svobody vyšší než pět let.*

Příkladem kybernetického zločinu může být trestný čin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací, ale jen při naplnění skutkové podstaty v jedné z jeho pěti trestních sazeb. Zbýlé čtyři trestní sazby patří do kategorie přečinu.

Zvláště závažný kybernetický zločin – *Jakýkoli úmyslný trestný čin spáchaný prostřednictvím kybernetického prostoru, pro který český trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně deset let.*

Část nazvaná „Pohled národního centra kybernetických operací“

Phishing jako kybernetický útok?

Příslušný odstavec má následující obsah:

Celosvětově nejrozšířenějším vektorem útoku zůstal i v roce 2019 **phishing**³, a to v nejrůznějších podobách počínaje plošnými phishingovými e-mailovými kampaněmi, přes cílené, důmyslné metody spearphishingu za podpory sociálního inženýrství, po nové metody phishingu prostřednictvím SMS (smishing) a mobilních telefonů (vishing). U posledních dvou zmíněných technik se i v roce 2020 očekává výrazný nárůst četnosti jejich použití. Neustávající obliba těchto vektorů útoku mezi hackery je důsledkem faktu, že nejslabším článkem stále zůstává koncový uživatel.

³ Podvodná technika používaná na internetu k získávání citlivých údajů v elektronické komunikaci (hesla, čísla kreditních karet apod.).

Phishing není vhodné považovat za kybernetický útok. Phishing je závislý na reakci oslovených osob, a proto je založen na tom, že lidé jsou důvěřiví a podléhají manipulaci. Phishing je příkladem **kybernetické manipulace**, případně **kybernetického podvodu**, a nikoli **kybernetického útoku**.

Často slycháváme, jak byl zase proveden kybernetický útok proti státní instituci nebo soukromé společnosti, jenže ve skutečnosti někdo poslal jenom e-mail, což nelze v pravém smyslu považovat za útok. E-mail může mít podvrženou adresu odesílatele a falešný obsah, ale na nikoho ani na žádný počítačový systém bezprostředně neútočí a záleží jen na adresátovi, jak bude reagovat a zda podlehne manipulaci autora e-mailu.

Pokud vás někdo přepadne na ulici a bude požadovat peníze nebo se vloupá do vašeho obydlí, jedná se o jasný útok. Ale pokud vás někdo na ulici osloví s tím, že pořádá finanční sbírku například pro stavbu centra pro hluchoněmé, aniž by to byla pravda, tak se nejedná o žádný útok, nýbrž o manipulaci. Stejně je to v kybernetickém prostoru.

Pokud někdo pronikl např. do vaší e-mailové schránky, jedná se o kybernetický útok. Avšak pokud vám někdo poslal jenom e-mail, ve kterém se vydává za někoho jiného a pod falešnou záminkou vás žádá o peníze nebo po vás požaduje provést určité úkony

s uvedením osobních údajů, k čemuž do obsahu e-mailu doplnil i odkaz na falešné stránky, tak se jedná o kybernetickou manipulaci, přičemž záleží jen na vás, zda této manipulaci podlehnete.

Útok je definován jako prudké napadení s cílem něco získat nebo se někam dostat (v kyberprostoru např. do e-mailové schránky nebo do chráněné počítačové sítě). Útok je veden bez oslovení či přesvědčování oběti. Naproti tomu u manipulace je vždy základem oslovení oběti a její přesvědčování, což lze nazvat jako nekalé (podvodné) ovlivňování osob, aby jednaly podle požadavků manipulátora – v tomto případě pisatele podvodného e-mailu. Je tedy rozdíl v tom, zda jste byli napadeni, nebo podvedeni. Jakékoli napadení je těžké odvrátit, pokud zanedbáváte preventivní opatření. Kdežto u manipulace jste vždy dopředu „varováni“, přičemž je důležité, abyste si tohoto varování všimli. Varování při manipulaci má mnoho podob a klíčové je, abyste se neunáhli: při manipulaci je čas na vaší straně, neboť se svou reakcí nemusíte spěchat.

Rozbor vybraných pasáží pokračuje rozbořem pasáží ze zprávy za rok 2020

Výroční zpráva VZ za rok 2020

Část nazvaná „Úvodní slovo ředitele Vojenského zpravodajství“

Odstavec věnovaný dezinformacím

Příslušný odstavec má následující obsah:

V době převratných změn je společnost náchylnější k přijímání a šíření dezinformací či fake news, což výrazně snižuje její odolnost vůči různým snahám o manipulaci. Sílu těchto fenoménů umocňují i nová média umožňující cílené oslovení jak určitého segmentu společnosti, tak i nejširšího publika. To je zároveň zahlcováno obrovským množstvím informací, jejichž ověření lze provést jen důkladným zkoumáním. V dnešním světě kladoucím stále větší důraz na rychlost a okamžitou reakci však velká část příjemců mediálních sdělení nezbytnost tohoto kroku opomíjí a své úsudky často tvoří na základě zjednodušujících novinových titulků či zkrslujících statusů na sociálních sítích. Snahy čelit dezinformacím, fake news, hybridnímu působení a dalším souvisejícím jevům proto budou i nadále představovat důležitou součást bezpečnostní agendy.

Hned první uvedená rozvinutá věta má nesmyslnou a nepravdivou konstrukci (nedává to smysl a ve skutečnosti to tak není). Pro lepší srozumitelnost uvedeme tuto větu ve zkrácené formě, avšak se zachováním jejího původního významu:

***Společnost je náchylnější k přijímání dezinformací,
což snižuje její odolnost vůči manipulacím.***

Věta tvrdí, že odolnost společnosti vůči snahám o manipulaci se snižuje proto, že ta společnost je náchylnější k přijímání a šíření dezinformací. Tak to ale není! Je to přesně naopak, a ještě tomu něco chybí. Společnost je obecně náchylnější k přijímání dezinformací právě proto, že má nízkou odolnost vůči manipulaci. Když je někdo náchylnější k přijímání dezinformací, tak už to přece nesnižuje jeho odolnost vůči manipulaci, neboť to snížení už tam dávno je – jinak by přece dezinformace nepřijímal.

Aby měla věta správný smysl, musela by mít následující skladbu:

***Společnost je náchylnější k přijímání dezinformací,
protože má sníženou odolnost vůči manipulacím.***

NEBO

***Společnost má sníženou odolnost vůči manipulacím,
proto je náchylnější k přijímání dezinformací.***

Míra odolnosti vůči manipulacím je jádro problému. Pokud je tato odolnost nízká, pak se to kromě jiného může projevit právě ve snazším přijímání dezinformací. Manipulace je souhrnná aktivní činnost s cílem ovlivnit vědomí lidí, kdežto dezinformace je jen jedním z prostředků k manipulaci.

Snížená odolnost vůči manipulacím nevzniká přijímáním dezinformací, a to ze všech stran včetně ze strany západních zemí. Přijímání dezinformací je už právě důsledkem snížené odolnosti vůči manipulacím. A chybí tomu vysvětlení, čím je dána ta míra odolnosti vůči manipulacím, což už není pro úvodní slovo ředitele.

Míra odolnosti vůči manipulacím je dána našimi předsudky a přesvědčením, co považujeme za správné, dále úrovní našich znalostí a zkušeností, také schopností racionálně uvažovat s propojením s reálnou situací, pak je to i schopnost „chladného“ přijímání zpráv či tvrzení → nepovažovat žádnou zprávu (tvrzení) ihned za celkově pravdivou, nebo dokonce za nějakou senzaci, ale v klidu ji nejdříve podrobit jednoduché osobní analýze (a jaký je postup při jednoduché osobní analýze a kolik lidí tuhle jednoduchou činnost umí a praktikuje?).

Dále je v odstavci úvodního slova ředitele tvrzení, že příval obrovského množství informací z různých médií lze ověřit jen důkladným zkoumáním. Ale ani toto tvrzení není správné. Čím větší množství informací, tím více mají banálnější a otřepanou strukturu a obsah. U těchto informací je snadné rychle najít interní nebo externí rozpor bez nějakého důkladného zkoumání. Jako názorný příklad snadného rozpoznání dezinformačního obsahu můžeme uvést zinscenovaný incident v ukrajinském Mariupolu (viz trestní oznámení č. 002/2022). Zinscenování incidentu bylo odhaleno okamžitě, a to dokonce už

v prvních sekundách videoreportáže. Pak bylo samozřejmě věnováno více času na důkladný rozbor a popis, což ale běžný posluchač nebo čtenář nedělá – tam postačí takovou zprávu pouze odmítnout. Navíc většina informací nemá pro jednotlivce žádný přínos, proto není nutné, aby jednotlivec všechny informace zkoumal. Prostě je přehlédne, jako kdyby neexistovaly. Těch skutečně kvalitních zpráv je málo, protože je nelze chrlit jednu za druhou. A pokud u těchto kvalitních zpráv chceme posoudit jejich hodnotu a platnost, pak je musíme přirozeně podrobněji analyzovat.

Další nesmyslnou, a tudíž nepravdivou konstrukcí je, že lidé si své úsudky tvoří na základě titulků, protože je v dnešním světě kladen důraz na rychlost a okamžitou reakci. To, že si někdo pročítá jen titulky, není proto, že by musel spěchat nebo rychle reagovat. To je prostě chování současného pohodlného čtenáře, který se s děním ve světě a s různými mediálními výstupy seznamuje jen pročítáním titulků a domýšlí si zbytek. Dnešní konzument zpráv si podrobněji čte jen to, co ho opravdu zajímá – často z dlouhodobého hlediska, anebo si pročítá to, co ho něčím přitažlivým zaujme (což začíná od přitažlivého titulku, který však nemusí předznamenávat zajímavý nebo kvalitní celkový obsah zprávy). Konzumenty zpráv nebaví pročítat všechno, zvláště pak dlouhé a fádňivé články. Vždyť to známe i ze státní správy, kde se plno papírů vytváří jen takzvaně „do šuplíku“, protože to nikdo nechce číst.

A co se týče vymyšleného termínu „hybridní působení“, tak ten je blíže rozebrán v příloze 13 a dále v základním dokumentu trestního oznámení č. 001/2022 (viz stránky 52–54 a 59–61). Skuteční zpravodajští profesionálové tento termín nepoužívají. Používají ho jen ti, kteří neumí věci a jevy správně pojmenovat a propojit, a tak vše schovávají pod jakési jednotné označení „hybridní působení“. To je stejné, jako bychom mluvili o „totálním působení“ nebo o „aktivitách s plným nasazením“ (se vším všudy). V angličtině je pro to lepší označení v podobě termínu „full-scale activities“ (aktivity s plným rozsahem). Také se používá termín „full-scale-mobilization“ (úplná mobilizace) nebo „full-scale war“ (totální válka), což je ale ten nejhorší stav, který může existovat.

Část nazvaná „Problematika propagandy a dezinformací“

Téma podle VZ uvedené jako „Vymezení pojmů“

Odstavec uvedený jako „Konspirace (konspirační teorie)“

Příslušný odstavec má následující obsah:

Konspirace (konspirační teorie) představují v současném významu¹⁰ spekulativní snahy vysvětlit určitý jev působením skrytých sil – především zákulisním vlivem bohatých nebo jinak mocných jedinců. Konspirační teorie přitom nutně nemusí souviset s dezinformacemi nebo propagandistickými kampaněmi (ačkoliv v některých případech mohou být jejich součástí – jako tomu bylo v protektorátním¹¹ nebo stalinistickém tisku¹²). Na absenci přímé souvislosti mezi konspiracemi a propagandistickou kampaní ukazuje mimo jiné i příklad periodik z počátku 20. století (jako byly antisemitské časopisy *XX. věk*, *Štít národa* či *Štít republiky československé*), nebo naopak z jeho poslední dekády (*Týdeník politika*), jejichž články ve většině případů nebyly součástí širší řízené agendy a zpravidla se jednalo o dílo úzké skupiny přispěvatelů navázané na názorově silně vyhraněnou osobu „šéfredaktora“. Na základě uvedeného lze tak říci, že přesvědčení, podle nějž téměř každá konspirační teorie představuje součást propagandistické agendy, poněkud paradoxně rysy konspirační teorie samo vykazuje.

Zde se příslušníci Vojenského zpravodajství hodně spletli, či doslova pomátli, když si myslí, že jakési „konspirační teorie“ jsou vlastně konspirace. Ani termín „konspirační teorie“ není správný termín. Naopak je to nesmyslný termín, přičemž se jedná o chybný překlad z angličtiny – správně se jedná o teorii o spiknutí, nikoli o spikleneckou teorii (viz odborné výklady v příloze 15 a též částečné vysvětlení v základním dokumentu trestního oznámení č. 001/2022 na stránkách 82–84).

Pokud Vojenské zpravodajství tvrdí, že spekulativní snahy vysvětlit určitý jev působením skrytých sil je konspirací, tak to můžeme Vojenské zpravodajství rovnou rozpustit pro neschopnost. Snaha vysvětlit nějaký jev působením skrytých sil je vytváření určité teorie o konspiraci, ale nikoli samotnou konspirací nebo spiknutím. Spiknutí je komplot, tajná dohoda nebo spolčení (třeba takové jaké VZ předvedlo ve spojení s vládou a dalšími subjekty při zablokování několika webů). Spiknutí je často uváděno s přívlastky jako např. „zločinné spiknutí“ nebo „tajné spiknutí“.

VZ natvrdo a veřejně prohlašuje, že ti, co vytvářejí komplot nebo konspirace, což je věc zákulisní neboli utajovaná, mají zároveň snahu tuto konspiraci vysvětlit. Tak to je opravdu nevídané, co všechno VZ dokáže splácet dohromady. Lidé, kteří za některým jevem vidí konspiraci, nevytvářejí další konspiraci, ale snaží se vytvořením vlastní teorie právě o té údajné konspiraci jiných osob tento jev vysvětlit. Ta teorie není spiklenecká či konspirační, ale je to teorie, která ukazuje na něčí spiknutí (komplot). To je jako když web o dezinformacích nazveme dezinformačním webem, nebo teorii o vraždě vražednou teorií. Je vytvářena teorie o nějaké cizí konspiraci, a nikoli konspirace sama o sobě. Můžeme se zeptat jazykovědců z Akademie věd. Oni sami žádné takovéto slovní spojení u slov konspirační a teorie ani neuvádějí. Když někdo v něčem hledá konspiraci (spiknutí), tak přece sám konspiraci nevytváří a není ani konspirátorem, ale vytváří teorii o možné konspiraci.

Část nazvaná „Problematika propagandy a dezinformací“

Téma podle VZ: „Možnosti moderních propagandistických kampaní“

Odstavec se slovem „konspirace“ v nesprávném významu

Příslušný odstavec má následující obsah:

vystaveno hned několikrát. Lze také přesvědčivě dokázat, že dopad dezinformací je výrazně vyšší v čase krizí nebo zvýšeného mezinárodně-politického napětí, neboť právě v takových nejistých a nepřehledných obdobích obvykle roste ochota obyvatel věřit nezaručeným zprávám a dále je šířit. Proto je také obtížné odlišit spontánně vzniklé fake news, dezinformace či konspirace od promyšleně vytvářených součástí hybridního působení. Hranice mezi těmito skupinami je navíc značně neostrá a oboustranně prostupná, takže řízené dezinformační kampaně mohou kupříkladu reagovat na popularitu některých spontánně vzniklých fake news.

Tak, jak vojenští zpravodajci v předchozím odstavci nesmyslně vysvětlovali pojem konspirace, tak hned v následujícím odstavci, který byl uveden již jiným podnázvem, potvrdili svou omezenost v tomto směru. Vojenské zpravodajství v tomto odstavci uvedlo, že v nejistých a nepřehledných obdobích roste ochota obyvatel věřit nezaručeným zprávám a že proto je také obtížné odlišit spontánně vzniklé fake news, dezinformace či konspirace od promyšleně vytvářených součástí hybridního působení. Takže VZ zde dává

do jedné skupiny dezinformace a konspirace (utajené spiknutí či komplot), což dále dává do souvislosti s nezaručenými zprávami. Podle VZ je tedy konspirace jakousi nezaručenou zprávou, podobně jako v případě dezinformace. Vojenští zpravodajci si tedy myslí, že lidé mohou odhalovat konspirace stejným způsobem jako dezinformace. Jenže problém je v tom, že dezinformace jsou jako zprávy dostupné ve všech oblastech života, kdežto o konspiraci se lidé nikde nedočtou: Proč by skuteční konspirátoři či spiklenci měli o své konspiraci informovat běžné občany?

Ale zpravodajci si nemyslí, že by konspirace byly něčím nedostupným, když píší, jak je pro obyvatele obtížné odlišit konspirace od hybridního působení. Podle vojenských zpravodajců mají lidé ke konspiracím přístup, ale jen podle nich nedokáží určit, zda se jedná o konspirace nebo o jakousi součást hybridního působení. Opravdu podivný výplod Vojenského zpravodajství, jehož příslušníci nám dokazují, jak žalostná je jejich odborná způsobilost, když sami nedokáží rozlišit termín „teorie o konspiraci“ od termínu „konspirace“. (Vymyšlený termín „hybridní působení viz příloha 13 a dále stránky 52–54 a 59–61 základního dokumentu trestního oznámení č. 001/2022).

Už jenom podle toho, že je příslušný odstavec zařazen do části nazvané „Problematika propagandy a dezinformací“ a následně do podčásti s názvem „Možnosti moderních propagandistických kampaní“, je naprosto zřejmé, že Vojenské zpravodajství považuje konspirace za druh nebo způsob vedení propagandistických kampaní. To je opravdu nešťastná ukázka úrovně Vojenského zpravodajství.

Část nazvaná „Problematika propagandy a dezinformací“

Téma podle VZ: „Možnosti moderních propagandistických kampaní“

Odstavec se slovním spojením „veřejná debata“

Příslušný odstavec má následující obsah:

Snahu o minimalizaci negativních dopadů dezinformací a propagandistických kampaní také ovlivňuje skutečnost, že do veřejné debaty o dezinformacích vstupují i soukromé a neziskové subjekty. Hodnota jejich výstupů bývá z faktografického hlediska značně nevyrovnaná a celá řada z nich debatu spíše zneřehledňuje, a tak fakticky snižuje efektivitu boje s dezinformacemi.

V odstavci si můžeme povšimnout jednoduchého rozporu, kterého si ale nepovšimli vojenští zpravodajci. Nebudeme zde řešit soukromé a neziskové organizace, které mají různou úroveň, což je dáno i tím, že většina z nich je závislá na toku financí z konkrétních subjektů, které pak nepřímo určují i obsah výstupů a činností těchto neziskovek. Zaměříme se na to, že VZ tyto neziskovky prostřednictvím jejich výstupů považuje za něco, co snižuje efektivitu boje s dezinformacemi, když vstupují do veřejné debaty. A tady je ten rozpor. Proč by neziskovky nemohly vstupovat do něčeho, co je nazváno veřejnou debatou? Veřejná debata přece znamená, že se této debaty účastní široká veřejnost se všemi svými subjekty. Anebo si VZ myslí, že by tyto subjekty měly raději mlčet a nevyjadřovat se? Třeba VZ přemýšlí nad způsobem, jak je umlčet. To je reálná úvaha, protože VZ už tyto svoje nezákonné manýry prokázalo.

Další nesrovnalostí v odstavci je to, že VZ píše o tom, že hodnota výstupů neziskovek je z faktografického hlediska značně nevyrovnaná. Jenže když se podíváme na veřejné výstupy Vojenského zpravodajství (viz hodnocení vybraných pasáží výše), tak z faktografického hlediska je to právě VZ, které zaostává v odborné způsobilosti za ostatními, případně má stejně nízkou úroveň jako některé neziskovky. Tudiž bychom mohli napsat, že veřejné debaty by se nemělo účastnit Vojenské zpravodajství, které tuto debatu svou rozumovou omezeností mrzačí. A co další státní subjekty? Proč VZ nezmiňuje, že i státní subjekty mohou tuto debatu svými jednostrannými výstupy snižovat? Názorným příkladem je vláda, která neřeší skutečné dezinformace, ale pouze pro ni nepohodlné informace, což falešně vydává za boj proti údajným dezinformacím.

PŘÍLOHA 16

OBSAH PŘÍLOHY:

**Reakce na článek na webu Seznam Zprávy,
který očerňoval provozovatele stránek Exanpro.cz**

Reakce na článek publikovaný na internetovém médiu Seznam Zprávy byla odeslána do redakce uvedeného média i samotnému autorovi článku. Reakce byla zároveň žádostí podle tiskového zákona o zveřejnění mé odpovědi (to jsem přesně uvedl v doprovodném e-mailovém dopisu). Moje reakce na článek nebyla zveřejněna, přičemž jsem z redakce Seznam Zpráv ani neobdržel žádnou odpověď. Článek novináře Vojtěcha Blažka ze dne 8. března 2022 špiní mou čest a důstojnost, což Blažek provádí tím, že svá subjektivní tvrzení v článku uvádí tak, jako by to měla být pravda. Navíc se Blažek ve svém článku dopustil značných nepřesností, přičemž uvedl i nepravdivé údaje (viz faktický rozbor článku na stránkách 103–129 základního dokumentu trestního oznámení).

Vydavatel byl ze zákona povinen mou odpověď ve svém médiu zveřejnit, avšak nic takového se nestalo. Navíc jsem na můj dopis s přiloženou reakcí nedostal ani žádnou odpověď. Pravděpodobně jsem pro tyto osoby vyvrhelem a nemám na nic právo, což pracovníci internetového portálu Seznam.cz ukázali i tím, že o mém webu a tím i o mně veřejně šířili pomluvy a křivé obvinění (viz stránky 65–71 základního dokumentu trestního oznámení).

Uvedená reakce je předložena na následujících stránkách

Bývalý vojenský zpravodajec vyvrací nesmyslné a nepravdivé očerňování své osoby

12. března 2022

Já, Jiří Wagner jako dotčený provozovatel webu Exanpro.cz využívám svého práva podle tiskového zákona (zákon č. 46/2000 Sb., § 10 a dále § 12 a 13), abych reagoval na [článek](#) uveřejněný dne 8. března 2022 v 19:45 hod. na portálu Seznam Zprávy. Článek byl publikován pod názvem „Bývalý rozvědčík založil web, který obhajuje Rusko. Teď byl zablokován“.

Seznam Zprávy prostřednictvím novináře Vojtěcha Blažka o mně píše, že jsem proruský aktivista, ale vůbec ničím to neumím doložit. Podle jejich logiky je to tak, že když nejsem proamerický, tak musím být jednoznačně proruský. Ale co když jsem pročeský? Tohle nikoho nenapadlo?

Novinář Blažek píše, že po odchodu ze zpravodajské služby vystupuji v naprostém rozporu s principy, které jsem měl před tím hájit. Ale ví vůbec Blažek něco o tom, jaké principy se v českých zpravodajských službách preferují a hájí? Co když jsem odešel proto, že české zpravodajské služby už dávno nejsou pročeské, ale především proamerické? Co když jsem odešel proto, že jsem chtěl svobodně zastávat ty opravdové národní principy a svobodně šířit nestranné analýzy a hodnocení?

Na rozdíl od mnoha politiků jsem já osobně ani prostřednictvím mnou provozovaného webu Exanpro.cz nikdy neschvaloval žádnou vojenskou agresi. Na webu není ani slůvko podpory ruské agresi proti Ukrajině. Není tam ani podpora agrese v podobě bombardování bývalé Jugoslávie, které trvalo dva a půl měsíce. A není tam ani podpora nelegální invaze do Iráku. Oba akty byly porušením mezinárodního práva (vše bylo provedeno bez jakéhokoli mandátu RB OSN), a přesto byly schvalovány a podporovány mnohými českými politiky včetně tehdejšího prezidenta Václava Havla. A nikdo z odpovědných orgánů ani trochu nepomýšlel na trestní stíhání dotčených osob nebo jejich „vypínání“.

Avšak najednou mě státní i soukromé subjekty velmi zvláštním způsobem očerňují jenom proto, že na webu Exanpro.cz zveřejňuji pro někoho nelichotivé, a tudíž nechtěné analýzy, hodnocení a předpovědi, k nimž patří např. kauza „Vrbětice“ nebo kauza „Zabiják s ricinem“, ale také problematika osudového soupeření mezi USA a Ruskem, což však v žádném případě není schvalování jakékoli agrese, a to jak ze strany USA, tak ani ze strany Ruska.

Když odmítám verzi v kauze Vrbětice, kterou předkládá Bezpečnostní informační služba (BIS) a Národní centrála proti organizovanému zločinu (NCOZ), tak to neznamená, že straním Rusku. To znamená, že se skrze fakta snažím přiblížit pravdě. A fakta i takzvané kontradikce (protidůkazy) ukazují jiným směrem, než nás zavedla BIS a NCOZ (viz odkaz na faktický [rozhovor](#)).

Kromě zavádějícího obsahu se novinář Blažek snaží navodit dojem, že pro svůj článek čerpal z mého příspěvku na sociální síti Facebook. Jenže celou mojí reakci i s infografickými přílohami jsem poslal do redakce Seznam Zprávy. Tak proč se Blažek odvolává na FB, když mou reakci měl k dispozici o několik dní dříve a v lepším formátu? Asi chtěl, aby to vypadalo, že on jako novinář našel všechny informace o mně ve veřejném prostoru. Avšak já jsem všechny tyto informace i s mými osobními údaji poslal do redakce, takže to měl naservírované přímo na podnose.

Také to mohl být od Blažka návod pro některé slabodušší jedince, aby věděli, kam mají připsat svůj negativní, či dokonce nenávistný komentář. Ale je dobře, že tyto jedince má na své straně někdo jiný a že mně naopak píší přemýšliví lidé. Rovněž tento jev v našem státě o něčem vypovídá.

Blažek ve svém článku dále píše, že jsem dříve vysvětloval, že NATO by Českou republiku nikdy neochránilo. Přesněji jsem řekl, že NATO neposkytuje žádné bezpečnostní záruky. Blažek si ale myslí, že „slavný“ článek 5 Severoatlantické smlouvy je o tom, že když bude napaden jeden člen Aliance, berou to ostatní členské země jako útok na sebe a že tedy podle něho by měly přijít vojensky na pomoc. Zde se ale Blažek nechal oklamat, neboť článek 5 není žádným závazkem, nýbrž jen dobrovolným příspěvkem. Země totiž mohou podniknout takovou akci, jakou budou považovat za nutnou. A použití ozbrojené síly je jen jedna z možností, která tam je proto, aby byly členské státy uklidněny.

Takže tak, jak mě Blažek citoval, tak je to zcela správně, i když to Blažek vůči mně myslel posměšně. A já tu citaci mohu opakovat: „Byl jsi napaden? Tak já to považuji za útok proti sobě a tím to končí.“ (Blažek tam zkomolil jedno slovo: neřekl jsem „proti tobě“, ale „proti sobě“.) A mohl bych doplnit, že se na agresora hněvám a že možná podám protestní notu. Takový je článek 5, nic víc v něm nehledejme. V Severoatlantické smlouvě je termín „kolektivní obrana“ jen abstraktním pojmem, přičemž podle této smlouvy nelze po žádné členské zemi zapojení do jakési kolektivní obrany vynucovat. Blažek se ale domnívá něco jiného. Blažek je přesvědčen, že šířím dezinformace, jenže je to přesně naopak. A ještě bych mohl dodat: O čem mě, plukovníka, chce nějaký novinář z portálu Seznam Zprávy poučovat, co se týče Severoatlantické smlouvy? Kdyby si aspoň své domněnky tito novináři ověřovali nebo si to nechali vysvětlit někým schopnějším.

Na webu Exanpro.cz byly zveřejňovány odborné analýzy, hodnocení a předpovědi, což bylo vždy u všech zpravodajských produktů deklarováno. A právě už ze své podstaty nemůže být jakékoli hodnocení, a zvláště pak předpověď nikdy dezinformační. Hodnocení (názory) nebo předpovědi mohou být správné, částečně správné, nebo mylné, ale nikdy dezinformační. Hodnocení a předpovědi nejsou popisem aktuálních faktů a událostí, nýbrž výsledkem analytického procesu, v němž jsou zahrnuta jak fakta, tak domněnky (předpoklady) spojené s vyvozováním úsudků (dílčích závěrů) jako odhadu budoucího vývoje. Také toto jsem Blažkovi uvedl, ale vůbec se o tom ve svém článku nezmínil. Hodně komentátorů i politiků se ve své předpovědi mýlili, a přesto nebyli „vypnuti“ ani je nikdo nepřestal zvat do médií.

Ano, uvedli jsme, že Rusové nebudou těmi prvními, kteří zahájí útok a že vyčkají na útok ukrajinských sil, které jsou do akce tlačeny Spojenými státy, neboť Američané usilují o svůj reparát v dosažení operačního cíle ve formě celého území Ukrajiny. Byl to mylný závěr, který nedostatečně zohledňoval vývoj v jednání mezi USA a Ruskem. Avšak na druhou stranu jsme už v prosinci 2021 popsali plán Rusů na vojenskou invazi, přičemž jsme podrobněji objasnili všechny směry, na kterých ruské síly nyní útočí. Uvedli jsme postup z Běloruska podél řeky Dněpr směrem na Kyjev podporovaný postupem z východu, postup na Charkov, jehož získáním se otevírá přístup k síti pozemních komunikací, dále přirozeně směr přes Donbas podél Azovského moře podporovaný z Krymského poloostrova a rovněž směr na Oděsu, kterou jsme vyhodnotili jako konečný cíl v postupu na daném směru.

V dubnu 2021 jsme hodnotili, že budoucnost Ukrajiny není příznivá a že její území představuje prostor pro možné vyprovokování většího ozbrojeného konfliktu, do kterého by se mohlo zapojit více zemí, což by mohlo rozpoutat třetí světovou válku.

Ano, řekl jsem, že zabrání Krymského poloostrova bez lidských ztrát bylo malým prohřeškem ze strany Ruska oproti tomu, jaké ztráty a škody napáchali Američané za posledních 25 let – tuto dobu Blažek zamlčel (bombardování Jugoslávie, invaze do Iráku, destabilizace Libye atd.). K tomu jsem tehdy doplnil, že zabráním Krymu byl oddálen vážnější ozbrojený konflikt.

Už v květnu 2016 jsme hodnotili, že na rozdíl od Sýrie, která je pro Ruskou federaci klíčovým prostorem, znamená Ukrajina se svojí východní částí a Krymským poloostrovem pro ruské zájmy životně důležitý prostor, který by mohl představovat bod zlomu ve vzájemném soupeření mezi USA a Ruskem. Hodnocení jsme zakončili tím, že dříve východní Evropa tvořila nárazníkové pásmo pro Sovětský svaz a nyní se východoevropské země nechávají dobrovolně usměřňovat do linie proti Ruské federaci namísto toho, aby hrály vedoucí úlohu v zachování rovnováhy mezi osudovými oponenty, kterými jsou právě USA a Ruská federace.

Avšak jak už několik let předpovídáme, tak toto je teprve začátek. Vše se totiž upíná k rozhodujícímu roku 2030, což ale může být i dříve. A to není poplašná zpráva, to je opět předpověď vývoje bezpečnostní situace v Evropě a já bych se hrozně rád mýlil. Jenže evropští politici tomuto negativnímu vývoji stále napomáhají.

Blažek si z celé mé reakce opět vybral jen to, co se mu hodilo, a navíc to zase zkreslil, aby to ladilo s očerňováním mojí osoby. Nevím komu a čemu Blažek slouží, ale nestranná a nezávislá žurnalistika to rozhodně není. A už vůbec nelze mluvit o kvalitní novinářině, když zaměňuje fakta za své domněnky. Proč Blažek opakovaně podsouvá nějaké své domněnky o mojí osobě, aniž by byl znalý věci? Kdo je tady vlastně zmanipulovaný?

PŘÍLOHA 17

OBSAH PŘÍLOHY:

Výběr několika dopisů předplatitelů jako jejich racionální a kultivované reakce na odstavení stránek Exanpro.cz

Dopisy předplatitelů jsou předloženy s jejich souhlasem, avšak z pochopitelných důvodů nejsou v obsahu dopisů uvedeny žádné osobní údaje. Vybráno bylo sedm dopisů.

DOPIS č. 1:

Vážený pane Wagnere,

jako člověk, který zažil téměř polovinu svého života v režimu tzv. „jedné strany“, jedné universální pravdy a všeho co s tím souviselo, jsem byl velmi překvapen tím, co čs. vláda v poněkud neslavný výroční den 25.2.2022 provedla.

V příloze k usnesení vlády č. 127 je mj. uvedeno, cit.: *„Jedná se o informační válku, ve které musíme být odvážní a důsledně využít veškeré možnosti k tomu, abychom ji neprohráli.“*

Jsem zděšen z této věty.

O jakou válku české vlády se jedná? S kým ji vláda vede? Snad ne s pravdou!! Mám tomu rozumět tak, že přísaha, kterou skládají ministři a předseda vlády už neplatí? Na co tito lidé přísahali a komu ve skutečnosti přísahali svoji věrnost? Pokud ne lidu České republiky, pak tedy komu vlastně slouží? My je živíme ze svých daní, oni nám každému denně ujídají chleba z talíře, našim dětem, našim vnukům a to s narůstajícím obřím dluhem státního rozpočtu do daleké budoucnosti.

Vaše analýzy považuji za profesionálně to nejlepší, co je/bylo a doufám zase bude možno nalézt. Stejně tak velmi oceňuji Váš vysoce seriózní přístup k nám, předplatitelům.

Sděluji Vám, že vrácení předplatného **nežádám** a to bez ohledu na to, kdy se podaří stránky Exanpro opět uvést do provozu.

Chci zůstat Vaším věrným čtenářem, a pokud to bude možné, rád najdu ve svém emailu jakoukoliv zprávu, informaci, analýzu s Vaším logem.

Vážený pane Wagnere, přeji Vám pevné zdraví, hodně síly a pár nejlepších věrných kamarádů po boku.

DOPIS č. 2:

Vážený pane Wagnere,

byla jsem šokována zablokováním vybraných webů, rozhodně jich je víc než 8. Děkuji vám za informace. Mám zájem o vaše další informace. Ponechejte si prosím zbývající nevyčerpanou částku za předplatné jako dar a nic mi nevracejte. Pevně věřím, že se vám podaří pokračovat ve vaší práci. Vaše produkty považuji za kvalitní a potřebné. Setkala jsem se dokonce s názorem, že ty ostatní weby jsou jen kamufláž pro blokování webu exanpro. A děkuji i za zaslání shrnutí. Mějte se hezky a prosím, pokračujte.

DOPIS č. 3:

Pane Wagnere,

děkuji že jste se ozval. Myslím, že chápu vše, co se děje. Dokonce se domnívám, že ostatní weby a kecy o proruských narrativech jsou jen záminka pro vaše umlčení. Svými fakty a rozbory, jste musel být vládě osinou v zadeli.

O zpravodaje do mailu mám zájem. O peníze zpět ne. Použijte je na zprovoznění webu. Pokud bude potřeba, zaplatím další čtvrtletí i když to zatím nebude fungovat. Dobré zdroje rád podpořím. Mějte se, nenechte se znechutit.

DOPIS č. 4:

Dobrý večer,

chápu vzniklou a bezprecedentní situaci. Výslovně prohlašuji, že nechci vrátit poměrnou část předplatného. Použijte ji prosím, pokud lze, k úhradě vzniklé škody.

Bude-li v budoucnu web obnoven, nebo vytvořen jiný se stejnou problematikou, mám zájem.

DOPIS č. 5:

Vážený pane plukovníku,

velmi děkuji za Váš mail i za Vaši činnost, jíž si velmi vážím, a rezolutně odsuzuji nezákonnou blokaci stránek Exanpro. Informace z Vašeho webu rád používám k fundované konfrontaci názorů médií hlavního proudu a k orientaci ve složité situaci dnešního světa.

Rád bych samozřejmě dále dostával rozборы Vaše a Vašich kolegů, bude-li to jen trochu možné alespoň touto náhradní cestou. Jelikož mi v těchto dnech končí roční předplatné, rád přispěji na Vaši činnost ještě i před obnovením Vašich stránek - poprosil bych tímto jen o uvedení čísla bankovního účtu, kam mohu poukázat příslušný obnos.

S úctou a přáním hodně sil v tomto nelehkém boji...

DOPIS č. 6:

Dobrý den,

reaguji na Vaši nabídku stran vrácení předplatného. Přiznám se, že mi to nepůsobí žádné potěšení, ale vzhledem k věku i zdravotnímu stavu si nemohu dovolit částku 1.300 Kč odepsat.

Při svém takřka pověstném talentu pro vhodné načasování jsem si předplatil další - tentokrát už roční - odběr Vašich analýz přesně 24. 2. 2022, což je ve světle následného dění skoro absurdní. Ale nikdy by mě nenapadlo - přinejmenším nikdy po r. 1989 - že

se opět dožiju bezostyšné cenzury, prováděné novou verzí režimních servantů v rozporu se zákony i samou Ústavou ČR. Ale stalo se.

Pevně doufám, že se co nejdříve vrátí svoboda, kritické myšlení a pluralita názorů, a že si Vaše výstupy budu moci znovu objednat. Do té doby Vám přeju vše nejlepší, hlavně pevné nervy a sílu pro další práci, kterou považuji za velmi důležitou a přínosnou.

A děkuji za vše, co jste na poli svobodných informací vykonal. Vážím si toho.

DOPIS č. 7:

Dobrý den

Jsem Váš předplatitel a jsem opravdu znechucen nad "demokracii a svobodou slova" v ČR. Moc Vám držím palce v této těžké době a nerad bych Vás nějak obtěžoval, ale pokud by bylo možné, rád bych využil nabídky na FC o zasílání krátkých analytických výstupů.

S pozdravem a úctou k Vaší práci...

PŘÍLOHA 18

OBSAH PŘÍLOHY:

Ukázka přímých impulzivních reakcí zmanipulovaných osob a záporných i kladných komentářů na článek o mojí osobě

Reakce osob byly „vyvěšeny“ ve veřejném prostoru, proto zde ponecháváme i uvedená jména či jména smyšlená, případně přezdívky.

První ukázkou jsou impulzivní reakce zmanipulovaných osob, které bez znalosti věci a bez vyslechnutí druhé strany psaly svá sdělení přímo mně na sociálních sítích, což se stalo po zveřejnění článku novináře Vojtěcha Blažka na webu Seznam Zpráv. Jednalo se o druhý článek s názvem „**Bývalý rozvědčík založil web, který obhajuje Rusko. Teď byl zablokován**“.

Článek byl celý jen o mojí osobě a Blažek v článku poukázal na můj účet na sociální síti Facebook, což je v pořádku, ale což zároveň vyvolalo impulzivní reakce několika jedinců. Reakce na sociálních sítích mi nevadí, alespoň tam každý veřejně odhalí, kdo je kdo a kdo se nechá zmanipulovat k tomu, aby bez ověření uvedených informací častoval nadávkami toho, na koho někdo jiný ukáže prstem. Avšak špatné by bylo, kdyby mě chtěl někdo osočovat na veřejnosti, neboť tato zapálenost by z jeho strany mohla přerůst ve fyzický kontakt.

Následně předkládám několik impulzivních reakcí od osob, které se nechaly zmanipulovat nebo které měly potřebu si do mě „kopnout“:

 Jaroslav Pukavý
Tahni do Ruska všíváku, 2

To se mi líbí **Odpovědět** 15 t

 Jaroslav Pukavý
A přestaň používat Gmail, dej si nějaký ruský

To se mi líbí **Odpovědět** 15 t

 Jan Evald
Kvikot téhle proruské krsy jasně značí, že šlo o trefu do černého ...

 Julie Stránská
ty kreténe proruskej, proč neodejdeš za putinem

 Alexandra Kocková
Jestli Vas plati kremel od slova, tak mate do velikonoc vydelano 🤔😂😂

To se mi líbí **Odpovědět** 15 t 2

 David Vostrý
To je málo, měli na tebe aplikovat stejné metody jenž používají Rusové.

Dalším příkladem je vzkaz poslaný komunikačním kanálem, kdy však dotyčná osoba nechtěla ke svým nadávkám sdělit své argumenty a po druhé nadávce se odmlčela:

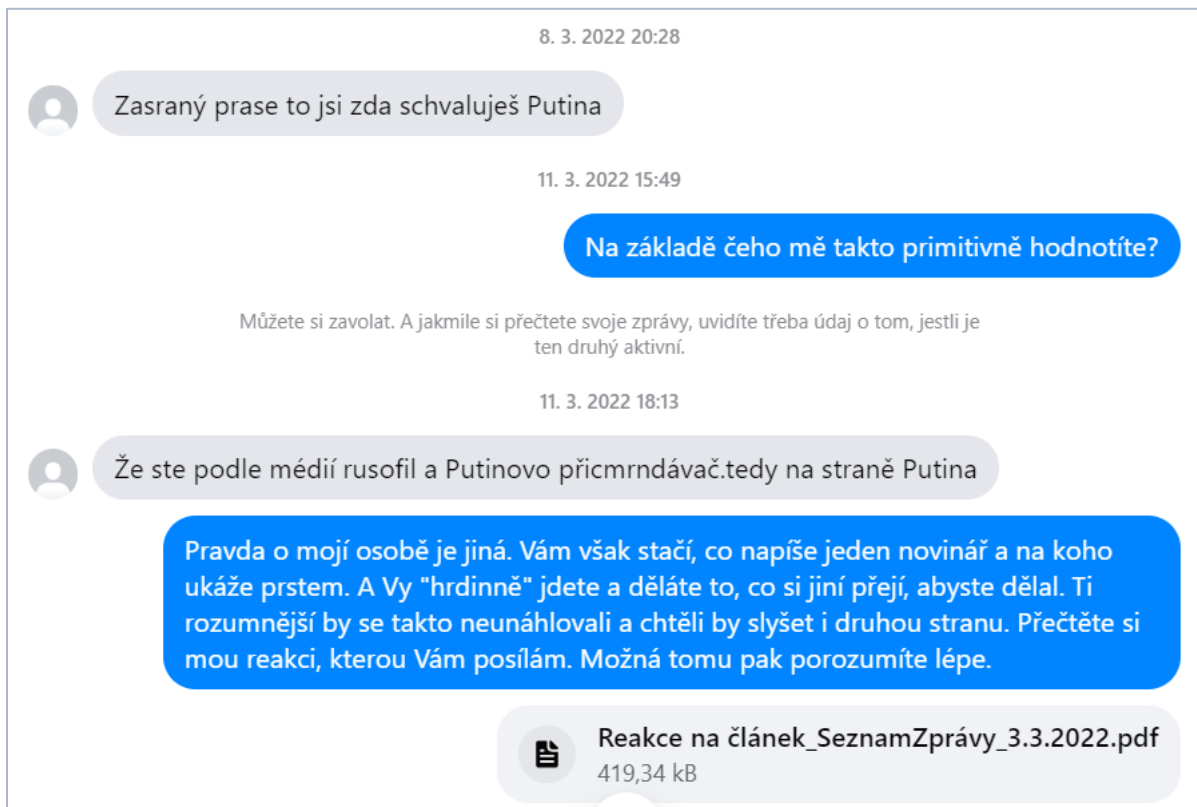

The screenshot shows a text message conversation with a contact named Tomas Valenta. The messages are as follows:

- 11. 3. 2022 11:44: Zalez, kurvo, jsi ubohá hromada hoven.
- 11. 3. 2022 15:42: Na základě čeho mi takto primitivně nadáváte?
- Můžete si zavolat. A jakmile si přečtete svoje zprávy, uvidíte třeba údaj o tom, jestli je ten druhý aktivní.
- 11. 3. 2022 19:16: Na základě tvých žvástů, kurvo.
- Zalez, kriphe.

Mezi impulzivními reakcemi se ale vyskytly osoby, které po počáteční vulgární reakci byly ochotny se mnou komunikovat a vyslechnout sdělení i z té druhé strany, tedy ode mě. Níže uvádím jeden příklad za všechny podobné případy:

8. 3. 2022 20:28

Zasraný prase to jsi zda schvaluješ Putina

11. 3. 2022 15:49

Na základě čeho mě takto primitivně hodnotíte?

Můžete si zavolat. A jakmile si přečtete svoje zprávy, uvidíte třeba údaj o tom, jestli je ten druhý aktivní.

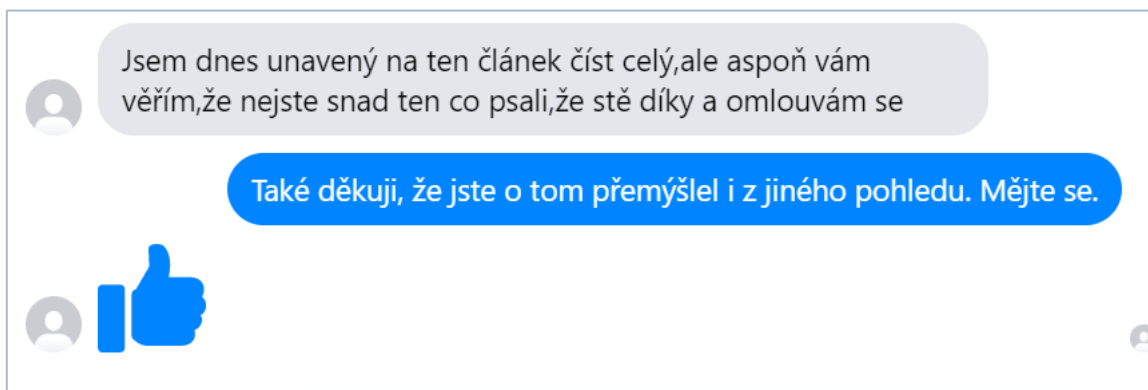
11. 3. 2022 18:13

Že ste podle médií rusofil a Putinovo přicmrdávač.tedy na straně Putina

Pravda o mojí osobě je jiná. Vám však stačí, co napíše jeden novinář a na koho ukáže prstem. A Vy "hrdinně" jdete a děláte to, co si jiní přejí, abyste dělal. Ti rozumnější by se takto neunáhlovali a chtěli by slyšet i druhou stranu. Přečtěte si mou reakci, kterou Vám posílám. Možná tomu pak porozumíte lépe.

Reakce na článek_SeznamZpravy_3.3.2022.pdf
419,34 kB

Dokument, který jsem dotyčné osobě poslal, byla reakce na první Blažkův článek. Tato reakce byla delší a podrobnější než pozdější reakce na článek, jenž Blažek celý věnoval jen mojí osobě. Po výměně několika dalších zpráv s dotyčnou osobou jsme naši komunikaci uzavřeli následovně:

Jsem dnes unavený na ten článek číst celý,ale aspoň vám věřím,že nejste snad ten co psali,že stě díky a omlouvám se

Také děkuji, že jste o tom přemýšlel i z jiného pohledu. Mějte se.

Pod článkem Vojtěcha Blažka uveřejněným na webu Seznam Zprávy s názvem „Bývalý rozvědčík založil web, který obhajuje Rusko. Teď byl zablokován“ se strhla pozoruhodná diskuze, která celkově obsahovala 874 komentářů. Považuji za příhodné zde předložit několik z nich, a to jak záporných ve vztahu k mojí osobě, tak také kladných, respektive myšlenkově jiných. Je to zajímavý vhled do myšlení českých občanů, kteří svým postojem ukazují, jak si v této záležitosti stojí vláda a jaký je celkový stav naší společnosti. Zajímavé je také podle vložených komentářů pozorovat úroveň diskutujících.

Začnu předložením 17 záporných komentářů, přičemž je zajímavé si povšimnout, jak ostatní čtenáři na komentáře reagují souhlasnými nebo nesouhlasnými symboly a jaké symboly převládají:

Zdeněk Hrubý • Před 3 měsíci

Ruský kolaborant Jiří Wagner. Bývalý zpravodajec, kterého zlanařili Rusáci. Poslal bych ho na Ukrajinu, ať tam káže svoje ruská moudra. 😊

Odpovědět • ❤️ 🤬❤️ 129

Pavel Kupka • Před 3 měsíci

➔ **Zdeněk Hrubý** Ve Valdicích by mu jeho kremelský postoj taky dobře vysvětlili.

Odpovědět • ❤️ 🤬❤️ 15

Simona Zaluska • Před 3 měsíci

Jak mohl tento proruský nok, srdcem kovaný stalinista, pracovat pro vojenskou rozvědku? Pokud je jednou někdo zpravodajcem Vojenské rozvědky, tak podepisuje loajalitu k ČR. Nikdy se toho nezboví. Po anexi Krymu byl odejit protože pracoval ve prospěch Ruska (měl být obžalován z vlastizrady). Založil proruský web, který dezinformoval ve prospěch nepřítele. Takže obžalovat pro vlastizradu a zavřít na doživotí. Dříve, za jeho milovaných komoušů, by dostal trest nejvyšší.

Odpovědět • ❤️ 🤬❤️ 17

Jaroslav Kraml ✓ • Před 3 měsíci

Proč vůbec byl rozvědčíkem a ještě až do hodnosti plukovník, když museli o něm vědět, že je zastáncem Ruska již dříve.

To se potom nedivím, že je tajná služba zkorumpovaná.

Odpovědět • ❤️ 131

ZD **Zdeněk Doležal** • Před 3 měsíci

➔ **Jaroslav Kraml** Třeba proto, že dokázal zjistit jak se věci mají ve skutečnosti?

Odpovědět • ❤️ 229

MH

Martin Horák • Před 3 měsíci

Neuvěřitelný, že takový hňup mohl v rozvědce tak dlouho pracovat a dotáhl to až na plukovníka

Odpovědět • ❤️ 162

DM

Drda Michal • Před 3 měsíci

Jak to mohl takový exemplář kolaboranta dotáhnout na plukovníka, nota bene na Vojenském zpravodajství? To byli jeho nadřízení hluší i slepí, nebo v horším případě také kolaboranti?

Odpovědět • ❤️ 303

RS

Radovan Sykora • Před 3 měsíci

Když má pan Wagner tak rád Rusko, bylo by možná nejlepší, kdyby mu bývali kolegové dali ochutnat stejný cajíček, který od svých taky již bývalých kolegů dostali vypít Litvinenko nebo Skripal 😊

Odpovědět • ❤️ 56

JB

Jiří Beránek ✓ • Před 3 měsíci

Bývalý český rozvědčík byl patrně získán pro spolupráci rozvědkou RF. Pak už se choval a jednal tak, aby nevyvolal pochybnost o své oddanosti Rusku. Takových agentů je v ČR mnoho. Proto je nezbytné podobné exponenty zrádcovské páte kolony co nejdříve odhalit a eliminovat.

Odpovědět • ❤️ 🤔👤 19

PM

Petr Mach ✓ • Před 3 měsíci

Napadá mě vysvětlení, že to, buď byl magor a proto ho vyhodili a on v tom jede dál, nebo ho vyhodili pro nějaké šméčko a on otočil a začal se mstít a nebo si ho prostě někdo koupil a dělá to pro prachy.

Odpovědět • ❤️ 🤔👤 23

ZS

Zdeněk Skyva ✓ • Před 3 měsíci

Neskutečné, jak se mohl se svými názory ještě 30 let po revoluci válet v kanceláři za určitě pěkné peníze!! Už se měl dávno válet na Pankráci, tupý ksicht...

Odpovědět • ❤️ 🤔👤 22

DR

David Rupert • Před 3 měsíci

Zde vubec nejde o nějaké ciny ale jde o otresnou personalni situaci u techto slozek.

Tento grazl aby mohl slouzit u VOZ, tak prisahal a svym konanim jedna v rozporu se svou prisahou.

Vyjadreni pana Randaka jen potvrzuje co se uz mnoho let traduje o teto gaunerske orgqnizaci a to, ze je "zadarmo draha".

Odpovědět • ❤️ 🤔👤 13

DR

David Rupert · Před 3 měsíci

Na takove chovani, ktere predvadi vlada Ceske republiky brzo dojedeme.

Jak muze nekdo obhajovat agresora a nebyt za to odsouzen na mnoho let do vezeni.

Kdyby to delal "Pepa pridavac", tak budiz, mnoho rozumu nepobral ale clen VOZ, mel byt za poruseni prisahy okamzite utracen.

Odpovědět ·   29

ZD

Zdeněk Doležal · Před 3 měsíci

➔ **David Rupert** Protože to nejde jen tak nařídit, musí být soud, člověk se může obhajovat, argumentovat. A nakonec to může dopadnout jinak než by se na první pohled zdálo

Odpovědět ·   12**Frantisek Smola** · Před 3 měsíci

Žaloba na stát od p. Wágnera mi připadá stejně absurdní, jako kdyby velitel koncentráku v Osvětimi žaloval stát za to, že mu zavřením koncentráku v r. 1945 zhatil jeho podnikatelský záměr v poválečné výrobě mýdla.

Odpovědět ·   19

ZK

Zdenka Kreisi · Před 3 měsíci

➔ **Frantisek Smola** a ještě si připadáte chytřej

Odpovědět ·   11

IO

Irbis Op · Před 3 měsíci

Vyexpertovat toto prase za Ural.

Odpovědět ·   41

MV

Miki Volek • Před 3 měsíci

Poslal bych jej na Ukrajinu, aby se podíval do zákopů a měst jak to tam vypadá ve skutečnosti.

Škoda, že už není soudce lynč ...

Odpovědět •   91

ZH

Z. Hylmar • Před 3 měsíci

Další vlastizrádce , vypálit mu na čelo Z a poslat psychoušovi Putinovi..

Zbabělci , Zrůdy ,co mordují ženy,děti nejen na Ukrajině.

je mi z nich na nic...

Odpovědět •   17**Pavel Fiala** • Před 3 měsíci

➔ **Z. Hylmar** Věřím že vám bylo na nic i z války v Afghánistánu, Libyi, Jemenu, Iráku. Jen povezte jsou všichni kdo kritizují politiku západu vlastizrádci?

Odpovědět •   16

FF

Floki Floki • Před 3 měsíci

Kolaborant zastřelit....

Odpovědět •   16

TR

Tomas Rott • Před 3 měsíci

➔ **Floki Floki** Jsi blb!

Odpovědět •   12

IS

Ivan Sklenář · Před 3 měsíci

Jsem přesvědčen, že lže i o svém působení u tajných služeb, Kvůli zvýšení své "důvěryhodnosti" u blbečků.

Odpovědět ·   11

Z některých výše uvedených záporných komentářů nevyplývá ona zápornost jen vůči mojí osobě, ale také vůči Vojenskému zpravodajství, které si svou nezákonnou aktivitou podráždí vlastní nohy, které začínají slábnout.

Další ukázkou reakcí je 16 komentářů, které mají vůči mně kladný obsah nebo jsou myšlenkově rozvážnější. Tímto nechci tvrdit, že tyto kladnější komentáře mají vůči mojí osobě zcela správný obsah, ale chci ukázat, že je stále hodně čtenářů, kteří umí přemýšlet a kteří umí vyslovit racionální názor:

Václav Hule · Před 3 měsíci

Exanpro byl proruský? To tvrdí, kdo? To může tvrdit jen někdo, komu tenhle analytický, velmi korektní web šlápl na kuří oko, že, vládo a BISko, třeba Vrběticemi. Tohle vyřizování účtů, dopadne zanedlouho na hlavy těch, kteří ho vyvolali. A myslím, že drtivě a nemilosrdně.

Odpovědět ·   234

JF

Jiří Fišer · Před 3 měsíci

Tento článek je odporný dehonestáčnický zblitek. Je hříchem schopnost analytického myšlení? Autor je zjevně zastáncem stádnosti. Zpravodajec se stádním myšlením je ale k ničemu. M.j., co se děje na UK se mi rozhodně nelíbí, ale důkazy k Vrběticím nebyly dosud předloženy. A já věřím faktům, nikoli politikům. To zjevně zdivočelým svazákům v médiích nevadí. Takto bychom mohli pokračovat. Svět totiž není černobílý, ale hezky barevný. Pak se ale nedivte, že jsou lidé, kteří o té vaší hloupé propagandě pochybují.

Odpovědět ·   47

KZ

Kateřina Zikmundov • P řed 3 m ěs ci

Kdokoliv bude psát pravdu a i kdy Ź z vlastn ch zkušenost ...bude za to st hn...
jasn y sm ěr totality

Odpov ěd ět •   19

TM

Tomáš Magera • P řed 3 m ěs ci

Lidem, bych doporu ěil ,aby si ty jeho anal zy p ře ětli, maj  hlavu a patu.Na rozd l
od zpráv které produkuje BIS. Aha... on byl zablokován..tak asi proto, "liberln 
demokracii" si p řece rozvracet nenecháme.A jako "odborn k" Roman Máca ,spolu s
Cemperem ,top ten Źebř cku dohl  Źitel , nad jedinou pravdou.

Odpov ěd ět •   8**Milan Doubrava** • P řed 3 m ěs ci

Ach ta cenzura. To je demokracie jako prase. Mysl m, Źe v mnoha v ěcech má
pravdu. Rozhodn ě tomu rozum  v c n e Ź seznam zprávy.

Odpov ěd ět •   23**Milan Potu ěek** • P řed 3 m ěs ci

Pros m o sd ělen  KDO rozhodl, Źe tento web obhájuje Rusko?

Odpov ěd ět •   53**Jiř  Št ěpn** • P řed 3 m ěs ci

Tak jestli nemá pravdu tak si m  Źe Źvanit co chce ne? Jestli nemá pravdu tak mu
nikdo neuv ěr  a bude ter ěem posm ěchu.Tak p ro ě blokovat? Leda Źe

Odpov ěd ět •   68

Jari Janca · Před 3 měsíci

Myslím, že on moc dobře ví, co a proč se tam děje.

Odpovědět ·   51

MN

Milan Novák · Před 3 měsíci

Mohl by nám prosím Vojtěch Blažek poskytnout nějaké důkazy, když to ještě neudělal Koudelka:

Když byla ve Vrběticích odhalena akce ruské rozvědky

Není to náhodou dezinformace?

Odpovědět ·   11

JA

Jitka Agrona · Před 3 měsíci

Konečně další kterej není oblbnuvej americkou propagandou a ze své praxe vidí skutečnosti ze široka.

Odpovědět ·   31

MR

Marek Rossi · Před 3 měsíci

Jenže tihle bývalí zpravodajci bohužel na rozdíl od normálních lidí a toho čím nás krmí média ví daleko víc.

Odpovědět ·   15

IE

Ivana Engelová · Před 3 měsíci

Po přečtení článku, nejde o člověka který neví co říká. Pracovat ve zpravodajských službách musí být hodně náročné, protože tam vlastní názor je nepřímo zakázán. Jsou lidé, kteří to dlouho nevydrží a odejdou a to bude případ bývalého rozvědčíka.

Odpovědět ·   5

Bohuslav Víšek · Před 3 měsíci

Tak nevím jak ostatní věci, ale s tou pomocí má pravdu.

ČLÁNEK 5

Smluvní strany se dohodly, že ozbrojený útok proti jedné nebo více z nich v Evropě nebo Severní Americe bude považován za útok proti všem, a proto se dohodly, že dojdeli k takovému ozbrojenému útoku, každá z nich, uplatňujíc právo na individuální nebo kolektivní sebeobranu uznané článkem 51 Charty OSN, pomůže smluvní straně nebo stranám takto napadeným tím, že neprodleně podnikne sama a v součinnosti s ostatními stranami takovou akci, jakou bude považovat za nutnou, včetně použití ozbrojené síly, s cílem obnovit a zachovat bezpečnost severoatlantického prostoru.

Takže ne že MUSÍ přijít na pomoc, ale "podnikne takovou akci, kterou bude považovat za nutnou".

Odpovědět ·   22

David Hataš · Před 3 měsíci

➔ **Bohuslav Víšek** Přesně tak to je, ale tupcům to nevysvětlíte.

Odpovědět ·   9

JM

Jan Matějka · Před 3 měsíci

Velmi rozumný pán ten bývalý rozvědčík, škoda že takových lidí není více

Odpovědět ·   30

MS

Marek Schindler · Před 3 měsíci

Jediná věc je na tom smutná a to je, že má pravdu

Odpovědět ·   30

LŠ **Libuše Šmídová** • Před 3 měsíci ⋮

Statečný člověk !

Odpovědět •   10

MA **Martina Pipkova** • Před 3 měsíci ⋮

➔ **Libuše Šmídová** Měl to jako podnikání. Vydělával na tom. Tak chápu, že mu to vadí, ale četla jsem jeho web a pak si občas dala práci a ověřila z více zdrojů, ano byly to dezinformace, mnohé co napsal.

Odpovědět •   4

VV **Vladimír Věříš** • Před 3 měsíci ⋮

➔ **Martina Pipkova** Místo obecných pomluv napište prosím alespoň dvě dezinformace, o kterých psal spolu s objektivně pravdivou informací. Děkuji.

Odpovědět •   3

Poslední ukázka reakcí obsahuje 12 komentářů, které na základě obsahu článku hodnotí činnost státních subjektů ve spojení se zablokováním několika webů:

JB **Jan Balcar** • Před 3 měsíci ⋮

Vojenská informační služba nechává zablokovat weby? Jsme ještě právní stát?

Odpovědět •   18

PT **Petr Trávníček** • Před 3 měsíci ⋮

A takhle, dámy a pánové, vypadá v našem státě svoboda slova...

Bez ohledu na to, zda něčí názory sdílíme, nebo jim odporujeme, mělo by nás cosi znepokojit na tom, když někoho zablokují za to, že nesdílí obecné mínění.

Odpovědět •   75

PF

Petr Ferenc • Před 3 měsíci

Tak, jak je vidět tato republika jde prudce do kopru, co není proamerické, tak je vše špatně.

Hlavně že jsme chtěli demokracii, že?

Odpovědět •   52**Libor Růžička** • Před 3 měsíci

Jo protože nejlepší informace má plebs 😊 ze Seznam zpráv 😊 tak se tady radujte, že se blokují weby.

Dneska se totiž nepálí knihy!!!! Dnes se blokují weby.

Uvědomte si, kdo naposledy páčil knihy.

Lidé, kteří Vám předem vybírají, jaké informace Vám dovolí vůbec si přečíst, Vás mají minimálně za nesvéprávné imbecily.

Spíš Vás ale chtějí manipulovat a ovládat.

Odpovědět •   101**Alois Korynta** ✓ • Před 3 měsíci

Je pro společnost tragédie když politici silou určují co se má lidem předkládat jako ta správná informace a ty ostatní zakázovat pod nálepkou dezinformace. Vážení politici nedělejte z lidí nerozumné ovce...

Odpovědět •   40**David Jech** • Před 3 měsíci

25.únor, kdysi nazýván vítězný, má kromě Gottwalda po letošku dvě nové tváře. Fialu a Rakušana. Na ten balkon k sobě skvěle pasují... 😊

Odpovědět •   36

Marie Hellerová • Před 3 měsíci

Čím více se společnost vzdaluje od pravdy, tím více nenávidí ty, co ji říkají.

Georg Orwell

Zakazování je k ničemu a přistupuje se k němu tehdy, když chybí argumenty. Takže velkým obloukem jsme se vrátili před rok 1989...zřejmě si to jako národ zasloužíme.

Odpovědět •   31

PM

Pavel Molík • Před 3 měsíci

Proboha, to je tak nepochopitelné, že zablokování webu nemůže zablokovat pravdu ? Blahoslavení chudí duchem v rolích cenzorů, blokátorů a podobné dekadentní havěti.

Odpovědět •   21

FG

F Glider • Před 3 měsíci

Správně, zablokovat, dehonestovat a potom zavřít. Škoda že netěžíme v Jáchymově. Rázně, tak nějak demokraticky, po bolševicku. Demokracii, zejména tu "liberální-bruselskou" si rozvracet nenecháme.

Odpovědět •   29

PV

Petr Vlasák • Před 3 měsíci

➔ **F Glider** Tak nějak ... DDDD

Odpovědět •   7

PK

Petr Knebert • Před 3 měsíci

Proč je tak strašně špatný "jiný pohled na věc"?

Odpovědět •   18

PK

Pavel Křenek • Před 3 měsíci

Podle Romana Mácy z Institutu pro politiku a společnost, který podrobně zkoumá dezinformační scénu.... To je krásný obraz toho, kdo vlastně cenzuruje. Dnes může každý. A jak je to krásně nazvané !!! Co Čech, to udavač, to bylo vždy. Jak řekla Kelišová, "udávat to ne, ale hlásit se to musí" ! Dnes bych přidal, ale cenzurovat se to musí !

Odpovědět

 18

PH

Pavel Hopp • Před 3 měsíci

A víme kde je pravda? Mám někdy z toho moc divný pocit!!! 😞😞😞

Odpovědět

 25

PV

Petr Vlasák • Před 3 měsíci

➔ **Pavel Hopp** Tu je třeba najít, ale k tomu se musí vždy vyslechnout obě strany a ne pouze jedna.... jak se to děje v tomhle případě....

Odpovědět

 10

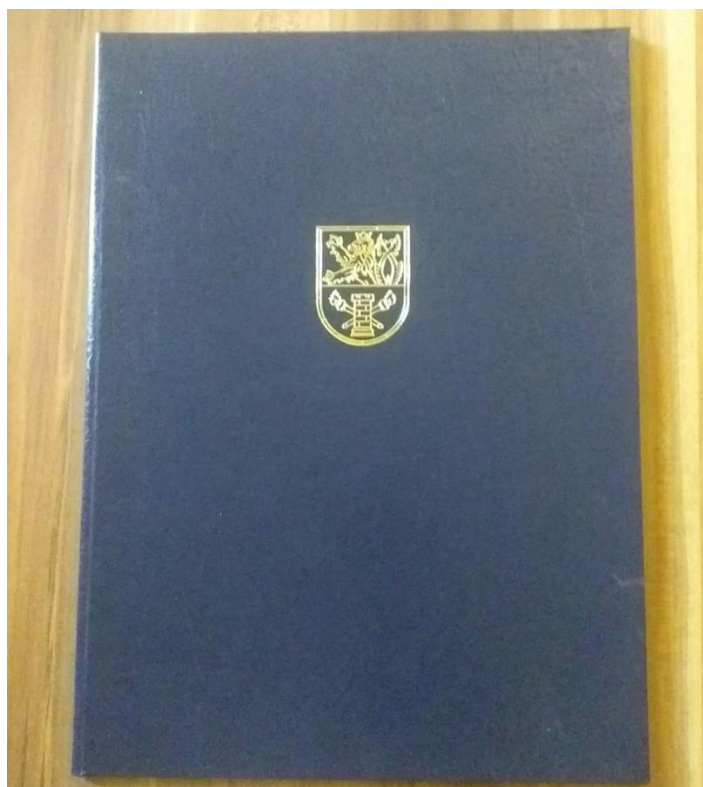
PŘÍLOHA 19

OBSAH PŘÍLOHY:

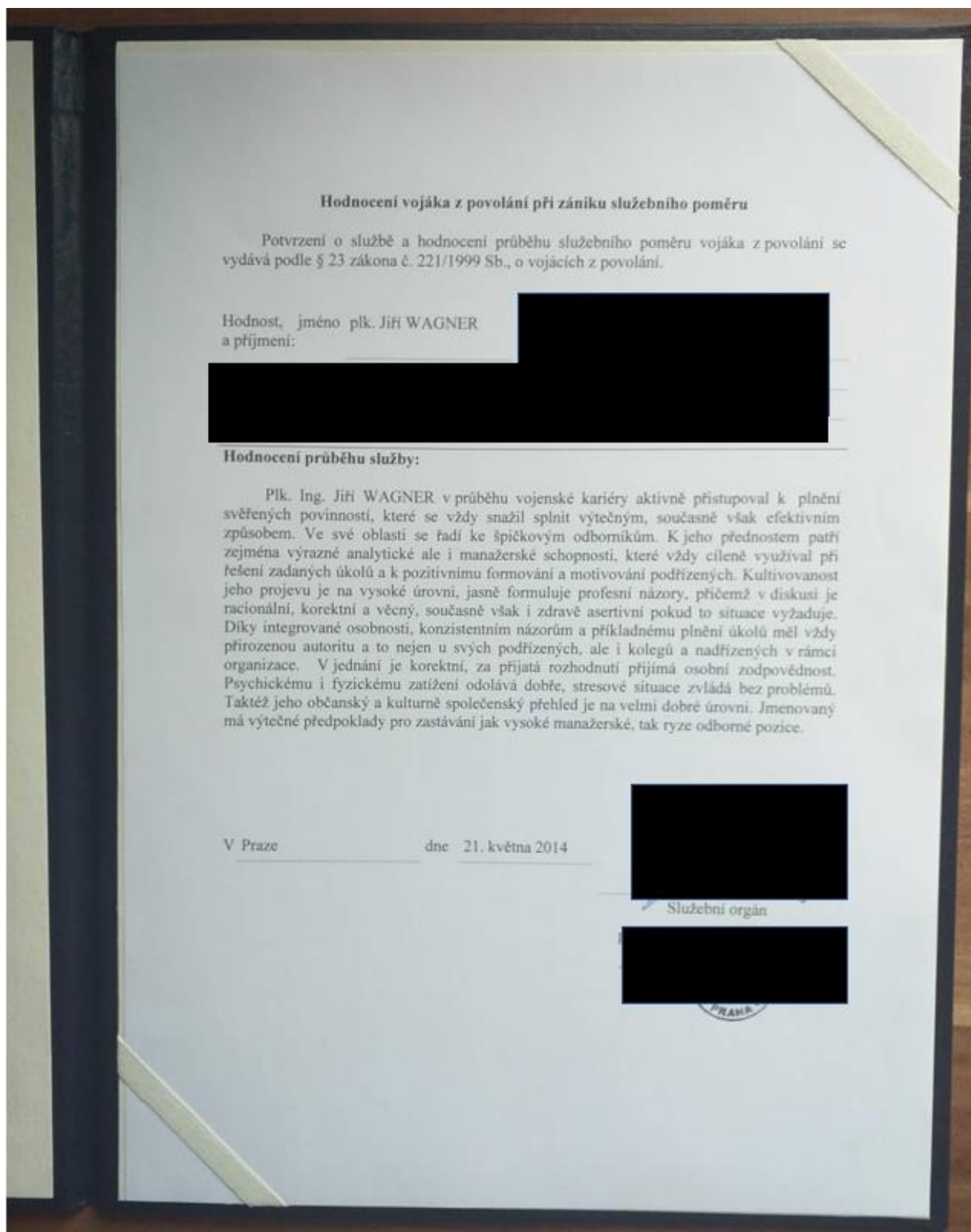
Hodnocení mojí osoby ze strany nadřízeného orgánu při odchodu z aktivní služby

Jako důkaz toho, že jsem ze státní služby odešel z vlastního rozhodnutí a že jsem nebyl propuštěn, nebo dokonce vyhozen pro neschopnost, jak si někteří novináři předpojatě myslí, předkládám hodnocení ze strany nadřízeného orgánu. Hodnocení s tímto obsahem bych nikdy nemohl obdržet, pokud bych byl neschopným nebo jinak špatným zpravodajským důstojníkem.

Nejprve předkládám fotografii desek, do nichž bylo hodnocení mojí osoby vloženo. Na deskách je znak Vojenského zpravodajství:

Na další fotografii jsou desky zachyceny v rozevřeném stavu, přičemž uvnitř je vidět písemné hodnocení mojí osoby. Na třetí fotografii umístěné na následující stránce je pro lepší čitelnost předložen zvětšený text hodnocení.

Zvětšený text hodnocení:

Hodnocení průběhu služby:

Plk. Ing. Jiří WAGNER v průběhu vojenské kariéry aktivně přistupoval k plnění svěřených povinností, které se vždy snažil splnit výtečným, současně však efektivním způsobem. Ve své oblasti se řadí ke špičkovým odborníkům. K jeho přednostem patří zejména výrazné analytické ale i manažerské schopnosti, které vždy cíleně využíval při řešení zadaných úkolů a k pozitivnímu formování a motivování podřízených. Kultivovanost jeho projevu je na vysoké úrovni, jasně formuluje profesní názory, přičemž v diskusi je racionální, korektní a věcný, současně však i zdravě asertivní pokud to situace vyžaduje. Díky integrované osobnosti, konzistentním názorům a příkladnému plnění úkolů měl vždy přirozenou autoritu a to nejen u svých podřízených, ale i kolegů a nadřízených v rámci organizace. V jednání je korektní, za přijatá rozhodnutí přijímá osobní zodpovědnost. Psychickému i fyzickému zatížení odolává dobře, stresové situace zvládá bez problémů. Taktéž jeho občanský a kulturně společenský přehled je na velmi dobré úrovni. Jmenovaný má výtečné předpoklady pro zastávání jak vysoké manažerské, tak ryze odborné pozice.

Oznamovatel: Ing. Jiří Wagner

Podpis oznamovatele